

Bağımsız Tamil yurdu ideali, askeri zorla yok edilemez!

Sri Lanka devleti **Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları**'na karşı gerçekleştirdiği vahşi askeri saldırılar sonucu zaferi elde ettiğini ve 25 yıldır süren iç savaşın sona erdiğini ilan etti. Sri Lanka devletinin övüldüğü "zafer" binlerce sivilin ölümü, yüz binlerce insanın köylerini terk etmesi, bağımsız örgütlerin bölgeye girilmesinin engellenmesi pahasına elde edilerek tarihin lanetlileri listesini adını yazdırdı. *Sayfa 12*

İbrahim Kaypakkaya, katledilişinin 36. yılında Çorum'daki mezarı başında **Ankara, Mersin ve İstanbul**'dan gelen yoldaşları, dostları ve bölgedeki köylüler tarafından anıldı. *Sayfa 8-9*

İbrahim Kaypakkaya
bugünün ve geleceğin
kazanılmasında kıvılcık bir
meşaledir -3-

Sayfa 2

Sayı: **42**

Demokratik Halk İktidarı İçin

İŞÇİ-KÖYLÜ

* 29 Mayıs-11 Haziran 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

DDSB kurultay öncesi son toplantısını gerçekleştirdi

DDSB Haziran'da yapacağı kurultaya hazırlık toplantılarından bir tanesini daha **24 Mayıs Pazar** günü İstanbul'da TMMOB binasında gerçekleştirdi. Açılıştan sonra slâyt gösteriminin de yapıldığı toplantı üç gündem etrafında şekillendi. İlk gündemde, hazırlanan sunum kapsamında kriz ve işçi ve emekçilere nasıl yansıtıldığı konusuna, rakamsal sonuçlarla birlikte değinildi. *Sayfa 5*

Daha ne kadar susacaksınız?

ATV-Sabah direnişçileri **16 Mayıs Cumartesi** günü coşkulu ve kararlı direnişleri, neşeli ve sempatik tavırları, grevdeki diğer işçilerle olan samimi ve örnek gösterilebilecek dayanışmaları ile Taksim Meydanı'ndaydılar. Her hafta olduğu gibi bu hafta da sınıf kardeşlerini yalnız bırakmayan diğer işçiler de onlarla birlikteydi. *Sayfa 4*

Bahar Nergiz'lerle gelecek!

Yayınevimizin çıkardığı **Nergiz** isimli kitap toplandı. 13. Ağır Ceza Mahkemesi, "Yasadışı terör örgütünün propagandası" yaptığı iddiası ile kitabın tüm nüshalarına el konulmasına, dağıtım ve satışının yasaklanmasına karar verdi. *Sayfa 15*

Sorunun yaratıcıları ulusal sorunu çözemez

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Kürt ulusal sorununun emperyalist "çözümü" için, tarihsel fırsatların yakalandığını söyleyerek ilgileri meselenin üzerine yöneltirken, bugün tüm milliyetlerden işçi, emekçi tüm ezilenler için gerçek fırsatların sınıf mücadelesinin yükseltilmesinden geçtiğinin bilincinde olalım!

"Kadına şiddettir" kişinin ayinesi!

Eğer kadın erkeğe bu denli köle edilirse sisteme daha kolay boyun eğer, sadece erkeğe boyun eğdirmek kalır! İşte bu yüzden devlet kadın sorununu yok sayar ve tek muhatap olan erkeği kadına yönelik tüm saldırılarında destekler. Bu yüzden yasalarda "namus" cinayetlerine indirim vardır. Bu yüzden tacizciler, tecavüzcüler "haksız tahrik"ten yararlanırlar. Bu yüzden devletin bir bakanı kendini protesto eden kadınlara "kocalarımız gel-sin" diyebilir. Bu yüzden krizin sorumluları "evde oturmaları" gerekirken "iş arayan" kadınlar olur vs. *Sayfa 10*

Bu topraklarda, Kürt ulusal sorununu onlarca yıldır varlığını koruyan en temel meselelerden biridir. Bugün egemenler cephesinde konu emperyalistlerin reçeteleriyle ve yine imha ve inkar politikaları çerçevesinde tartışılırken, diğer yandan devletin bu konudaki hemfikirliğini yansıtan cümleyi Cumhurbaşkanı A. Gül kurdu ve "İster terör, ister Güneydoğu, ister Kürt meselesi deyin. Bu, Türkiye'nin birinci meselesidir. Mutlaka halledilmeli" diyerek yakalanan "fırsatın" kaçırılmaması gerektiğini ifade etti.

Bu tartışma sürerken egemenler Kürtlere ve DTP'ye yönelik saldırılarda hiçbir "fırsatı" kaçırmayarak imha politikalarına devam ettiler. DTP'lilerin Meclis çatısından polis zoruyla götürülmesi meselesi şimdilik "tatlıya" bağlanmış görünse de yöneticilerinin hala tutuklu olması ve kırsal alanda yürütülen operasyonlar bu fırsatın da niteliğini ortaya koymaktadır.

Egemen sınıflar, hangi argümanı kullanırlarsa kullansınlar süreci bugüne taşıyan savaş ve direniş iradesini, ulusal mücadele azmini, birlik ve dayanışma ruhunu kırmak, tasfiye etmek amacındadırlar.

Yani Türk devleti ulusal sorunun gerçek manada çözümünden hiçbir koşulda yana olmaz. Bu onun **varlık sebebine** aykırıdır. Zira ulusal sorunun varlık nedeni, yaratıcısı olan egemenler, kendi sınıf çıkarlarından taviz verecek bir konum almazlar. Ulusal sorunun gerçek çözümü içi sınıfının ve onun örgütlü gücünün elindedir.

İşçi-köylü'den

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var!"

Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Ulusal sorunda pus, "fırsat" yılında pusul

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Örgütlenmeye dair sorun ve tartışmalar

Sayfa 4

Pusul

Gerçekleri açıklamada ikna edici, uygulamada yaratıcı olmalıyız

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Kopacak fırtınanın gücü, esen rüzgardan bellidir

Sayfa 13

İbrahim Kaypakkaya bugünün ve geleceğin kazanılmasında kızıl bir meşaledir -3-

İbrahim gerek Kurtuluş Savaşı sonrası uzun süren tek parti döneminde gerekse de sonraki çok parti döneminde egemen sınıfların temelde iki egemen kliğe ayrıldığını belirler. Ve bu iki kamp arasındaki mücadeleyi ise; "...başından beri, esas olarak cumhuriyet temeli üzerinde kalmak üzere, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları arasında bir iktidar mücadelesi olarak cereyan ediyordu; sultanlığı ve hilafeti geri getirmek isteyenlerle cumhuriyetçi burjuvazi arasında, karşı-devrim ve devrim taraftarları arasında değil" şeklinde tanımlar. Özellikle bir kamp içinde yer alan ama bu kampa hakim olmayan "saray mensupları, din adamları, eski ulema sınıfı artıklarını" vurgular. Zira Cumhuriyetin ilanından bugüne kadar uzanan süreçte bu kesimin klikler çatışmasında sürekli gerici, yobaz, hilafetçi algılanışı, devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadele olarak gösterildi.

Hep bir yanda bu gerici, yobaz, karşı-devrimci kesim diğer yanda hilafeti kaldıran, emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşı vererek, devrim yaparak modern cumhuriyeti kuran Kemalistler var aldatmacası gündemde tutuldu. Toplumsal dinamiklerin ilericisi istem ve taleplerine, bu korkunç gerici tahakküm, yıllarca bir pranga gibi işlev gördü. Sosyalist, Marksist maskeler takan siyasi yapılanmalar kitleleri hep bu tarihin içinde adeta egemen sınıflara emanet etti. Ezilen halk yığınlarının enerjisi, bu tercih içinde, kendisini boğan bir güce dönüştürüldü. Adeta toplumun sosyal dokusunun genetiği ile oynanarak çift yönlü bir ideolojik tahakküm oluşturularak faşist devletin bekasının sigortası haline getirilmeye çalışıldı.

İbrahim bu noktada oldukça berrak bir yaklaşıma sahiptir. Sosyalizm, komünizm söylemli milli ve küçük burjuva tüm siyasi akımların yarattığı kafa karışıklıklarını parçalamıştır. **"Kemalist iktidarın kendisi, bizzat karşı-devrimi temsil ediyordu. Revizyonistlerin karşı-devrim dediği, cumhuriyet düzeninin yıkılması ve sultanlığın tesisidir. Oysa böyle bir şey, artık burjuvazinin genç kesimlerinin de işine gelmez, hatta eski Türk burjuvazisinin de... Dünyada gelişmeler öyle bir noktaya ulaşmıştır ki yuvarlanan taşları kimse başına koymaya cesaret edememektedir..."**

Artık karşı-devrim demokratik cumhuriyet maskeli faşist diktatörlük olabilir ve öyle de olmuştur" yaklaşımıyla; tarihi geriden takip eden, emperyalizm ve proleter devrimler çağının temel özelliklerinden fersah fersah uzak olan oportünist, revizyonist akımlarla arasına kalın bir çizgi çekmiştir.

Bu yaklaşım; egemen sınıfların kendi içlerindeki çarpışmalarının, konjonktürün özelliklerine göre devletin yeniden yapılandırılmasının ve MLM'lerin bunlar karşısındaki pozisyonunun sınıfsal pencereden, nasıl değerlendirilmesi gerektiğinin bilimsel açılımıdır. Bu bakış açısı ve netlikle İbrahim, tek partiden çok partili döneme geçişi, 1960 AFC'sinin öz vasıflarını ve egemenler arasındaki bilimüm kapışmaları bilimsel analizlere tabi tutmayı başarabilmektedir.

İbrahim'in söylemle, görünle değil, meselenin sınıfsal özyle ilgilendiği, egemenler arasındaki kapışmada kullanılan argümanların ise bu argümanları ilerici olmasının ötesinde ki-

min ve ne amaçla kullandığına bakmak gerektiğini akıldan hiç çıkarmaz. **"Şu noktayı iyice aklımızda tutmalıyız ki, hakim sınıfların hiçbir kanadı, ezeli ve ebedi olarak "devletçi" veya "hür teşebbüsçü", "tek partici" veya "çok partici" değildir. Hangisi işine gelirse onu savunur. Devlet ci-hazına kesinlikle hakim olan onu kendi amaçları için dilediği gibi kullanabilen kanat, bu durumu devam ettirebildiği sürece "devletçidir." Bu durumdan zarar gören kanat ise "özel teşebbüsçüdür." CHP'nin devletlik keşfeden, "sosyalist"(!) Hitler faşizminin de "devletçi" olduğunu görmeyecek kadar kör ve kafasız budalaların tekidir"** tutumu ile egemenlerin meselelere hangi pencereden baktığını, ele aldığını ortaya koyar.

Bugün egemen kliklerin "laik, anti-laik", "liberal, devletçi", "AB'ci, AB karşıtı" yönlü söylem ve tutumları, kutuplaşmaları siyasi ve ekonomik temelde dillendirdiği şeylerdir. Egemenler arasındaki söylem farkı, çarpışmalar devletin emperyalizm icazetli temel politikalarının uygulanmasında köklü bir farkı değil bu yönelimin uygulanmasında devlet mekanizmasının esas yönünü oluşturma mücadelesidir. İşlerine geldiği oranda belli siyasi ve ekonomik söylemlere sarılırlar. İşlerine gelmediği noktada bunu terk ederler. Ki ülkemiz siyasetinin bu noktada oldukça zengin kanıtları vardır.

Egemenler temelde iki siyasi kampa ayrılmakla birlikte çok çeşitli çıkar hesaplarıyla kendi içlerinde de parçalanabilmektedir. Egemenlerin temsiliyeti çeşitli siyasi oluşumların kurulmasına kadar gidebilmektedir. Bu siyasi söylemde bir çeşitlilikten çok, egemenler arasındaki parçalanmanın geçici görüngüleri olarak görülmelidir. İbrahim bu noktada **"Komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları elbette sadece değişmez ve dondurulmuş iki siyasi kamptan oluşmaz"** diyerek kampların birinden diğerine geçişler olabileceği gibi kampların kendi içindeki çelişkilerle parçalanabileceğini belirterek **"Nispeten birbirine yakın menfaati olanlar, daha derin menfaat ilişkileriyle ayrıldıkları parçalar karşısında birleşmektedirler... Biz Türkiye'de iki gerici siyasi kampın varlığından bahsederken bu noktayı da akıldan çıkarmıyoruz"** yaklaşımını ortaya koyarak konu özgülünde bilimsel tutumunu bir kez daha gösterir. Burada özellikle faşist devlet yapılanmasında egemen sınıfların esas ve tali olma gelişmesinin yarattığı kapışmada, temel ve siyasi ve iktisadi yönelimin ve biçimin emperyalizme bağlılık ilişkisinden ziyade olmadığını gözden kaçırmamak gerekir. Egemen sınıfların devletin temel yöneliminde ve emperyalizmin icazeti eksenindeki

yönelimde sadece görünürde yaşanan kavgaları ancak aldatmacadır. Ya da hiçbir zaman kavganın esas yönünü bu oluşturmaz. Esas yön her zaman mekanizmaya hakim olma ve yönelimi uygulayıp en güçlü olma ve pastadan en fazla pay kapma savaşlarıdır.

İbrahim gerici klikler karşısında komünist hareketin alması gereken pozisyonu da diyalektik bir bütünlük içinde ortaya koyar. Bu gerici kliklerden birinden birini tercih etmenin söz konusu dahi yapılamayacağını bir ön şart olarak görür. Gerici kliklerin düşman olduğunu ve bunları devirmek için mücadelenin temel olduğunu vurgular. Ama komünist hareketin bunlar arasındaki mücadeleye de gözünü yummayacağına işaret ederek **"bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için, bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici klingen mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilir ki, hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı birleşmeye dönüşebileceği gibi bugün en gerici olan klingen yerini, yarın diğerini de alabilir. Bu gericiler arasında durmadan değişen güç dengesine, iktidara hangi klingen hakim olduğuna, iktisadi ve siyasi**

buhranın mevcut olup olmamasına ve benzeri şartlara bağlıdır" yaklaşımını ortaya koyar. Sınıfsal duruştan taviz vermeden, temel ilkedan sapmadan, meseledeki diyalektik bağlantıları gözden kaçırmadan komünist bir duruş berraklığı gösterir. İbrahim'de ilkelere taviz vermeden sınıf çıkarlarına hizmet edecek, meselenin esas yönünü bulup çıkarmaya çalışan güçlü bir politik tutum bütün meselelere yaklaşımına adeta nüfuz etmiştir.

İbrahim bu temel ilkelere bağlı kalarak pratik tutumunu belirginleştirir. İbrahim'in bu yaklaşımı kuşkusuz faşist devlet gerçekliği ve bu gerçekliğin içinde teşekkül eden gerici egemen sınıf kliklerinin hiçbir koşulda ilerici bir pozisyon ya da ittifak yapılacak niteliklere haiz olamayacağına temel kanıttır. Egemen sınıf kliklerinden herhangi birisi, söylemi ne olursa olsun, diğer klikle çatışmasının düzeyi hangi boyutta olursa olsun sınıfsal niteliğine uygun olarak işçi sınıfı ve emekçi halka karşı düşman olduğunu bir an dahi unutmamaktadır. İbra-

him'den önceki, tüm küçük burjuva ve milli burjuva niteliğindeki "marksist" patentli hareketlerin unuttuğu bu ilkelere tam sadakattir söz konusu olan ayrım. Yani tam bir sınıf düşmanlığı, karşıtlığı ve duruşu.

Kuşkusuz bugün AB reformlarını, liberal ekonomi ekseni devletini kendini yapılandırma sürecini ve bu süreçte yaşanan gelişmelerin yarattığı kapışmalara karşı doğru tutumu İbrahim'in perspektifinden değerlendirmek elzemdir. Yaşanan süreci faşizmin dokusunun değiştirilmesi olarak değerlendiren, bu eksende yaşanan çatışmada sözde reformcu gözükken egemen kliğe geçici de olsa nispeten ilerici politik bir misyon yüklemek tam da ülkemiz gerçekliğinden kopukluk ve egemen sınıfların her kadınının gerici, faşist niteliğini gözden kaçırmak olur. İbrahim'in tutumu bugün yaşanan gelişmelere karşı net tutumun ne olması gerektiğine de işaret eder.

İbrahim'in temel ayrımcı noktalarından birisi de ülkemizdeki ulusal soruna yaklaşımıdır. Dönemin bütün ezberini bozacak bir tutumla çıkar İbrahim, kuşkusuz bu tutum bilimsel ve komünistçedir.

İbrahim ülkemizdeki ulusal sorunun esasının (tamamının değil) Kürt ulusal sorunu olduğunu belirtir. Kuşkusuz mesele Kürt ulusunun var olduğu tespiti İbrahim'in farkını açığa çıkaran olgu değildir. İbrahim'i ayıran nokta sınıf mücadelesinin gelişimine tesir eden çelişmenin çözümlenmesi ve MLM temelde yaklaşımıyla hayat bulur.

Bu konuda Lenin ve Stalin'in temel eserlerini inceleyerek "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği" gibi Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını çiğneyen, yok sayan, Türk milliyetçiliğiyle beslenen tutumlardan ve bu sorunu görmezlikten gelen, temelde buna gözünü kapayan tüm yaklaşımları bağrında barındıran "sosyalist", "Marksist" küçük burjuva ve milli burjuva akımlardan köklü olarak ayrılır. Bu konuda da proletarya ideolojisinin bilimsel yaklaşımını kızıl bir bayrak gibi dalgalandırır.

İbrahim Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız, koşulsuz savunmayı temel ilke olarak benimser, bunun şu veya bu gerekçelerle yok sayılmasının tam karşıtlığını temsil eder. Bu duruşu kuşkusuz MLM biliminin bir gereği olarak görür.

Ülke tarihinin her kesitinde ve bugün de kimi "sosyalist", "Marksist" söylemli akımlarca emperyalizmin politikasını yönlendirmesi gerekçeleriyle bu hakka karşı yönelen tutumların bir karşıtlığı oluşturur İbrahim'in düşünceleri. **"Bir milletin kendi kaderini tayin hakkı, emperyalizme alet oldukları veya olabilecekleri iddiasıyla kısıtlanamaz veya ortadan kaldırılamaz; böyle bir iddiayla bir milletin ezilmesi ve gadre uğraması savunulamaz"** diyerek durum ne olursa olsun bu hakkın karşısında kayıtsızlığı savunur. Ve bu durumda komünist hareketin görevlerini ve nasıl bir mücadele benimsemesi gerektiğini ortaya koyar. Komünist hareketin ulusun ayrılmasını destekleyip desteklemeyeceğine yönelik yaklaşımını sosyal gelişmelerin proletaryanın sınıf çıkarlarına, menfaatine olup olmayacağına bakarak belirleyeceğini belirtir. Yani yine temel ilkede tavizsiz ama politik tutumda nesnel gerçekliğe göre bir diyalektik tutumdur söz konusu olan.

(Devam edecek)

İşçi-köylü'den

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var!"

Önder yoldaşımızın Diyarbakır İşkencehanelerinde katledilişinin 36. yıldönümünde birçok ilde ve bölge de çeşitli yürüyüşler, basın açıklamaları, piknikler, eylemler gerçekleştirildi. Önder yoldaşın bıraktığı kavga ve direniş bayrağı yoldaşlarının, dostlarının elinde, sloganlarında yankılandı, yüreğinde yaşatıldı. İbrahim yoldaş bu yıl önceki yıllara oranla daha yaygın ve kitlesel geçen eylemlerle anıldı. Devrimci, ilerici ve demokrat birçok kurumun son birkaç yıldır İbrahim yoldaşın anmalarına daha fazla ilgi gösterdiği dikkat çekmektedir. Bu durum elbette sevindirici bir gelişme olarak değerlendirilmelidir.

Ankara, İstanbul, Mersin ve Çorum'dan çeşitli kurumların biraraya gelerek İbrahim'i mezar başında anması bu yana olduğu kadar anlamlıdır. İbrahim yoldaşın Türkiye devrimci hareketi içinde önemli bir saygınlığı ve ağırlığı bulunmaktadır. Yapılacak eylem ve etkinliklerin devrimci, demokrat ve ilerici kurumların katılımı ile birlikte organize edilmesi bu enerjisi açığa çıkaracaktır. İlkeli bir eylem birlikteliği çerçevesinde gerçekleştirilen anmaların önemli bir moral ve motivasyon sağladığı gözardı edilemez. Bu yıl gerçekleştirilen anmaların birçoğunda böyleli örneklerin ortaya çıktığını söylemek abartı olmayacaktır.

İbrahim yoldaşın önemli bir sıçrama yaratarak ülkemizde devrimci hareketin temel birçok sorununda ortaya koyduğu çözümlerinin dikkate alınması ve dile getirilmesi önemlidir. **Öte yandan onun tezlerinin, siyasal tespitlerinin güncel politik gelişmelerle harmanlanarak ele alınması önemli bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.** Örneğin, bugün ülkemizde Kürt Ulusal Hareketi'nin geldiği nokta ile İbrahim yoldaşın bu meseleye bakışı arasındaki bağ ile Kemalizm'e dair yürütülen güncel politik tartışmalarla, onun bu tartışmaya bakışının birlikteliği ile alınması İbrahim'in daha iyi anlaşılmasını, kavranmasını sağlayacaktır.

İbrahim yoldaş, ülkemizin can alıcı sorunlarını tahlil ederek ortaya bir sonuç çıkarmış, bir yol açmıştır. Sınıf mücadelesinin acil ihtiyaçlarını İbrahim yoldaşın temel tespitleri ile çözümlenmek bu yolda ilerleyen ardıllarının, yoldaşlarının omuzlarında bir görev olarak durmaktadır. Önümüzdeki yaz ayları bu yana olduğu kadar yüklü gündemleri barındırmaktadır.

Seçim sonuçları açıklanır açıklanmaz, egemenlerin ilk icraatları yıkım saldırılarını yeniden başlamak oldu. Sürpriz olmayan bu gelişmelere karşı emekçiler de evlerine sahip çıkarak direnişi büyüttü. Bu direnişin en son ve belki de en etkili olduğu Altınşehir'de halkın direnişi ile polis geri çekilmek zorunda kalmıştır. Mahallede adeta bir isyana dönüşen direniş, egemenleri şaşkına çevirmiş, devlet halkın direnişi karşısında aciz kalmıştır.

Daha önce İstanbul'da Başbüyük, Aydos, Karadolap'ta, Tuzla Şifa'da, İzmir'de Kadifekale, Kuruçeşme'de, Ankara'da Mamak ve Dikmen Vadisi'nde, Malatya'da Beydağı'nda yükselen direnişin ateşi son olarak Altınşehir'de yandı.

Egemenler cephesinden yapılan hazırlıklar semtlerde bu yazın oldukça sıcak geçeceğine işaret etmektedir. Kentel Dönüşüm Projesi adı altında milyonlarca insan evlerinden kopararak şehirlerin dışına sürgün edilmek istenmektedir. Emekçilerin yaşadığı semtler sermaye için büyük bir rant alanı olarak görülmektedir. Ancak işler hiç de kolay olmayacak.

Emekçiler binbir emekle, alnteri ile inşa ettikleri evlerine sahip çıkarak egemenlerin korkusu olacaktır. Birçok bölgede yaşanan örgütlü direniş ve eylemler buna dikkat çekmektedir. Emekçiler yıkım saldırısına karşı örgütlenmektedir. Yıkımlara karşı tek yumruk olarak hareket eden, birlik ve beraberliğinden taviz vermeyen mahalle örgütlenmelerinin, direniş komitelerinin bu mücadelede belirleyici bir role sahip olduğu açıktır.

Kitlelerin insiyatifinin açığa çıktığı, kararların kolektif olarak alındığı ve halkın sahiplendiği bu komitelerin, örgütlenmelerinin yıkım saldırısının püskürtülmesinde etkili bir silaha dönüştürülebildiği yaşanan birçok örnekle de tecrübe edilmiştir.

İşsizlik oranının rekor düzeyinden inmediği ülkemizde, yüz binlerce emekçinin bir yandan barınma hakkı gasp edilirken öte yandan yoksulluğun ve açlığın pençesine terk edilmektedir.

Yüz binlerce insan maaşları, kıdem ve ihbar tazminatları ödenmeden işten atılmaktadır. Birçok yerde emekçilerin buna karşı tepkisi, direnişi büyütme olmaktadır. Hak gasplarına, işten atılmaya ve saldırılara karşı mücadele yürüten işçi ve emekçiler son günlerde önemli başarıları imza attı. Gaziosmanpaşa'da Meha tekstil, Ümraniye İhlamurkuyu'da Şirin Tekstil işçileri, Mersin Limanı'nda Akan-sel işçileri yürüttükleri onurlu mücadelenin sonunda zafere ulaştılar. Baskılara, saldırılara aldırmadan kararlı bir mücadele yürüten işçiler direnişlerini kazanımla sonuçlandırdı.

İşçi sınıfının bu kazanımları 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde küçük, mütevazı ancak önemli ve anlamlı adımlar olarak görülmelidir.

Sınıf mücadelesi önümüzdeki günlerde böylesi sahneleri çok daha fazla karşımıza çıkaracaktır. Semtlerden, fabrikalara dağlardan ovalara, sınıf mücadelesi giderek keskinleşmektedir. Direniş ve isyan alevleri giderek alazlanmaktadır. Bu mücadelenin sadece içinde değil tam da merkezinde yer almak idealerimize en uygun tutum olacaktır. Sınıf mücadelesine etkili müdahalelerde bulunmanın başka bir yolunun olmadığı aşikardır.

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım!" (İbrahim Kaypakkaya)

Emperyalist-kapalist sistemin doymak bil-meyen kâr hırsının sonucu olarak ortaya çıkan ekonomik krizin etki alanı giderek genişliyor. Beraberinde getirdiği yıkımın faturası ise, emekçi yığınlar açısından her geçen gün ağırlaşıyor.

Sistemin kendi yarattığı bu kriz, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemiz emekçi yığınlarının yaşam koşullarını da her geçen gün daha da ağırlaştırıyor.

Artık ötelenemez hale gelen kriz derinleşti-çe, sermaye kesiminin krizden çıkmak için yaptığı hamleler de krizin ağırlığına paralel-lik arz ediyor.

Sistemin krizinin derinleştiği her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de emperyalistlerin krizin faturasını, IMF, DB gibi emperyalist oluşumlar aracılığıyla, emperyalist merkezlerden sömürge, yarı-sömürge ülkelere kaydırma çabalarına tanık oluyoruz.

Kriz “çare” IMF!

Ekonomisine kuruluşundan bu yana IMF politikaları yön veren Türkiye'nin de, krizin emperyalist merkezlerden kaydırılmaya çalışıldığı ülkeler arasında olması, hatta ilk sıralarında yer alması haliyle kaçınılmaz oluyor.

Ancak, krizin daha hissedilmeye başlandığı ilk dönemlerden itibaren gündemde olan yeni Stand By anlaşmasının içeriği henüz netleştirilebilmiş değil. Seçimler öncesi başlayan görüşmeler, seçimlerin ardından daha sıklaştırılsa da, kamuoyuna sunulan bir anlaşmadan söz edilemez.

IMF ile yapılacak anlaşmayı “kurtarıcı” olarak gören sermaye kesiminin tüm bastırmalarına rağmen, AKP hükümetinin bu yönlü adımlarını sonuca taşımadığı görülüyor.

AKP'nin bu sözde ayak direyen yaklaşımının elbette kendince nedenleri yok değil. IMF ile yapılacak olan anlaşmadan doğacak olan ekonomik sonuçların, geniş emekçi yığınlar üzerinde yaratacağı etkinin, ne düzeyde bir yıkıcılıkta olacağı çok iyi bilinmektedir. AKP, seçimlerde uğradığı hezimetin, IMF'nin kriz programı kapsamında hayata geçirmek zorunda kalacağı sosyal yıkım saldırıları ile daha da büyüyeceği kaygısı taşımaktadır ve bu “kayı” kesinlikle boş bir kaygı değildir.

Ancak hükümet, gerek sermayenin “IMF ile anlaşma olmazsa ekonomi derinden etkilenir” yönlü bastırmasından, gerekse bağımlılığın gereği olarak, elinin IMF ile anlaşmaya mahkum olduğunu bilmektedir.

Sorun bir yandan da, IMF'nin dayatacağı ağır bir sosyal yıkımı da içeren programın ka-

muoyunda kabul edilecek argümanlarla sunulması ve kabullendirilmesi sorunudur.

IMF ile yapılan her anlaşmanın bir öncekinden daha ağır koşullar içerdiği zaten öteden beri bilinmektedir. Ancak bu süreçte yapılacak olan anlaşmanın bu zamana kadar yapılanlardan daha da kapsamlı saldırıları içereceği, IMF'nin kriz sürecinde çok sayıda bağımlı ülkeyle yaptığı anlaşmalarından da görülmektedir. Çoğu eski doğu bloğu ülkesi olan bu ülkelere dayatılan IMF anlaşmalarının sonucu, bu ülkelerin emekçi yığınları açısından altın-

Süreç eskiyi yıkıp

Ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının üzeri, ırkçı –şoven dalğanın yükseltilmesi, başta olmak üzere, bir dizi fiili saldırıyla, sistemi yeniden yapılandırmaya dönük operasyonlarla örtülmeye çalışılsa da, örtü giderek dar gelmektedir.

Yeni inşa etmeyi dayatıyor!

dan kalkılmaz bir yükü de beraberinde getirmekte gecikmemiştir.

IMF'nin, verdiği krediler karşılığında dayattığı kriz programı, en başta da kamu harcamalarına getirilen kesintilerde ifadesini bulmaktadır.

Sağlık, sosyal güvenlik vb. giderlerin eskisine oranla daha da kısıtlanması, çalışanlara dönük yeni vergilerin getirilmesi, var olanların yükseltilmesi gibi uygulamalar kaçınılmaz olacaktır.

Ancak IMF ile yapılacak anlaşmanın, sermayeyi ilgilendiren boyutu bunlar değildir. Aksine, onlar zaten bugüne kadar bu vb.

fırsata çevirmek, kârlarını bu süreçte daha da katlamak istemeleridir. Sermaye ayrıca IMF'den alınacak olan krediye gözünü dikmiştir. Bu krediden aslan payının kendilerine düşeceğini çok iyi bilmektedir.

Kriz çözüm: Halk tüketime çağırıyor!

Sermaye kuruluşları “ekonomik küçülmeyi engelleme” bahanesine sığınarak, “krize çözüm” adı altında bir dizi hamle gerçekleştirmeye devam etmekte.

Onlara bu yönlü çabalarında en büyük destek ise, emekçi yığınları sisteme yedekle-

menin araçları olan Sivil Toplum Kuruluşu (STK) adı altındaki kimi kuruluşlardan ve de daha önemli sarı-reformist sendikalarından gelmektedir.

Geçtiğimiz günlerde başlatılan “**kriz varsa çaresi de var**” başlıklı kampanya, bunun son örneğini oluşturmaktadır. Halk yığınlarına dönük “**Eve kapanma, pazara çık**” sloganı ile başlatılan kampanya, halkı tüketime çağırmakta! Amaç piyasanın canlanmasınıdır!

Sermaye örgütlerinin başını çektiği ve de kimi sendikaların aktif olarak içinde yer aldığı bu kampanya çerçevesinde yayınlanan bildirgede, “tüm dünyada tüketimin düştüğü, Türkiye ekonomisinin toparlanabilmesi için öncelikle iç piyasayı canlandırmanın şart olduğu” vurgulanıyor ve deniyor ki: “*Bu krizi atlattığımızı sağlayacak şey, milli gelirimizin yaklaşık yüzde 70’ini oluşturan hane halkı harcamalarını canlı tutmaktır. Herkesi sesleniyoruz, bu seferki özverinin adı üretmek ve tüketerek ekonomiye can vermektir. Zaman, kendine güven ve cesaretle harekete geçme zamanıdır. Zaman aklımızı, umutlarımızı coşkularımızı ortaklaşma zamanıdır. Zaman önce kendimize, sonra birbirimize güvenme zamanıdır. Ekonomi istihdam, üretim ve tüketimden oluşur, biri olmazsa kriz kazanır.*”

Sendikaların işler acısı hali...

TOBB başta olmak üzere, çok sayıda sermaye örgütünün yanı sıra, Türk-İş ve Hak-İş gibi sendikaların da bulunduğu bazı örgütler tarafından organize edilen, bu sözde kampanya, Tüketiciler Dernekleri Federasyonu (TÜDEF) başta olmak üzere, bir çok kesimden tepki almakta gecikmediği gibi, Türk-İş gibi sarı-reformist sendikaların işler acısı halini de ortaya serdi. Sermaye temsilcisi kimliği açık olan Hak-İş’i bir kenara bırakarak, yer yer sınıfın temsilcisi olma iddiasıyla ortaya çıkmaya çalışan Türk-İş’in tutumu üzerinde duralım. Çünkü Türk-İş’in merkezi tutumu, az sayıda da olsa, kendisine bağlı olan ve de sınıf sendikacılığının hayata geçirilmeye çalışıldığı kimi şubeleri de bağlamakta, bunlar tarafından bir sorgulanma ihtiyacı doğurmaktadır.

Çığ gibi büyüyen işsizlikle birlikte üye sayısı hızla düşen Türk-İş, emekçi kesimlerin artan yoksulluğuna, işsizliğe ve daha çalışma yaşamına dönük çok sayıda ve de boyutlu saldırılara karşı parmağını bile oynatmadığı gibi, emekçilerin yoksulluğuyla adeta alay edercesine bir tutuma girme cüretini de kendinde bulmaktadır. Bu cüreti ise, evine ekmeğe bile götürmeyecek kadar yoksul-

yıldırma ve sindirme politikasını hep devrede tuttu ama bu kadar pervasız bir boyuta taşıma konusunda iç ve dış dengelerden kaynaklı daha ileri gide-
medi. Eğer şartlar uygun olsaydı hiç gözüne kırpmadan onu da yapardı. Tarihi, hem de yakın tarihi o konuda, değil Sri Lanka devletini, pek çok faşist devleti yayan birakacak “**en vahşi**” pratiklerle doludur. Üstelik bu soykırım ve kıyımların büyük bölümü de Kürt ulusuna yöneliktir.

Bugün sorunu egemen sınıflar da belli bir “uzlaşma” çerçevesinde çözmek amacıyla tartışma noktasındaysa, bunda Ulusal Hareket’in yürüttüğü **silahlı mücadele** ile geldiği bir aşama, elde ettiği belli kazanımlar olduğu gerçeği vardır. Verilen kavga ile ödenen bedellerin karşılığı belli bir **güç** yaratılmış ve sayede pazarlık şansı doğmuş ve **taraf** olunmuştur. Şimdi de bunun sayesinde belli **haklar** alınacaktır. Sorun, gelinen aşama itibarıyla, bunların (elde edilecek hakların) verilecek tavizler ve ödenen bedeller ile **doğru orantılı ve karşılıklı** olup olmayacağıdır.

Egemen sınıflar, süreci bugüne taşıyan savaş ve direniş iradesini, ulusal mücadele azmini, birlik ve dayanışma ruhunu **kırmak, tasfiye etmek** amacındadır. Bunun yolu, bu temelde örgütlenen ve şekillenen yapıyı ortadan kaldırmaktır. Ulusal Hareketin **belkemiği** bu yapıdır. Bunun parçalandığı ve dağıldığı koşullarda, Hareket mevcut legal form içerisinde eritilerek **hak edilecektir**. Bir çevreden ibaret hale gelecek Hareket’i kontrol etmek ya da başka bir deyişle düzene eklem-

leşmiş olan emekçileri, sermayeyi kurtarma adına tüketime teşvik etmeye kadar vardırılabilmektedir.

Evine ekmeğe götürmeyen emekçi sayısı ise her geçen gün artmaktadır.

İŞKUR’un açıkladığı istatistikler, yani resmi ağızlardan yapılan açıklamalar bile, bu artışın ne boyutta olduğunu gösteriyor.

İŞKUR, Nisan ayında yapılan işsizlik başvurularının, geçen yılın aynı ayına göre % 51.50 artarak, 111 bin 623’e çıktığını açıklamaktadır.

Yine İŞKUR’dan yapılan açıklamaya göre, kayıtlı işgücü sayısı, geçen yılın aynı ayına göre 578 bin 932 kişi artarak 1.4 milyon kişi, kayıtlı işsiz sayısı ise 532 bin 862 kişi artarak 1.27 milyon kişiye ulaşmıştır. Açıklamada, başvuruların % 31.5’inin, 15-24 yaş arasındaki gençlerden oluştuğu bilgileri de yer alıyor. Bu verilere bakarak söylenecek olursa, Türkiye’de her üç gençten biri işsizdir.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Türkiye’de işsizlik oranı % 15.5 düzeyine ulaşmıştır. İşsiz sayısının 3.6 milyon üzerine çıktığı da yine resmi ağızlardan aktarılan bilgiler arasında. Gerçek rakamların ise, verilen bu rakamların çok üzerinde olduğu bilinmektedir.

Yukarıda aktardığımız tablo, işçi-emekçi yığınların kriz bahaneli saldırılardan ne derece etkilendiğine, krizin emekçilerin omzuna her geçen gün daha ağır yükler bindirdiğine dair bir kesit sunmaktadır. Tablonun bütünü ise, tahmin edildiğinden daha vahim boyutlardadır.

Emperyalistler ve uşakları, sınıfa ihanet için de olanları da yanlarına alarak, bu tablonun vahametini daha da ağırlaştırmak için, ellerinden geleni yapmaktadır.

Emekçi yığınlar, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemiz coğrafyasında da ağır bedeller ödemeye zorlanmaktadır.

Ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının üzeri, ırkçı–şoven dalğanın yükseltilmesi, başta olmak üzere, bir dizi fiili saldırıyla, sistemi yeniden yapılandırmaya dönük operasyonlarla örtülmeye çalışılsa da, örtü giderek dar gelmektedir.

Bu da, işçi sınıfının tarihi bir sınavı zorlamaktadır. Ezenler ile ezilenler arasındaki mücadeleye, keskin bir dönemece girmiş bulunmaktadır.

Mücadelenin keskinleşmesi ve ezilen, sömürülen yığınların öfkesinin dizginlenemez bir hal alarak, eskiyi yıkıp yeni inşa etmesi ise, insanlık tarihinin engellenemez gelişme yasasıdır!

Sınıfsal Yaklaşım

ULUSAL SORUNDA PUS, “FIRSAT” YILINDA PUSU!

Abdullah Gül’ün yargılanmasına yönelik Sincan’dan gelen “yarı sürprizi”ni Kürt Sorunu ile ilgili “**açılım**”a yönelik bir tavra bağlamak, komplo senaryolarıyla kafayı bozmak olabir ama **gelişigüzel** bir tutum olarak nitelenecek de akıllıca değildir. Zira klikler arasında Ergenekon davası vesilesiyle hem yargı alanında uzantısı bağlamında hamleler sürmekte hem de “açılım”la ilgili tam da Gül’ün bahsine uygun biçimde egemenlerin diğer aktörleri ses vermektedir.

Bunlardan ilk verdiği tepki beklen-diği üzere olumsuz olan CHP yakını temaslara geçmekle kalmamış, şimdi daha “**sıcak**” sözler sarf etmeye başlamıştır. Kamuda zihniyet değişimi, pozitif ayrımcılık, dil enstitüleri, “terörü” gündemden düşürerek af gibi başlıklar, 20 yıl önceki “**Güneydoğu Raporu**”nu günceller mahiyettedir. Baykal’la Abdullah Gül’ün son görüşmelerinde bu konu üzerinde “**özel**” olarak durdukları daha net ortaya çıkmaktadır.

Daha önce (2005) Kürt sorununda “**çıkış**” yapmakla beraber, son iki yıl içerisinde “ya sev ya terk et” noktasında gezinen (“*Biz ne dedik? Tek millet dedik, tek bayrak dedik, tek vatan dedik, tek devlet dedik. Buna karşı çıktılar. Bu-*

na karşı çıkanın Türkiye’de yeri yok. Bu-yursun istediği yere gitsin.” 02.11.08) ve el sıkıma konusunda “**ilkeli**” Tayyip’in “iyi şeyler olacak” sürecinin baş aktörü olması gerektiği çok geçmeden ortaya çıktı. Yaklaşık 6 ay önce Veddi Gönül söylediğinde kıyametler koparılan meseleyi bir özeleştirici tarzında, kendi politik konumlanışlarına da uygun biçimde dile getirdi.

V. Gönül, “*Düşünün Ege’de Rumlar devam etseydi veya Türkiye’nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi, bugün acaba böyle bir milli devlet olabilir miydik?*” (10.11.08) demişti. Oysa bayrağı farklı bir misyonla eline alan aynı kabinenin başı Tayyip bugün şunları söyleyecekti: “*Yıllarca farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandı mı? Aksilimle bunlar düşünülmedi. Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Bu hatalara zaman içerisinde zaman zaman biz de düştük. Ama akılselikle düşününce, şuralarda ne gibi yanlışlar yaptık’ diye şöyle bir başımızı iki elimizin arasına aldığımızda hakikaten ne yanlışlar yapmışız diyorsunuz.*” (23.05.09)

B. Atalay’ın Karayılan’ın sözlerine önem atfettiğine dair yorumlarda bulunarak demokratik sürecin işleme- si gerektiğinden söz etmesi ve adim

atma konusundan bahsetmesi (22.05.09). **C. Çiçek**’in “*2009 çözüm için fırsat yılı*” diyerek muhalefete “*herkes heybesinde ne varsa iyi niyetle ortaya koymalı, birbirimizi ihanetle suçlayarak bir yere varamayız*” sözleriyle çağrıda bulunması (23.05.09), sorunla yakın ilgili ve bilgili olan bir diğer devlet şahsiyeti, MIT müsteşarı **Emre Taner**’in görev süresinin 6 ay uzatılması, sürecin akışına dair diğer örneklerdendir.

Her ne kadar tam da bu dönemde gündemleşen DTP’li milletvekillerin polis zoruyla ifadeye götürülmesi ya da bir biçimde dokunulmaları/gözetilme alınmaları tartışmaları, AKP’li Meclis Başkanı ve İçişleri Bakanı tarafından “*eski yanlışlar tekrarlanmayacak*” şeklinde uzlaşma ile sonuçlandırılmışsa da, DTP’ye yönelik operasyonun sonuçları ortadan kaldırılmamış, onun devamı olarak saldırı ve baskılara son verilmiştir. Üstelik kapatma davası açık tutulmakta ve kapatma tehdidiyle parti(liler) üzerinde psikolojik baskı kurulmaya çalışılmaktadır.

Daha önemli TSK’nın faaliyetini –saldırıları– yoğunlaştıran tutumudur. Operasyonlar sürdürülmekte ve “**etkisizleştirilen**” bilançosu yayınlama hevesi devam etmektedir. Hasan Cemal’in röportajının hemen ardından kimi liberal yazarlar zekâlarından yükselen, ilk adım PKK’den gelmesi, silahlı susturması ve kendisini “ispat etmesi” gerektiğine dair yorumlar genel bir kabul görmüş değildir. Bu durumun, sürecin gelişimine paralel daha da Ulusal Hareket lehine güçleneceği görülmektedir.

Ağların ne kadar hızlı örüldüğü

lemek oldukça kolaydır.

Faşist Türk devleti ulusal sorunun gerçek manada çözümünden hiçbir koşulda yana olmaz. Bu onun **varlık sebebi**ni aykırıyor. Zira ulusal sorunun varlık nedeni, yaratıcısı olan egemenler, kendi sınıf çıkarlarından taviz verecek bir konum almazlar. Bu konuda zorlandıkları her aşama, demokratik “**açılım**” süreçlerine bağlı olarak belli haklarla kendini göstermiş ve burjuva demokratik devletlerdeki hak kataloglarında karşılık bulmuştur.

Bunun çağımızda batılı emperyalistler nezdinde ulaştığı son durak, azınlık hakları kapsamındaki “**gerçeğe sözeleşme**”de sıralanan “**kültürel haklar**”dır. Kolektif-toplumsal kullanımı dahi olmayan (ya da sınırlı), bu kültürel haklar, “ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı”nın yerine ikame edilmiştir. Ülke ve bölge özgünlüde daha ileri gidip, yerel yönetimlerde kısmi özerklik veya yetki genişlemesi ile beraber bu hakların kullanılmasında “**sorun**” ya da başka bir deyişle pazarlık farklı biçimde de halledilebilmektedir.

ABD ve AB’li emperyalistlerin faşist Türk devletine yaptırılmaya çalıştığı “**çözüm**” bu zemin üzerinde şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Bu zeminde bile burjuva demokratik yapısı olmayan bir devletin ucube bir “**haklar**” kategorisi ile sürece şekil verebileceği hesaplanmak zorundadır. Başta Ulusal Hareket ve onun tutumuna bağlı olarak devrim ve demokrasi güçlerinin karşı karşıya olduğu sorun bu merkezde görüntü vermektedir...

“Sessiz kalmak, “sivri” ve sendikalı olmamak işten atılmaya engel değil!”

ATV-Sabah direnişçileri 16 Mayıs Cumartesi günü saat 19.00'da coşkulu ve kararlı direnişleri, nesnel ve sempatik tavırları, grevdeki diğer işçilerle olan samimi ve

ile Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri ve Dudullu Sanayii Sitesi'ndeki Entes Fabrikası'ndan kriz bahanesiyle işten atılması üzerine direnişe geçen **Gülistan Habatan** da destek verdi.

çizen Şık, “Daha ne kadar susacaksınız?” diyerek açıklamasını sonlandırdı.

Yaşasın işçi-öğrenci dayanışması!

Ahmet Şık'ın ardından söz alan YTÜ öğrencileri, üniversitelerinde haklarında açılan soruşturmalardan bahsettiler. “Geçen dönem okulumuzda düzenlenen ‘Kariyer Paneli’ adı altında üniversitemize gelen silah üreticilerine tepki gösterdiğimiz için 1 ay uzaklaştırma aldık. Sonrasında yerel seçimlerle ilgili düzenlemeye çalıştığımız panele izin verilmedi, bu yüzden de bir 1 aylık uzaklaştırma daha aldık. En son 2-3 Nisan'da okulumuzda gerçekleşen faşist saldırılara ‘karşı koymaktan’ uzaklaştırma aldık” diyerek kendilerine yönelik bas-

kları dile getirdiler.

Entes işçisi yalnız değildir!

YTÜ öğrencilerinin ardından Entes'ten atılan **Gülistan Habatan** da söz aldı. Kriz bahanesiyle işten atılanlar konvoyuna eklenen Habatan “İşimi geri istiyorum. Bu yüzden de Emine ablayı

halinde her zamanki eylem yerine yüründü.

Eylemde direnişçi 10 işçi adına yapılan açıklamada direnişin 100. gününde ATV-Sabah patronlarının insan yüzüne bakmadıkları grevle yüzleşmek zorunda kaldıkları dile getirildi. Hava-İş Sendikası Genel Başkanı **Atıl Ayçin** ve Türk-İş 1. Bölge temsilcisi **Faruk Büyükkucak**'ta söz alarak grevle dayanışma duygularını dile getirdi. Eylemin ardından kitle buradan artık gelenekselleşen Cumartesi eylemlerinin yapıldığı adrese doğru yola çıktı.

Saat 19.00'da Taksim Tramvay durağında biraraya gelen grevci gazeteciler ve onlara destek veren kurumlar Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yapılan basın açıklamasında patronun yüzüzlüğüne dikkat çekilirken grevin sonuçları ile yüzyüze gelmekten kurtulamayacakları belirtildi. Key Tekstil'den atılan bir kadın işçi de patronun makinele-ri kaçırarak fabrikayı kapattığını söyledi. Eylem sona ermişti ancak coşku, türküler ve ıslıklarla sürdü.

Yüzüncü gündü, yüz akı bir eylemdi...

(İstanbul)

örnek gösterilebilecek dayanışmaları ile Taksim Meydanı'ndaydılar. Her hafta olduğu gibi bu hafta da sınıf kardeşlerini yalnız bırakmayan Kurt-İş, İmes, Desa, Cem Ötaz Matbaası işçilerinin yanısıra coşkulu sloganlarıyla dikkat çeken “**Eğitim hakkımız engellemez**” yazılı gömlekleri

Galatasaray Lisesi önünde TGS adına basın metnini **Ahmet Şık** okudu. ATV-Sabah'tan atılan ancak direnişe katılmayan meslektaşlarına hitaben hazırlanmış açıklamada sessiz kalmanın, “sivri” ve sendikalı olmamanın işten atılmaya engel olmadığını altını

Daha ne kadar susacaksınız ?

örnek olarak fabrika önünde direnişe başladım” dedi. Eylem sloganlarla sona erdi.

Direnış yüzüncü gününde!

Direnışçiler 23 Mayıs'ta eylemlerinin yüzüncü gününde Balmumcu'daki ATV-Sabah binası önünde 100 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi, ardından tek sıra

Çapa işçileri kazandı

Çapa Kızılay Kan Merkezi'nde çalışma koşullarının ağırlaştırılması ve buna bağlı olarak gerçekleşen hak gasplarına karşı sağlık emekçileri **Dev Sağlık-İş Sendikası**'na üye olarak grev kararı almışlardı.

Grevleri boyunca sürgün ve çeşitli baskılara karşı direniş kararlılığından asla taviz vermeyen sağlık emekçilerinin yaklaşık 6 ay süren direniş Sirkeci 9. İş Mahkemesi'nde gerçekleşen dava ile karara bağlandı.

13 Mayıs Çarşamba günü gerçekleşen duruşmada işçilerin işe geri iade kararı kesinleşirken patronun karara uymaması halinde tazminat ödemesine karar verildi.

(İstanbul)

Türk-İş AKP'yi protesto etti

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası, üyelerinin AKP'li Kocaeli Büyükşehir Belediyesi yetkilileri tarafından baskı ve tehdit zoruyla Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'na üye yaptırıldığını belirterek AKP'yi protesto etti.

Merkez Bankası önünde biraraya gelen Türk-İş'e üye 5 bin işçi, İnsan Hakları Parkı'na kadar yürüdü. Burada açıklama yapan Türk-İş Genel Başkanı **Mustafa Kumlu**, AKP'nin hükümet olduğu günden bu yana Türk-İş'e bağlı sendikalara eşi benzeri görülmemiş bir saldırı düzenlediğini belirtti. Hak-İş'in kurulduğu günden bu yana öz gücüyle üye sayısını artırmakta zorlandığını söyleyen Kumlu “Hak-İş'e bağlı sendikalar, yandaş sendika kontenjanından yararlanmakta ve Türk-İş'e bağlı sendikaların örgütlü bulunduğu iş yerlerine göz dikmektedir. İyice açığa çıkmaktadır ki, bu Türk-İş'e karşı başlatılan bir operasyondur ve bu operasyonu Hak-İş, AKP'nin desteği ile yürütmektedir” diye konuştu.

En son Kocaeli Büyükşehir Belediyesi işçilerinin baskı ve tehditle bizzat Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu'nun eliyle Hizmet-İş Sendikası'na geçirildiğini belirten Kumlu, Kocaeli'de yaşanan işçilerin kendi iradeleriyle verdiği kararlar olmadığını söyledi.

Hak-İş'in “üye çalarak” büyüdüğünü ifade eden Kumlu, bu büyümenin hormonlu ve hastalıklı olduğunu söyledi. İşçinin kendi iradesi ile değil zorla ile Hak-İş'e geçirildiğini vurgulayan Kumlu şöyle konuştu: “Türk-İş bu gün kaybettığı üyelerini yarın geri alacaktır. Siyasi müdahale sendikalaşmanın ruhuna aykırıdır. Bu gün siyasi müdahale ile birilerine vasıllık yapanlar, sürdürdükleri politikalarını konu mankenini belki bir süre için yaratırlar ama hür ve bağımsız sendikacılığa el uzatmanın bedeli büyük olur.”

(İstanbul)

Meha'da direniş ve zafer

Gaziosmanpaşa'da kurulu bulunan Meha Tekstil'de alacakları ödenmeden işlerine son verilen ve direnişe başlayan işçilerin yürüttüğü mücadele zaferle sonuçlandı.

Meha Giyim patronu **Habib Kuruahmet**'in fabrikadaki makineleri polis zoruyla kaçırmasının ardından, Meha Giyim'in fason işlerini yaptığı **LC Waikiki**'yi hak alma mücadelesinin hedefine koyan Meha işçileri, verdikleri kararlı mücadelenin sonucunda LC Waikiki'yi masaya oturtmak zorunda bıraktı.

Meha Giyim işçileri, LC Waikiki mağazaları önünde aylardır yürüttükleri mücadele ile kamuoyu oluşturmayı başardı. Bunun sonucunda patron işçileri muhatap olarak kabul etmek zorunda kaldı. Yapılan ilk görüşmelerde patron işçilere LC Waikiki mağazaları önünde gerçekleştirilen eylemlerin bitirilmesi şartıyla alacaklarının yüzde 50'sini vermeyi teklif etmişti.

Meha işçileri bu teklifi kabul etmeyerek alacaklarının tamamını istedi. Sonrasında devam eden görüşmelerde patron, direnişçi işçilerin alacaklarının yüzde 65'ini, direnişe katılmayan işçilerin ise sadece içerideki maaş alacaklarını vermeyi kabul etti. 19 Mayıs günü son defa direniş çadırına gelen işçiler davul zurna eşliğinde halay çekerek, sloganlarla zaferi kutladılar.

Büyük çoğunluğu kadın işçilerden oluşan Meha Tekstil işçilerinin bu zaferi işten atılan ve alacakları ödenmeyen binlerce işçiye umut oldu.

(İstanbul)

Desa patronunun kamuoyunu yanıltma hamleleri sürüyor

Bir yılı aşkın süredir direnişte olan Desa işçileri, direnişteki kararlılıklarını korurlarken, Desa patronunun sendika düşmanı tutumunda ise bir değişiklik yok.

Desa direnişindeki son gelişmeleri öğrenmek için Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı **Engin Çelik** ile görüştük.

Çelik 20 Mayıs tarihinde Desa patronu ile Deri-İş Sendikası arasında bir görüşme gerçekleştiğini, ancak bir sonuca varılmadığını aktararak başlıyor.

Düzce'deki direnişin 387., Desanın Sefaköy'de bulunan fabrikası önünde direnişini sürdüren Emine Arslan'ın direnişinin 327. gününde yaptığımız görüşmede, Desa patronunun sendika düşmanı tutumunu, avukatları aracılığı ile yaptığı son görüşmede de sürdürdüğünü öğreniyoruz.

Çelik, patronun “İşçilerin parasını vereyim. Bazı işçileri alayım, sendikayla oturup bir basın açıklaması yapalım” teklifiyle geldiğini aktarıyor.

Desa patronunun talebi sadece bu-

nunla sınırlı kalmamış elbette. Sendikaların kabul etmediği bir dizi talebi daha sıralamış. Bu taleplerden biri de, uluslararası kampanyanın durdurulması olmuş. Bu süreçte 7 trilyon zarar ettiğini söylemiş.

Çelik, patronun sendika ile yaptığı görüşmeleri samimi bulmadıklarını söylüyor ve diyor ki: “Patron ‘Sendika ile görüşüyoruz, işçileri işe alıyoruz’ havası yaratarak, kamuoyunu yanıltmak istiyor. Gerçekte ise hiçbir talebimizi karşılamayarak, sendika düşmanı tutumunu sürdürüyor. Birlikte basın açıklaması yapmak istemesi de bu yanıltmaya dönük tutumunun bir parçasıdır.”

İşçilerin direnişlerini aynı kararlılıkla sürdürdüğünü ve kendilerinin de sendika olarak, taleplerinden geri adım atmayacaklarını da sözlerine ekleyen Çelik, uluslararası kampanyanın da devam ettiğini ve Desa patronunu oldukça rahatsız eden gelişmelerden birinin de bu olduğunu söylüyor.

(Kartal)

Üyelerinden Türk-İş'e TİS uyarısı

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi üyeleri patron ile yaptıkları TİS'e duyarsız kalan konfederasyonları Türk-İş'i uyardı.

Manisa'nın Soma İşçisi sendika binası önünde bir araya gelen Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi üyeleri Toplu İş Sözleşmesi'nin (TİS) hayata geçirilmesi talebiyle 13 Mayıs tarihinde bir basın açıklaması yaptı. Maden-İş Sendikası Ege Bölgesi Şubesi Başkanı **Tamer Küçükgençay**, Türk İş'in artık suskunluğunu bozmasını istedi. TİS'in 1 Ocak 2009 tarihinden itibaren resmîyetle başladığını hatırlatan Küçükgençay, “Yetki alındıktan sonra 26 Şubat'ta ilk oturum gerçekleşti. Yapılan 5 oturum sonrası 8 madde dışındaki maddelerde anlaşma sağlandı. 26 Nisan tarihinden itibaren arabulucuya gitti. Arabulucu tayinleri beklenmektedir. Ücretle ilgili bölümleri konfederasyonumuz Türk-İş görüşecektir. Ancak biz görüşmelerin ağırdan alındığını düşünüyoruz” dedi. Türk-İş yöneticilerine seslenen Küçükgençay, “Artık bekleyecek zamanımız kalmadı” dedi.

(H. Merkezi)

Emekçinin gündemi

Örgütlenmeye dair sorun ve tartışmalar

İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenme faaliyetlerinde doğru politika ve araçlara dair tartışmalar her dönem yeni ihtiyaçlar temelinde ortaya çıkıyor. Sınıf mücadelesindeki gelişmelere ve bu gelişmelerin ekonomiye ve toplumsal ilişkilere etki derecesine göre bu ihtiyaçlar farklılıklar taşıyabilir. Bugün ekonomik kriz sürecinin bu anlamda birçok yeni ihtiyacı ve tartışmayı ortaya çıkaracağı görülmüyor. Çünkü en başta emperyalist-kapitalist sistemin küresel krizleri sermayenin bileşiminde, üretim süreçlerinin örgütlenmesinde ve emeğin yapısal özelliklerinde önemli değişiklikleri beraberinde getirirler. Tarihe baktığımızda her büyük kriz sonrasında üretim süreçlerinde yeni

birçok modelin ortaya çıktığı görülmür. Kuşkusuz ki bu yeni üretim modellerini tetikleyen temel etken sınıf mücadelesi, başka bir deyişle de işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadeleleridir. Sermaye, sömürsünü devam ettirebilmek ve daha da yoğunlaştırabilmek için sürekli olarak üretim süreçlerinde değişikliklere gitmeye ihtiyaç duymaktadır.

Üretim süreçlerindeki ciddi her değişiklik, sınıfsal mücadele alanında da yeni politika ve araçlara ihtiyaç doğurur. Bugün ülkemizde on yıllardır uygulanan politikalar sonucunda; işçi sınıfının ağırlıklı bir bölümünün küçük atölyelerde ve taşeron işletmelerde çalıştığı bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Tek bir malın üreti-

minde dahi birçok işletme ve alanın devreye girdiği koşullarda işçi sınıfının organik birliğinin zayıflaması doğal bir sonuç olarak ortaya çıkıyor. İşçi ve emekçilerin büyük oranda farklı alan ve işletmelere serpiştirilmiş olması yanında egemenlerin yasal düzenlemelerle bu durumu daha da pekiştirdiği, her bir üretim alanını kendi içerisinde farklı yasalara tabi kıldığı görülmüyor.

İşçi sınıfına yönelik saldırıların son dönemde daha da yoğunlaşan bazı temel başlıkları bulunuyor. Ücretlerdeki düşüş, sosyal halkların tırpanlanması, çalışma sürelerinin uzatılması, işten çıkarma ve ücretsiz izinler gibi birçok saldırıyı güncel ve somut olarak belirtebiliriz. Yine örgütsel alanda devrimci ve demokratik sendika şubelerine saldırılar belirtilebilir. Ancak daha genel kapsamlı değerlendirdiğimizde işsizlikteki devasa artışlar ve esnek üretim sisteminin uygulama alanının çok daha genişletilmesi göze çarpıyor. Bu iki

noktanın, sömürünün yoğunlaştırılmasında ve işçi sınıfının örgütlenmesinde ve işçi sınıfının örgütlenmesine yönelik saldırılarda oynadığı rol hemen herkesçe fark edilmekte ve bilinmektedir. Fakat bu gerçeğe ilişkin sınıf ve emekçiler cephesinde henüz etkili bir çıkış ya da çözüm geliştirilebilmiş değildir. Tabii ki bunun kolay çözümlenebilecek bir sorun olmadığı da bir gerçektir.

İşçi sınıfının organik birliğinin zayıfladığı; devrimci ve demokratik şubelerin etki alanının sınırlandığı ve geniş emekçi kesimlerin işsizlikle yüzyüze geldiği koşullarda, sınıfı biraraya getirebilmenin ve sınıfsal örgütlenmeleri büyütebilmenin yolları daha da önemli hale gelmiştir. Bu yönüyle Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in program tartışmaları kapsamında ortaya koymaya çalıştığı politikalar, örgütlenme alan ve araçları ile ilişkin tespitler ilgililenmesi gereken bir nitelik taşıyor. Örgütsüz ve güvensiz olarak çalışan, sınıfsal çe-

lişkileri yoğun işçilerin örgütlenmesine öncelik verilmesi ve işsizlerin örgütlenmesine yoğunlaşılması gibi görüşler çok yeni olmamasına karşın örgütlenmede yaşanan sorunlara karşı bir yönelimi ifade etmesi bakımından önemlidir. Krizin etkisiyle, ilerleyen zamanlarda işsiz nüfusun daha da artacağı ve en yoğun saldırılarla örgütsüz-güvensiz işçilerin karşılaşılabileceği düşünüldüğünde işsizlere ve hemen yanısındaki örgütsüz-güvensiz işçilere yönelmenin gerekliliği daha iyi anlaşılacaktır.

DDSB'nin, yoğunlaşacağı işçi ve emekçi kesimleri somutlamaya çalışırken emekçi mahallelerine ilişkin yaptığı vurgular da birçok açıdan ilgiye değerlidir. Hem işsizlerin örgütlenmesinde hem de çalıştığı alanlarda organik birliği büyük oranda parçalamış işçilerin örgütlenmesinde mahalleler önemli bir yere konmaktadır. Emekçi mahallelerinin, ortak yaşam alanları olarak işçilere ve işsizlere ulaşmada ve onları sınıfın ortak

sorunları etrafında örgütlenmede sağladığı olanaklar belirttikten bir örgütlenme zemini oluşturduğunu ifade edilmektedir. Bu ortaya konulurken ayrıca emekçi mahallerindeki çalışmaların işçi sınıfı içerisindeki faaliyetten kopuk ele alan anlayışlar da eleştirilmektedir. Merkezine işçi sınıfını örgütlemeyi koymayan bir mahalle faaliyetinin, egemen sisteme karşı kalıcı ve etkili sonuçlar yaratmayacağı ve kendi içerisinde kısırlaşarak amaçlarda bir deformasyona uğrayacağı ise özellikle vurgulanmaktadır.

Örgütlenme çalışmalarına ilişkin tartışma, eğitim ve toplantıların yapılması, sınıf mücadelesinde tikanlıklarla karşılaşacağımız süreçlerde önemli ve gereklidir. İşçi sınıfı ve emekçilerde yeni hareketliliklerin baş gösterdiği bir dönemde biz bunları örgütleyebile yeteneğine sahip değiliz bu alandaki anlayışları, yöntemleri ve araçları eleştiriye tabi tutmak bir zorunluluk olarak önümüzde durmaktadır.

Hoşgeldin bebek, grev nöbeti sende!

Sendikalaşma faaliyetlerinden dolayı işten çıkarılan E-Kart işçilerinin başladığı grev yaklaşık bir yıldır sürüyor. E-Kart patronu, tüm bu süre boyunca sendikayı tanıma tavrını korurken, E-kart işçilerinin greve paralel olarak başladıkları hukuk mücadelesinde de neredeyse sona yaklaşmış. Temmuz ayının ilk günlerinde görülecek olan karar duruşmasını heyecanlar bekliyor E-Kart işçileri. İşçiler kararlılıkla sürdürdükleri grevlerinin kazanımla sonuçlanacağına dair umutlarını büyümeye devam ediyorlar. Greve çıkılmasından bu yana içeride süren üye yapma girişimlerinin meyvelerini almaları, sendikaya üye olan işçi sayısındaki artış da onların umudunu büyüten etkenlerden.

Bu uzun soluklu grev doğal ola-

rak grevdeki işçilerin yaşamlarında ciddi zorlukları da beraberinde getirdi. Ancak bu zorlukları güzelleştiren gelişmeler de yaşandı.

Grevi başından beri kararlılıkla sürdüren işçilerden Mehmet'in, kısa bir süre önce bir bebeği dünyaya geldi. Mehmet'in yeni doğan bebeğini görmek için oturdukları gelecekduya bir ziyaret gerçekleştirdik. Belinay bebekle de işte böyle tanıştık! Henüz bir ayını bile doldurmuş olan Belinay, annesi İlkay'ın kucağında karşıladı bizi. Ardından sohbet etmeye başladık. Her ikisi de çok genç olan Mehmet ve İlkay'a, anne-baba olmanın nasıl bir duygu olduğunu sorduk. Ama özellikle de greve doğan bebeğin yaşamlarına nasıl bir etki yaptığını. 1.5 yıllık evli olan çift, bebekleri olmasından elbette oldukça mutlu

olmuşlardı. Ancak bir yıla yaklaşan grev nedeniyle geçim sıkıntıları had safhaya ulaşmıştı. Bebeğin gelmesiyle birlikte-

Hoş geldin bebek; grev nöbeti sende!

te en fazla zorlandıkları konu da maddi olanaksızlıklar olmuştur.

Bu olanaksızlıklar, erken doğan Belinay'ın, bu erken doğuma bağlı

özel bakım isteyen durumunun dışında, bazı sağlık sorunlarıyla doğmuş olmasından kaynaklı, daha da hissedilir olmuş.

Sağ kulağı yapışık olan Belinay'a, ileriki süreçte, yani biraz büyüyünce cerrahi müdahale gerektiğini söylemiş doktorlar. Bunun yanı sıra, tedavi edilebilecek başka sağlık sorunları da olan Belinay'ın, düzenli olarak doktora götürülmesi gerekiyormuş. Sağlık sorunlarının kontrol altında tutulması için gerekli olan doktor ziyaretlerini, hele de konunun uzmanına götürmeyi ise, şu sıralar

çok da gerçekleştiriyor Mehmet ve İlkay. Çünkü Mehmet grevde olduğu için, birkaç ay önce sigortası dolmuş.

"Uzman doktorların muayene fiyatları çok yüksek. En azından bizim karşılamamız mümkün değil" diyor Mehmet.

Ancak yaşadıkları tüm bu olanaksızlıklar, neredeyse bebeğin yaşamını tehlikeye düşüren maddi sıkıntılar, ne Mehmet'in ne de eşi İlkay'ın greve ilişkin tutumlarını etkilemiş. Mehmet'in grevi sürdürme noktasındaki kararlılığına eşi de tam destek veriyor.

Zaten greve çıkarılarken de, sendikal faaliyete katılırken de birlikte karar vermişler. İlkay çalışma yaşamının bu tür zorluklarına, emekli olmadan önce sendikal faaliyet sürdüren babasından dolayı

alışkın olduğunu söylüyor. "Eşimi de bunun için destekledim" diyor. Onlar yaşamın zorluklarına, mücadele ederek karşı koyarlarken, eş-dost-akraba çevrelerinin kendilerini anlamakta zorlandıklarını söylüyorlar. Hele de bebeğin olmasıyla birlikte, "bu grev ne zaman bitecek? Mehmet grevi bırakıp, gidip bir yerde çalışsa ya" diyenlerin sayısı artmış.

Çevrelerinin bu yönlü baskıları zaman zaman morallerini bozsa da, onlar yılmıyacak. Mehmet'in grevi sürdürme noktasındaki kararlılığına eşi de tam destek veriyor.

Zaten greve çıkarılarken de, sendikal faaliyete katılırken de birlikte karar vermişler. İlkay çalışma yaşamının bu tür zorluklarına, emekli olmadan önce sendikal faaliyet sürdüren babasından dolayı

(Kartal)

Ziraat mühendislerine ilaç sınava

Köylünün tarımsal üretimini desteklemek için hiçbir girişimde bulunmayan devlet "tarımı iyileştirme" adı altında ilginç projelere imza atıyor.

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarım arazileri sular altında kalan, kuraklıkla boğuşan, girdi fiyatlarının yüksekliğinden dolayı üretim yapmayan köylülerin sorunlarına çözüm aramak yerine ziraat mühendislerinin standartını "yükseletmeye" çalışıyor.

Bakanlık ziraat mühendislerinin tarım ilacı satılabilmeleri için yeni bir sınava tabii tutulmalarına gerek gördü. Bakanlığa göre yıllarca bu konuda eğitim alan ziraat mühendislerinin tarım ilacı reçetesi yazabilmesi için sınavdan yüz üzerinden 80 puan almaları gerekiyor. Bakanlığın şaşkınlık uyandıran bu yeni uygulaması ziraat mühendislerinin de tepkisi ile karşılandı.

Tarımsal ilaç satılan bayilerin önemli bir kısmını ilköğretim mezunlarının oluşturduğu ülkemizde Bakanlığın, ziraat mühendislerine olan ilgisinin nedeni henüz anlaşılabilir değil.

Bu kesime yönelik bir eğitim-denetleme yokken Bakanlık ziraat mühendislerinin yeterli bilgiye sahip olmadığına "üzülüyor". Aynı Bakanlık her gün açlık ve yoksulluğun kucağına daha fazla itilen, büyük şehirlere göç ederek işsizler ordusuna katılan binlerce köylünün sorununa ise gözlerini kapatıyor.

Konuya ilişkin bir basın açıklaması yapan Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı **Gökhan Günaydın**, Bakanlığın bu uygulamasını protesto ederek ziraat mühendislerinin mağdur edildiğini ifade etti.

(H. Merkezi)

DDSB Kurultay öncesi son toplantısını gerçekleştirdi

DDSB Haziran'da yapacağı kurultaya hazırlık toplantılarından bir tanesini daha 24 Mayıs Pazar günü İstanbul'da TMMOB binasında gerçekleştirdi. Açılıştan sonra slayt gösteriminin de yapıldığı toplantı üç gündem etrafında şekillendi. İlk gündemde, hazırlanan sunum kapsamında yaşanan kriz ve krizin işçi ve emekçilere nasıl yansıdığı konusuna, rakamsal sonuçlarla birlikte değinildi. İşçi ve emekçilerin bu sürece

nasil bakması gerektiği sorusu etrafında örgütlenmeye ve bunun da saflarının DDSB olması gerektiğine bir kez daha işaret edildi. Ardından daha önceki toplantılardan çıkan tartışmalar ve eleştiriler ışığında yeniden ele alınan DDSB program taslağı tartışmaya açıldı. Programla ilişkin öneri ve eleştiriler farklı bölgelerden gelen DDSB'lilerin yoğun tartışması ile devam etti. Üçüncü gündemde Belediye-İş 2 Nolu Şu-

be Başkanı Hasan Gülüm "Sınıf Hareketindeki Gelişmeler, Örgütlenme Alan Ve Biçimleri" konu başlıklı ikinci bir sunum yaptı. Sınıfın son süreçteki durumuna, işçi sınıfına yönelik ideolojik saldırılara, önümüzdeki süreçte temel örgütlenme alanlarına değinilerek örgütsüz, güvencesiz işçiler ve işsizler içerisindeki çalışmanın öncelikli olduğuna vurgu yapıldı. Devamında ise sendikalar içindeki çalışmalara, işçi havza-

larına, stratejik sektörlerle ve tarım işçilerine değinilerek temel örgütlenme alanlarına ilişkin bazı tespitler yapıldı. Deriş Sendikası Genel Bşk. Musa Servi ise DDSB'nin yakaladığı sınıf sendikacılığının Tuzla havzasındaki kazanımlarının hangi tarihsel pratiklerden ve hangi çalışma yöntemlerini izleyerek bugüne ulaştığını ortaya koyarak pratik görevlere ilişkin vurgulara bulundu. Ayrıca kısmi olarak DDSB'nin etkilerine dikkat çekerek süreç içerisinde yapılması gerekenlere değindi. DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu 1 Nolu Şube Başkanı Şahan İlseven konuşmasında DDSB'nin asıl tartışması

gerek konunun pratik müdahaledeki zayıflık olduğunu belirterek birçok sorunun kaynağında bunun yattığını vurguladı.

Toplantının geneline hâkim olan ise DDSB program taslağı üzerinden farklı illerden gelen birçok çeşitli sendikalarda örgütlü DDSB'lilerin yoğun ve üretici tartışmaları idi. Birçok açıdan verimlilik taşıyan tartışmalar DDSB programının ana hatları ile netleşmesini sağladı. Toplantının sonlarında serbest kürsü oluşturularak genel değerlendirmeler alındı.

(İstanbul)

Çay taban fiyatına tepkiler büyüyor!

Resmi rakamlara göre 204 bin çay üreticisini ilgilendiren yaş çay taban fiyatları, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından Çaykur Genel Başkanlığı'nda düzenlenen toplantı sonucunda 79 kuruş ve 11.5 kuruş da destekleme primi olmak üzere toplam **90.5 kuruş** olarak açıklandı.

Fiyatın bu kadar düşük tutulması üreticilerin tepkisini artırdı. Yüzde 62'si Rize'de, diğer kısmı da Ordu, Trabzon ve Artvin'de bulunan çay üreticileri her sene fiyatları artış gösteren gübre ve zirai ilaçlar yüzünden oldukça zorlanmakta. Öyle ki çay üretiminde önemli bir yerde duran gübre, yüzde 90 oranında bir zamla karşı karşıya kalmış

durumda. Üretiminde gübre destekleme bütçesi olan dekar başına verilen 2.5 TL'de ise bir zam olmadı. **Çay Üreticileri ve Yardımlaşma Derneği**'nin yaptığı açıklamada, verilen fiyatın çayın girdilerini karşı-

lamayacağı aksine üreticileri daha da mağdur ederek iflasın eşiğine getireceği belirtildi.

Yaş çay taban fiyatlarının açıklanmasının ardından üreticiler gerçekleştirdikleri eylemlerle tepkilerini dile getirdi.

Çay Üreticileri ve Yardımlaşma Derneği'nin yaptığı açıklamada, verilen fiyatın çayın girdilerini karşılamayacağı aksine üreticileri daha da mağdur ederek iflasın eşiğine getireceği belirtmiştir.

Karadeniz Satılık Değil Platformu tarafından 18 Mayıs Pazartesi günü Rize'nin Pazar ilçesinde yapılan açıklamada AKP hükümetinin çay üreticisine uyguladığı yoksullaştırma politikaları protesto edildi. Kitle adına yapılan açıklamada **AKP Rize**

Milletvekili Ali Bayramoğlu tarafından kurulan Ulusal Çay Konseyi'nin patronlardan taraf olduğu belirtildi ve çay üreticilerinin ancak örgütlü gücüyle bu saldırı politikalarından kurtulabileceği vurgulandı.

Eylemde bir konuşma yapan Çay-Sen Genel Başkanı **Recep Memişoğlu**, bu yıl yaş çay alımında uygulanan kotanın 100 bin ton daha düşürüldüğünü ve tür politikalarla üreticinin sömürüldüğünü belirtti. Konuşmanın ardından kitle "**Çaykur halkındır, satılmaz**" sloganını atarak eylemi sonlandırdı.

(H. Merkezi)

Direniş ve dayanışma devam ediyor

Emperyalist-kapitalist krizi bahane eden patronlar saldırılarını artırarak devam ediyor. Alman sermayeli **Grammer** fabrikasında 2004 yılından beri

örgütlü olan **Birleşik Metal-İş**, patron ve Türk Metal "Sendikası" çetesinin yoğun saldırılarına maruz kalıyor. Birleşik Metal-İş örgütlü olduğu iş yerinden bu işbirlikçilerin yoğun saldırıları ile tasfiye edilmek isteniyor. 5 Ocak 2009'da 63 işçi ve 6 Nisan'da da çoğunluğu sendika üye-

si, aralarında sendika işyeri temsilcisi, yönetim kurulu ve üyelerinin de bulunduğu 98 işçi daha işten atıldı. İşçiler Türk Metal'e zorla üye yaptırıldıkları gibi Birleşik Metal Sendikası'na geri dönmeleri için işten atılmakla tehdit ediliyor. Grammer patronunun ve Türk Metal çetesinin saldırılarına karşı 5 Mayıs'tan beri "**İşimi ve sendikamı istiyorum**" şiarı ile fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçileri 14 Mayıs günü KESK Bursa Şubeler

Platformu'na bağlı sendika üyeleri ve yöneticileri ziyaret etti. Kesk Şubeler Platformu adına Eğitim-Sen Şube Başkanı **Cemal Akkurt** yaptığı açıklamada "krizin ve kriz fırsatçılarının çürümüş siyaset oyunlarının karşısında zorlu ve onurlu mücadelelerini sürdüren Grammer işçilerinin ve ülkemizin dört yanında işine ve işyerine sahip çıkan emekçilerin yanında olmaya KESK olarak devam edeceğiz dedi.

(Bursa)

Gasp edilen araziler halkındır!

Tarım ve Köyişleri Bakanı **M. Mehdi Eker** üreticileri yeterince istihdam sağlandığını belirterek her defasında "**Tarımda verimlilik artacak, üretici kazanacak**" safsatalarıyla üreticinin çektiği sıkıntıların üstünü örtmek istiyor.

Yoksulluk kaskasında sıkışan ve her defasında çeşitli politikalarla sömürülen emekçiler ise kriz koşullarında bir umut olarak yine tarımsal üretimi görmektedir. Çünkü şehirlerde kriz bahanesi ile birçok kişi işsiz ordusuna katılmaktadır. Yapılan son araştırmalara göre son süreçte 740 bin işçi, köylere geri dönüş yaparak tarımsal üretim içi-

ne girmiştir.

Oysa köylerde de üreticiler binbir sorunla boğuşuyor. Bunun en bariz ve somut örneği ise mayınlı arazilerin temizleme ve işletme kurma haklarının yabancı şirketlere verilmek istenmesidir. Suriye sınırında bulunan mayınlı alanların "**yap-ışlet-devret**" modeli ile temizlenerek yabancı şirketlere verilmesi tartışmaları günden güne büyüyor. Mayınlı arazilerin yabancı devletlere devredilmesine birçok demokratik kitle örgütü tepki gösterdi.

Sınırdan bulunan, 3.5 milyon dönüm büyüklüğündeki bu alanlar

1956 yılından beri mayınlanma çalışmaları kapsamında. 300 ila 750 metre genişliğinde ve yaklaşık 600 km uzunluğundaki alanlar, köylülerden gasp edilmiştir. Mayın arazi olduğundan kaynaklı herhangi bir kimyasal madde kullanımının imkânsız olduğu araziler, organik besin yetiştiriciliği noktasında Türkiye için önemli bir yerde dururken, topraklar gerçek hak sahibi olan köylülere verilmiyor. ZMO'nun yaptığı araştırmalar sonucunda bu arazilerin istihdam edilmesi halinde 2.353 aile tarımsal üretimde yer alacaktır. Maliye ve Tarım Bakanlığı'nın ortaklaşa gerçekleştirdiği bu planda yabancı şirketlere 44 yıllığına araziler kiralanıyor.

(H. Merkezi)

Yargısız infazlar "dur" muyor!

OHAL dönemini aratmayacak olaylar, T. Kürdistan'ın kan gölüne çevirmeye devam ediyor.

Van'ın Başkale ilçesinde, bir köy meydanındaki otomobil jandarmalar tarafından tarandı. Saldırıda, otomobilde bulunan 19 yaşındaki **Savaş Öztürk** hayatını yitirdi. Jandarmalara hiçbir şey olmamış gibi arkalarına bile dönüp bakmadan köyden ayrıldılar. Savaş Öztürk'ün cesedi meydanda iki saat boyunca bekledi. Savcı, iki saat sonra olay yerine gelebildi.

Otomobilin taranmasının elbet bir "nedeni" vardı. Araç "dur" ihtarına uyumamış ve içindeki ölümü "hak etmişti." Katillerce cinayete, katliama gydirilen kılıfı bu!

Öztürk'e reva görülen sadece "avlanma" şeklinde gelen ölüm değildi. Önce cenazesi saatlerce morgda bekletilerek ailesine verilmedi. Ailenin ve Başkalelilerin ısrarlı bekle-yişi sonucu cenaze teslim edildi. Sonra da defnedilmek üzere mezarlığa götürülürken "trafik tıkanıklığı yaratıyorsunuz, biraz bekleyin trafik açılınsın" denilerek cenaze konvoyu jandarmalar tarafından durduruldu. Ancak aradan saatler geçtikten sonra tekrar yola devam edebilen konvoyun eşliğinde Savaş,

son yolculuğuna uğurlandı. Alkışlarla toprağa verilen Öztürk'ün cenazesinde Başkale esnafı da cinayeti protesto etmek amacıyla kepenklerini kapattı.

Evet, Kürdistan'da bir genç böyle öldü! Tıpkı yüzlerce, binlerce yaşıtı Kürt genci gibi...

Sakarya'da yine/yeni bir linç girişimi olayı

Ölümün ensemezde olduğunu bilerek yaşamak nasıl bir şeydir? Ya da linç edilmek? Otomobilimizde otururken kurşunlanmak, ölümünüzün parçalara ayrılması, asit kuyularında kemiklerimizin bulunması, ailemizin çiçek koyacağı bir mezarımızın bile olmaması, kölece çalışmak için gittiğimiz şehirlerden bile kovulmamız, en iyimizin "ölü olanımız" olması... Bütün bunlar zulümdür, caniliklik!

Kürt ulusuna yönelik saldırıların en çok yaşandığı yerlerden biri olan Sakarya'da estirilen milliyetçi şoven dalga yaşanan en son olayla da egemenlerin kafatasçı ırkçılıklarını bir kez daha gün ışığına çıkardı. 10 Mayıs günü Sakarya'nın Akyazı ilçesindeki yaşanan bir olayla halk arasında korku ve gerilim son haddine

ulaştı. Sakarya Ülkü Ocakları Başkanı **Talip Akçay** ile **Tarik Ekin** adlı bir Kürt genci arasında yaşanan çatışmada her ikisi de ölmüştü. Bu iki kişinin arasında geçmişte yaşanan bir husumet bulunduğu söylenmesine rağmen bölgedeki Kürt ailelerinin can güvenliklerini tehdit eden olaylar yaşanmaya devam etmiştir.

TC, tarihi boyunca uyguladığı, kitleler arasında düşmanlık yaratıp aralarındaki kini sürekli körüklemekle politikasını burada yine sergiledi. Bu olay üzerinden henüz 10 gün geçmişken bölgedeki Kürtlere yönelik bir saldırı daha gerçekleşmiştir. Çalıştıkları fırından çıkıp evlerine giden **Savaş ve Recep Can Güler** kardeşlerin yolu kesen **Zahit Bostancı** adlı faşist, kardeşlerle önce tartıştı sonra da onları kurşun yağmuruna tuttu. Kardeşlerden Savaş Güler hayatını kaybederken yaralanan diğer kardeş hastaneye kaldırıldı.

Kürtlere yönelik ırkçı söylemlerin ve linçlerin sahnede tekrar yerini aldığı bu dönemin PKK'nın barış söylemlerini arttırdığı ve ateşkes yaptığı zamana denk gelmesi/getirilmesi tesadüf değildir. Kürt ulusunun haklarını yok sayan bu zihniyetin güdümünde oluşturulan gerici gü-

ruhların/katillerin saldırıları ile Kürtler sindirilmeye çalışılmaktadır. Bu linç saldırılarının Sakarya Üniversitesi'nde devam ediyor olması da olayın daha ciddi boyutlara ulaşabileceğini göstermektedir. Kürt aileleri korkudan çocuklarını okula bile yollayamıyorlar.

Sakarya; çetelerin, mafyanın, gericilerin mekan tuttuğu bir yerdir. Ülkü ocaklarının başkanının öldürülmesinin bilinçli olarak Kürt-Türk çatışmasına dönüştürülmesi de bunun bir göstergesidir. Sakarya'nın linç girişimlerinde merkez üst olarak kullanıldığı burada yaşanan önceki saldırılardan da açıkça görülmektedir.

Bölgede daha önce yaşanan olaylar özetle şunlardır:

* 5 Haziran 2002 tarihinde 500 kişilik MHP'li faşist bir grup Ahmet Kaya tişörtü giyen iki Kürt işçiye saldırıya uğrayanları "provokator" olarak nitelendirmişlerdir.

* Yine Akyazı'da faşist bir grup mevsimlik Kürt işçilere "Bunlar PKK'lı, bunlar terörist!" diyerek saldırıya uğrayanları "müdahale eden" polis saldırılarından değil, saldırıya uğrayanlardan 4 Kürt işçiyi gözaltına al-

mıştı. 7 Eylül 2006'da gerçekleşen bu saldırı yine burada yaşayan Kürtlere dönük ırkçı baskıyı artırmış ve sürekli bir can kaygısıyla yaşamaya zorlamıştır.

* 31 Mart 2006'da Sakarya Üniversitesi'nde okuyan devrimci öğrenciler, Mahir Çayan afişi astıkları için yine bölgedeki faşistler tarafından galeyana getirilen yaklaşık iki bin kişilik bir grubun saldırısına maruz kalarak linç edilmek istendiler.

* Yine burada DTP tarafından düzenlenen "Barış ve Kardeşlik Şöleni"ne ülkücüler saldırmıştı. Saldırıda 65 yaşındaki Ebubekir Kalkan kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti.

Bu olaylar sadece gazetelere yansınlar.

Bölgede yaşayan Kürtlerin Sakarya'nın sokaklarında, okullarında, işyerlerinde maruz kaldıkları aşağılamalar, yok saymalar; can güvenlik-

lerinin olmadığı bu şehirdeki psikolojiyi gazetelerde görmek oldukça zordur. Üniversitesine şehir dışından gelen öğrencilerin her an linç girişimine uğrayacakları bir ortamda olduklarını bilmeleri, yoksul Kürt halkının geçimini sağlamak için mevsimlik işlere geldiği bu şehirde aynı duyguları sürekli hissetmeleri zaten kolay olmayan yaşamlarını iyice zorlaştırmaktadır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına engel olmak için geliştirilen bu ortam ancak Kürt ve Türk milliyetinden halkın birlikte örgütlü mücadeleleriyle geri püskürtülebilir.

Kürtlerin TC tarihi boyunca maruz kaldıkları katliamlar insanlık suçudur. Hemen her gün okuduğumuz gazetede mutlaka rast geldiğimiz ölüm, tutuklama, linç haberlerine alışmak da öyle!

(İstanbul)

"Kürt halkı kendi küllerinden yeniden doğmasını bilmiştir!"

DTP'ye dönük gerçekleştirilen operasyonlarda yüzlerce yurtsever gözaltına alındı/tutuklandı.

Seçimlerden önemli bir başarı ile çıkan DTP'ye karşı düzenlenen bu operasyon, aynı zamanda Kürtlerin siyaset yapma hakkının elinden alınmak istenmesi anlamına gelmektedir. Özellikle T. Kürdistan'ında seçimleri kazanmak için hiçbir masraftan kaçınmayan, çamaşır makinesi, buzdolabı, makarna vb. dağıtan, TRT 6 açılımı ve BOTAŞ kuyularının incelenmesine dönük adımları ile Kürt ulusuna şirin gözükmeye çalışan devlet, hüsrana uğradı. Devletin Kürt açılımlarının birer kandirmacadan ibaret olduğunu bilen Kürt ulusu gereken cevabı sandıkta verdi.

Milyonlarca insanın iradesini yansıtan bir partinin siyaset yapmasının önüne çıkarılan engeller ülkemizdeki demokrasi mücadelesine yönelik bir saldırdır. Egemenlere karşı önemli bir mevzi olarak kurumsallaşan DTP'ye yapılan saldırılar aynı zamanda sömürücü egemenlere karşı mücadele eden tüm devrimci, demokrat ve ilerici kurumlara yönelik gerçekleştirilmiştir. Bu süreçte Kürt ulusunun direnişini kırmak amacıyla düzenlenen bu saldırıya karşı ortak tavır almak önemli bir ihtiyaç olarak durmaktadır. Operasyonlara karşı düzenlenen protesto eylemlerinde, açlık grevlerinde, her türlü fiili-meşru mücadelede yer almak devrimci demokrat ve ilerici güçlerin omuzlarındaki bir sorumluluk olarak dur-

Bu süreçte Kürt ulusunun direnişini kırmak amacıyla düzenlenen bu saldırıya karşı ortak tavır almak önemli bir ihtiyaç olarak durmaktadır. Operasyonlara karşı düzenlenen protesto eylemlerinde, açlık grevlerinde, her türlü fiili-meşru mücadelede yer almak devrimci demokrat ve ilerici güçlerin omuzlarındaki bir sorumluluk olarak durmaktadır.

maktadır. Bizler bu bilinçle Partizan olarak DTP'nin gerçekleştirdiği açlık grevlerine destek verdik, diğer kurumlara birlikte destek açlık grevleri örgütledik, çeşitli eylemlerde gücümüz oranında yer aldık. DTP'ye yönelik operasyonlarla ilgili olarak DTP'li Akdeniz Belediye Başkanı ve DTP Meclis Üyesi ile görüşerek düşüncelerini aldık.

- Seçimlerden hemen sonra DTP'ye yönelik ülke genelinde bir operasyon gerçekleştirildi. Partinize yönelik bu saldırıyı nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Fazıl Türk (DTP Akdeniz Belediye Başkanı): Operasyon, 29 Mart'ta DTP'nin göstermiş olduğu başarıyı, halkın vermiş olduğu mesajı anlayamamaktır. Bu halk şunu açık ve net olarak söylemektedir; bizim sorunumuz ekonomik değil, kimlik sorunudur, kültürel sorunu herkes iyi okumalıdır. Ülkemiz aydınlığa, kendi iç sorunlarını kendi iç dinamikleri ile çözerek çıkacaktır. Yani bu şekilde operasyonlarla bu sorun hiçbir zaman çözülmez, daha da derinleşir.

"Ülkemiz aydınlığa, kendi iç sorunlarını kendi iç dinamikleri ile çözerek çıkacaktır. Yani bu şekilde operasyonlarla bu sorun hiçbir zaman çözülmez, daha da derinleşir."

Hasan Arık (DTP Akdeniz Belediye Meclis Üyesi): Kürt halkı kendi küllerinden yeniden doğmasını bilmiş bir halktır. DTP'ye dönük baskılar da ilk değildir. Bu halkın onlarca partisi kapatıldı, yeniden partiler yaratmasını bildi. Diyarbakır Zindanları'nı yararak bugünlere geldi. Dolayısıyla bundan sonra da tüm baskılara karşı demokratik mücadelesini devam ettirecektir. Bu konuda herkes geçmişe bakarak adım atmalıdır. Bunu tüm egemen güçlerin bilmesinde yarar var diye düşünüyoruz. Eğer çözüm isteniyorsa bu halk çözüme hazırdır. Ama ille de baskıyla, işkenceyle, zulümle bir yere varacaklarını sanıyorlarsa geçmiş dönemde Diyarbakır'da yaşananlara baksınlar; bundan sonra sonuç olmayacağını, sonuç alamayacağını görmüş olmaları gerekiyor diye düşünüyoruz. Bu halk gerçekten barış diye çağırı yapıyor. Biz de barıştan yanayız. Ama birileri bize barışı çok görüyorsa biz bunun aksi duruma da hazırız. Bu konuda tereddüdümüz yok. (Mersin)

Seyit Rıza yine diz çökmedi: "Bu da sana dert olsun!"

Mustafa Kemal hükümeti; 18 Kasım 1937'de, Elazığ'ın Buğday Meydanı'nda, bir şafak vakti, yaşlı bir adamı astı. Suçu, devletin zulmünden kendine sığınan N. Dersimi ile Alişer'i saklamak ve onların haklı direnişine destek vermedi. Ölüm zor gelmedi ona. "Evladi Kerbelayme! Be günayime! Ayvo, zulumo, cinayeto!" diye haykırarak cellatlarının yüzüne,

kendi çıktığı idam sehпасına, ipi boynuna geçirdi ve sehpayı itti. Bu yaşlı adam Seyit Rıza idi. Öz oğlu ve yeğeninini ihanetine uğrayan, ölüme giderken bile "Senin yalanlarınla baş edemedim, bu, bana dert oldu. Ben de senin önünde diz çökmedim, bu da sana dert olsun!" diyecek kadar cesur olan Seyit Rıza!

Aradan 72 yıl geçmesine karşın ne "çibanbaşı" Seyit Rızaların "kökü kazındı" ne de devletin Seyit Rıza'ya kini tükendi. 2008 senesinin Temmuz ayında düzenlenen 8. Münzur Kültür ve Doğa Festivali'nde de devlet bu kinini kusmaya devam etti. Festivalde Kışla Meydanı'na asılan ve üzerinde Seyit Rıza'nın resmi ile meşhur direniş sözlerinin yer aldığı afiş nedeniyle Der-

sim Belediye Başkan Yardımcısı **İbrahim Kasun** ve bazı yöneticiler hakkında dava açılmıştı. Bu olay, TC'nin kuruluşundan günümüze kadar geçen dönemde en azından Kürt ulusuna karşı tahammülsüzlüğünün değişmediğinin kanıtıdır. Aradan 10 ay geçtikten sonra bu dava ile ilgili toplanan mahkeme Kasun hakkında beraat kararı verdi.

Daha önce de Seyit Rıza'nın kız babasının mezarının yerini öğrenmek için dava açmış ancak direnenlerin ölüsünden bile korkan TC'nin, mezarı bir ziyarete dönüşüp de insanları direnişe "teşvik" etmesin diye, asıldıktan sonra Seyit Rıza'nın ölüsünü yakarak küllerini bilinmeyen bir yere gömdüğü "bilgi"sin-den başka bir şey elde edememişti. (H. Merkezi)

Demir parmaklıkların ardındaki çocuk gözler

"Mutlu olmak" için "Türk" olduklarını durmadan söylediklerine inat, Kürt olmak için, sokaktaki oyununu bırakarak, hakkını ezdiği gibi kendisini de ezmeğe panzerin önüne dikilmek ve tek yapabileceği eylemi -taş atmak- gerçekleştirmektir onun suçu.

Ve bu yüzden devletin "Terörist" listesinde yer alanların "en azlılarıydılar".

Ve şimdi "Yasadışı örgüt üyesi" bu çocuklar, "örgüt adına suç işledikleri" ve "örgüt propagandası yaptıkları" için yine hâkim karşısındalar.

Geçtiğimiz Şubat ve Mart aylarında yapılan mahkemelerde 9 çocuk, toplam 16 yıl ceza almıştı. Adana'da onlarca çocuk hala hapisshane! Şimdi de Haziran ayında Van'daki çocukların mahkemesi var. 3 Haziran'da 3 çocuk, 27 Haziran'da 10 çocuk yargılanacak.

Çocukların sokaklarda

oyun oynayacak yerde hapishanelere gönderilmesi; 29 Mart yerel seçimleri ve PKK'nın 1 Haziran'a kadar silah bırakma kararının ardından DTP ve Kürt halkına dönük saldırılarını artıran TC'nin acizliğinin ve korkusunun adeta tablosu halinde-dir. (H. Merkezi)

216. HAFTA

“Benim onlardan alacağım bir oğul var, ama onların benden alacağı hiçbir şey kalmadı artık!”

Böyle isyan ediyordu, Murat Yıldız'ın annesi oğlunu “kaybedenlere”...

Hanife Yıldız, Cumartesi Anneleri'nden biri! 16 Mayıs günü, Galatasaray Lisesi önünde anlatıyor oğlunu. Binlerce “faili meçhul”ün aileleri içerisinde belki de en yüreği yanan oydu. Çünkü yasalara inandığından kendi eliyle teslim etmişti oğlunu “meçhul faillere”, “başını daha

Asıl kaybolanlar, “kaybedenlerdir”!

fazla belaya sokmasın” diye... Ancak o andan sonra günlerce oğlundan ses-sokuk çıkmayınca karakola giden anne, “Öyle biri buraya hiç gelmedi. Sen en iyisi savcılığa sor” denilerek savcılığa gönderilmiş ama savcı da Murat'tan “bihaber” olduğunu söylemişti. Aylarca karakollardan savcılıklara, hastanelere kadar her yere koşturup durmuş. Sonuç... Oğul Murat Yıldız “kaybolmuştur!”

“Eskiden yasalara saygılı bir vatandaşım. Sanırdım ki yasalar bizi korumak içindir. Zaten o yüzden kendi elimle götürdüm oğlumu karakola... Söyleyin bana şimdi; hani yasa, hani hukuk, hani adalet, hani oğlum?”

Hanife Yıldız'dan sonra söz alan kayıp yakını **Hasan Karakoç** kardeşi Rıdvan Karakoç'u Kimsesizler Mezarlığı'nda Hasan Ocak'ın yakınları sayesinde bulduklarını anlattı ve “Abimin ölümünü doğum yeri olan Ağrı'daki köyün muhtarına bildirmişler. Bizim orada kimsemiz yok ki! Sonra götürüp kimsesizler mezarlığına gömmüşler” dedi.

En azından kardeşinin bir mezarının bulunmasının kendileri için bir “şans” ol-

duğunu söyleyen Karakoç; bu “şansa” sahip olmayan, evlatlarının çiçek koyacağı bir mezarı bile kendilerinden esirgenen binlerce ailenin olduğunu altını çizdi.

217. HAFTA

“Cumartesi Anneleri yine alanlardaydı.

Ve yine soruyorlardı.

‘Oğlum nerede?

Kocam nerede?

Babam nerede?’

Artık bir de bu sorulara ‘Dedem nerede?’ eklenmişti.”

Devletin karanlık işkence odalarında, Botaş kuyularında, kimsesizler mezarlıklarında “kaybolan” insanların ardında kalanlar bu çığlıklarla dolduruyorlar Tak-sim'i. Ve her geçen gün bu çığlıklara yenileri ekleniyordu. Bu haftaki basın açıklamasında dosyası açılan “kayıp”, **Kasım Alpsoy** oldu.

Adana'da yaşayan Kasım Alpsoy'un evi 18 Mayıs 1994'te basılır. Gözaltına alınan Alpsoy burada (Adana İstihbarat Dairesi) işkence görür. Akşama doğru serbest bırakılır ancak kimliğine el konularak “yarın gel al” denir. Ertesi gün

bacanağı ile birlikte kimliğini almak için İstihbarat Dairesi'ne giden Alpsoy, oradan bir daha çıkmaz. Ailesinin tüm aramalarına karşın hiçbir yerde ölüsü bile bulunamaz. Sadece can güvenliği nedeniyle tanıklık edemeyen bir kişiden mezarının Adana Akkapı Kimsesizler Mezarlığı'nda olduğunu öğrenirler. Alpsoy “kaybedildiğinde” eşi Erdoğan; 3 aylık hamileydi ve biri 5, biri 12 yaşında oğulları ile bir başına kaldı. 217. haftada kocasını Kürtçe anlatan Erdoğan, eşinin katillerinin peşini bırakmayacağını, katillerin peşinde artık torunu Bahar'ın da olduğunu söyledi.

Tiyatro sanatçısı **Esmer Ay**'ın okuduğu basın açıklamasında “ellerinde taş izi aradıkları Kürt çocuklara yüzlerce yıllık ceza verenler, evlatlarımızı ölüm kuyularına gömenleri, kazanlarda yakanları, askeri helikopterlerden uçuruma atanları” görmedikleri belirtildi. Esmer Ay'ın ardından söz alan araştırmacı-yazar Temel Demirel “Biz kaybedilenlerin acısını çekmeyi iyi biliriz. Sizin hiç kardeşiniz, babanız, eşiniz, yoldaşınız kayboldu mu?” diyerek tepkisini dile getirdi. (İstanbul)

TAYAD'lı aileler

tecride ve işkenceye karşı Ankara'ya yürüdü!

TAYAD'lı aileler hapishanelerdeki tecride dikkat çekmek ve Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan 45/1 genelgesinin uygulanması için Ankara'ya yürüdüler. Adalet Bakanı'nın sözünü tutmadığını, 10 saatlik sohbet hakkının uygulanmadığı gibi hapishanelerdeki tecrit uygulamasının gün geçtikçe koyulaştığını, hak ihlallerinde ve işkencede artış yaşandığını ifade eden aileler, taleplerini Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda yaptıkları bir basın açıklamasıyla dile getirdi. İstanbul'dan hareket ederek sabah erken saatlerde Ankara'ya ulaşan aileler Abdi İpekçi Parkı'nda toplandı. **“Hapishanelerde Tecrit ve İşkenceye Son. Sohbet Hakkı Uygulansın”** pankartı açan TAYAD'lılar adına basın açıklamasını **Niyazi Ağırman** okudu. Ölüm Orucu direnişi sürerken Adalet Bakanı'nın 45/1 sayılı genelgeyi yayımlayarak tutuklu ve hükümlülere 10 saatlik sohbet hakkı sözü verdiğini anımsatan Ağırman “Aradan 2 yıl geçti. 3. yıl başladı. Ve değişen bir şey yok. Adalet Bakanları değişiyor ama sohbet hakkı hala uygulanmıyor” dedi.

(Ankara)

İHD İzmir Şubesi

Kırklar F Tipi'ndeki hak ihlallerine ilişkin rapor hazırladı

İHD İzmir Şubesi, Kırklar 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlallerine ilişkin rapor hazırladı. Hapishaneye giderek tutuklu ve hükümlülerle görüşen İHD İzmir Şube Yöneticisi **Av. Canan Uçar**'ın hazırladığı raporda, eski Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in söylediği gibi hapishanelerin güllük gülistanlık olmadığı yönünde ibareler bulunuyor. Raporda, Necmi Üçler'in müdür olarak atanmasından sonra, Kürtçe iletişiminde bulunan tüm tutsakların disiplin cezası aldıkları, 10 saat olan haftalık sohbet hakkının 2 saat görüşme, 4 saat atölye ve 1 saat spor olmak üzere 7 saat olarak kısıtlandığı belirtildi. Raporda ayrıca tutsakların yakınları dışında 3 ziyaretçi hakkını, tutuklandıkları günden itibaren 10 gün içinde kullanmadıkları takdirde bu haktan faydalandırılmadığı, aramalar sırasında personelin onur kırıcı muamelelerde bulunduğu kaydedildi. (İzmir)

Hapishaneler “zulümhane”lere dönüştü!

Egemenler dillerinden eşitlik, hak, hukuk, adalet, insan hakları sözcüklerini düşürmezken; hapishanelerde yoğunlaşan baskı, işkence, kötü muamele vakalarına her gün bir yenisi daha ekleniyor.

Yurtsever, demokrat ve devrimci tutsak ve yakınlarına yönelik bu saldırıların; DTP'ye yönelik anti-demokratik uygulamaların artması ve ekonomik krizin derinleşmesine paralel gösterdiği bir artış anlamıdır.

Bir yandan birbiri ardına “kurtuluş-çözüm reçeteleri” açıklayan egemenler öte yandan Kürt ulusuna yönelik baskı ve şiddeti sürdürüyor. Devletin azgın yüzünü sergilemekten hiçbir vakit çekinmediği hapishaneler de bu minvalde Kürtlere yönelik imha politikasının en somut uygulama merkezleri haline getiriliyor.

Hapishanelerdeki bu uygulamalardan en son Edirne F Tipi'nde bulunan **Abdur-**

rahim Demir adlı tutuklu “payını aldı”. 17 Mayıs günü görüşüne gelen eşi ve kız kardeşi ile Kürtçe konuştuğu için

17 Mayıs günü görüşüne gelen eşi ve kız kardeşi ile Kürtçe konuştuğu için gardiyanlar tarafından, yakınlarının gözü önünde feci şekilde dövülen Demir ve ailesi gardiyanlardan şikâyetçi oldu.

gardiyanlar tarafından, yakınlarının gözü önünde feci şekilde dövülen Demir ve ailesi gardiyanlardan şikâyetçi oldu.

Hapishaneler

birer Guantanamo!

- Mersin E Tipi'nde, 2008 Newroz'una ka-

tıldığı için tutuklanan sara hastası 19 yaşındaki **Mustafa Elelçi** yattığı koşu tahtasında ölü bulundu. Kendilerine oğullarının intihar ettiği söylenen Elelçi ailesi, nedeni belirtilmeyen bu “intihar”ın şüpheli olduğunu ve oğullarının ölümünden hapishane yönetimini sorumlu tuttuklarını söyledi.

- İzmir Buca Kırklar F Tipi'nde bir tutsak, sayım sırasında elleri cebinde olduğu gerekçesiyle darp edildi.

- Yine İzmir'de hapishanenin yeni müdürünün özellikle siyasi tutsaklar üzerinde 12 Eylül'ü aratır kurallar uygulaması hem tutsakları hem de yakınlarını tedirgin etmektedir.

- Adana Kürkçüler F Tipi'nde tutulan **İbrahim Öz**, İHD'ye gönderdiği mektupta hapishanedeki koşulları Guantanamo'ya benzetti. Hücrelere konulurken hatta tuvalete giderken bile ellerinin sürekli kelepçeli olduğunu söyleyen Öz,

kısıtlı olan haklarının bile asker ve gardiyanların keyfi tutumlarına bırakıldığını belirtti.

- Yine Adana Kürkçüler'de, Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek için kendini yakan kronik akciğer hastası **Fahrettin Kocakaya**'nın revire çıkmasına izin verilmediği ortaya çıktı.

- Şırnak'ın Cizre ilçesinden **Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi**'nde bulunan çocuklarının görüşüne giden kadınların, hapishane yönetiminin hukuk dışı uygulamalarıyla karşılaştığı belirtildi. Kadınların “üst araması yapılacak” gerekçesiyle çıplak soyulduğu ve üç dört kez “otur kalk” uygulamasına tabi tutulduğu öğrenildi. Söz konusu uygulamayı reddeden kadınların ise, tutsaklarla görüşürülmesine izin verilmiyor.

(H. Merkezi)

Mahkemeden polise ödül!

Hemen her gün çeşitli bahanelerle birçok insan polis saldırısına uğruyor. Polisin sözlü tacizlerinin ise sayılabilecek bir durumu yok. Genç, yaşlı, çocuk demeden her türlü acımasızlığı uygulayan kolluk güçlerinin, vahşice saldırıları durmak bilmiyor.

1 Mayıs'ta Tarlabası'nda bir genci acımasızca cop yağmuru-na tutan polisler Hakkâri Yüksekova'da ise 14 yaşındaki Seyfi Turan'ı insafsızca dipçik darbesi ile döverken yakalandı objektiflere. Yasalarla birlikte meşrulaştırılan bu saldırılar polisin azgınlığını daha da artırmaktadır.

Polis şiddetinin “orantılı” olduğu iddia edilen ülkemizde dur ihbarına uymadığı gerekçesi ile vurulan **Baran Tursun**'un davası 19 Mayıs Cumartesi günü Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşti. Yargılamada mahkeme heyeti, polis **Oral Emre Atar**'ın silah kullanmaya ilişkin kanun hükmünü yerine getirmede kasıt olmaksızın sınır aştığı kanaatine vardı. Polisin kullandığı silahın tehlikeliğine göre önce 3 yıl olarak verilen ceza öldürmede kasıt olmadığı gerekçesi ile 2 yıl 6 aya indirildi. Katil polis, mahkeme heyetine saygılı davrandığı gerekçesi ile ceza 2 yıl 1 ay indirilerek ödüllendirildi. (H. Merkezi)

Antep'te 6 Mayıs anması

Antep'te 6 Mayıs günü Balıklı Parkı'ndan Yeşilsu Parkı'na yürünerek anma yapıldı. Anma Partizan, ESP, İHD, KESK, ÖDP, EMEP ve çeşitli DKÖ'lerin katılımıyla gerçekleşti. Daha önce alınan kararlara yürüyüş sırasında EMEP ile ÖDP'nin uymaması yürüyüş sırasında tepkilere neden oldu. Yürüyüşten sonra bir dakikalık saygı duruşu ve ardından da basın açıklaması yapıldı. Basın metninde Denizlerin, Mahirlerin ve İbolarin devrimci mirasının sürekli sahipleneceği ve onların içinde gideceğimiz belirtildi. (Antep İK okurları)

Tedavi edilmeyen tutsak gözlerini kaybetti!

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nde kalan ve yüzde 80 oranında görme engelli olan **Gülnaz Akkurt** isimli tutsak görme yetisini tamamen kaybetti.

Akkurt, gönderdiği mektupta, daha önce yüzde 80 oranında olan görme yetisini tamamen kaybettiğini belirtti. 11 yıldır tutuklu bulunduğu-nu hatırlatan Akkurt, hapishane koşullarının ağırlığı nedeniyle tedavi talebinde bulunduğunu ancak talebinin

idare tarafından ret edilmesi nedeniyle görme yetisini yüzde yüz kaybettiğini aktardı.

Akkurt, ağır hapishane koşullarının sağlık durumunu daha da kötüleştirdiğini kaydetti. Hapishane idaresine, günlük yaşamda bazı kolaylıkların sağlanması yönünde taleplerde bulunduğunu vurgulayan Akkurt, idarenin “güvenlik” gerekçesiyle taleplerini ret ettiğini bildirdi. Hücre içinde hiçbir gereksinimini karşılaya-

mayacak durumda olduğunu dile getiren Akkurt, aynı hücrede bulunan arkadaşlarının yardımıyla gereksinimlerini karşılayabildiğini ifade etti. Hukuksal haklardan mahrum bırakıldığını kaydeden Akkurt, şunları aktardı: “Hukuk da bu koşullarda tutulmama izin vermemektedir. Farklı koşullar altında yargılanmama imkanı olduğu halde bu hukuksal hak dahi bana tanınmamıştır.”

(H. Merkezi)

İHD İstanbul Şubesi

Hapishaneler için kampanya

İHD İstanbul Şubesi, hapishanelerde yaşanan sorunlara dikkat çekmek amacıyla, **“Yeni ölümler olmadan hapishanelerde tecrit ve hak gasplarına son”** sloganıyla kampanya başlattı.

İHD İstanbul Şubesi, konuya ilişkin Sultanahmet Parkı'nda bir basın açıklaması yaptı. **“Yeni ölümler olmadan hapishanelerde tecrit ve hak gasplarına son”** pankartının açıldığı açıklamada, basın metnini okuyan İHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Seza

Horoz, “Biz hapishanelerdeki insan hakkı ihlallerine izin vermeyeceğiz ve takipçisi olacağız. Hapishanelerde yaşanacak her türlü olumsuz gidişattan sözünü tutmayan devlet yetkililerini sorumlu tutacağız” dedi.

Kampanya çerçevesinde düzenleyecekleri eylem takvimini de açıklayan Horoz, Tekirdağ, Edirne, Kandıra, Maltepe, Silivri, Metris, Bakırköy, Gebze hapishanelerinde yaşanan hak ihlallerini yerinde incelenme ve muhataplarıyla görüşmek üzere gönüllü avukatlardan

oluşan heyet oluşturduklarını belirterek, avukatların tutuklularla görüştükten sonra hazırlayacakları raporu kamuoyuna duyuracaklarını vurguladı.

İHD'nin eylem takvimi şöyle,
29 Mayıs: Raporlarda belirtilecek hak ihlalleri ile ilgili ve her hapishane için ayrı ayrı suç duyurusunda bulunulacak.

8 Haziran: Galatasaray Meydanı'nda tecrit konulu basın açıklaması yapılacaktır.

16 Haziran: Kadıköy, Eminönü iskelesi önünde disiplin cezaları, anadilde haberleşme ve diğer hak ihlalleriyle ilgili basın açıklaması yapılacaktır.

(İstanbul)

Gazi Mahallesi

Kaypakkaya Gazi Mahallesi'nde Partizan tarafından düzenlenen bir yürüyüşle anıldı. Saat 19.00'da Eski Karakol önünde bir araya gelen Partizan kitlesi "Şehitlerimiz toprakta tohum, hasadımız devrim olacaktır" yazılı pankart açtı.

İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin de taşıdığı eylemde kitle Saat 19.30'da yolu trafiğe kapatarak Gazi Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçti. En önde İbrahim Kaypakkaya'nın resminin taşıdığı yürüyüşe mahalle halkı da alkışlarla destek verdi. Devrim ve komünizm şehitleri anısına bir saygı duruşu gerçekleştirildi ve bu sırada "Vartnik'te bir köm" şiiri okundu.

Saygı duruşunun ardından yine şiirler okundu ve Partizan adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada Kaypakkaya'nın Türkiye topraklarındaki ihtilalci çizgisi ile birçok tabuyu yıktığı hatırlatılarak revizyonizme-oportünizme vurduğu darbelerle bir çığır açtığı söylendi.

Etkinlik **Ozan Raber** ve Grup **İsyan Ateşi**'nin Kürtçe ve Türkçe seslendirdiği ezgilerle devam etti.

Kaypakkaya'nın mücadelesini anlatan sinevizyon gösterimi kitlenin alkışları eşliğinde izlendi. Etkinlik başında İbrahim Kaypakkaya'nın yaktığı isyan ateşini temsilen yakılan ateş, gecenin sonuna kadar yandı.

Etkinlikte yakılan meşaleler ile birlikte coşku doruğa ulaştı. Kitle hep bir ağızdan "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganını haykırdı. Etkinlikte ayrıca Alinteri okurlarının gönderdiği mesaj da okundu. Etkinlik Partizan andının okunması ile sona erdi.

1 Mayıs Mahallesi

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anmaya dönük çeşitli eylem ve etkinliklerden biri de 17 Mayıs tarihinde 1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleştirildi.

Partizan olarak örgütlediğimiz anmaya 1 Mayıs Mahallesi'nde faaliyet

Çorum

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 36. yılında Çorum'daki mezarı başında Ankara ve İstanbul'dan gelen yoldaşları, dostları ve bölgedeki köylüler tarafından anıldı. **Partizan, DHF, DTP Ankara il, 78'liler girişimi, ESP, EHP ve SGD** tarafından örgütlenen anma programı kurumların 16 Mayıs Cumartesi günü Ankara'dan hareket etmesiyle başladı.

Mezarın bulunduğu Karakaya köyüne giren otobüslerden inen kitle, üzerinde İbrahim Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" pankartını açarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Jandarma komutanları, kitlenin arama noktasına kadar pankart ve flamalarla yürümesini engellemek istedi. Dayatmayı kabul etmeyen kitleyle jandarma arasında arama noktasında tartışma yaşandı. Bu sırada sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. Arama eziziyetinden geçen insanlar, yeniden pankartın arkasında düzenli kortej oluşturarak mezarın bulunduğu yere doğru yürüyüşe geçtiler. Partizan yürü-

yürüten diğer devrimci kurumları da kendi pankartları ile katılmaları için davet ettik. Anmaya DHF kendi çalışmasını yaparak pankartı ile katılırken Halk Cephesi ve Alinteri de destek verdi. Saat 18.00'de Son Durak'ta toplanan kitlenin en önüne "Çelik aldığı suyu unutmadı, unutmayacak!" ve "Ey ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz, Ey yüce oğulları halkımızın, gururla ve sabırla dinlenin şimdi, kavganızı sürdürüyor yoldaşlarımız-Partizan" yazılı pankartlar açıldı. Eylemde Yeni Demokrat Gençlik de "Çelikten irade, komünist bilinç, davaya adanan yaşamdır Kaypakkaya" yazılı pankart açtı. Yürüyüş, Karakol Duracağı önüne kadar sürdü. Burada Partizan, YDG ve eylem katılan DHF adına birer açıklama yapıldı. Partizan adına yapılan açıklamada, İbrahim Kaypakkaya'nın fikirlerinin Türkiye Devrimci Hareketi'nde önemli

bir çığır açtığına değinilerek, MİT raporlarında fikirleri, mücadeleye yöntem ve metotları "ihtilalci komünizmin en tehlikeli biçimi" olarak geçen İbrahim Kaypakkaya'nın, yakalanma ve işkenceye katledilme süreçleri aktarıldı. Açıklamada Haki Karer ve Diyarbakır Zindanlarında bedenlerini ateşe veren dörtler de anıldı. Eylemde, YDG adına yapılan açıklamada, İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesinin üzerinden 36 yıl geçmiş olmasına rağmen, resimlerine, afişlerine bile tahammülsüzlüğün sürdüğüne, ideolojik-politik duruşunun yok sayılmaya devam edildiğine vurgu yapılarak, bu tutumun İbrahim'in sahip olduğu komünist bilinçten kaynaklandığının altı çizildi ve onun hala devlet açısından tehlike olarak görüldüğü söylendi. Eylemimiz hep birlikte söylenen İbrahim Yoldaş türküsünden sonra sona erdi.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

Sarıgazi

18 Mayıs Pazartesi günü içinde YDG'lilerin de bulunduğu, Sarıgazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri olarak, öğle arasında okula, "İbola-

yüş sırasında "Bu çelik aldığı suyu unutmayacak" pankartını açtı ve flamlarıyla yürüyüş kolundaki yerini aldı. "İbrahim yoldaş ölümsüzdür" sloganının yükseldiği Partizan kortejinde İbrahim'in başucuna yaklaştıkça

öfke ve heyecan arttı. Şehit ve tutsak ailelerinin katılım sağladığı anmada "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları da atıldı. Mezar başında Kaypakkaya

And olsun ki, adını yaşatacağız!

İşkencedeki tavrıyla Türkiye devrimci hareketinin inanç ve direniş sembolü olan İbrahim Kaypakkaya'yı katledenler, onun fikirlerini yok edemedikleri gibi, bu topraklarda devrim mücadelesini de bitiremediler.

ri, Mahirleri, Denizleri, Haki Karer'i Unutmadık-Mehmetçik Lisesi Öğrencileri" yazılı pankart asıldı. Öğrencilerin yoğun ilgi gösterdiği pankartın okul idaresi tarafından indirilmesi yuhalanarak protesto edildi.

Daha sonra ise, okul çıkışı Mehmetçik Lisesi öğrencileri olarak, Demokrasi Caddesi girişinde bir basın açıklaması düzenlendi. Bizler de YDG'liler olarak basın açıklamasında yerimizi aldık. "18 Mayıs'ı Unutmadık, Unutturmayacağız- Mehmetçik Lisesi Öğrencileri" yazılı pankart açan kitle İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşu yaptı.

Ayrıca Demokrasi Caddesi üzerindeki bir binaya "Onur Anmak Savaşmaktır-Yeni Demokrat Gençlik" yazılı pankart asıldı. (Sarıgazi YDG)

Soğanlı

İbrahim Kaypakkaya, Ferhat Kurtay, Eşref Anıyk, Mahmut Zengin ve Necmi Öner Bahçelievler DTP ve Partizan'ın ortaklaşa gerçekleştirdiği bir etkinlikle anıldı.

Bahçelievler DTP ilçe binasında saat 16.00'da başlayan anmada devrim ve sosyalizm şehitleri şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Anmada DTP adına açıklamayı Bahçelievler DTP İlçe Başkan Yardımcısı **Mustafa Erol** yaptı.

Erol'un ardından **Partizan** adına açıklamayı **Ezgi Okay** yaptı. Mayıs ayının Türkiye devrimci hareketi açısından oldukça önemli bir zaman dilimi olduğunu söyledi ve Dörtlerin, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve Kaypakkaya'nın bu ay içinde ölümsüzeleştiğine değindi.

Açıklamaların ardından anmaya katılan DTP Milletvekili **Sebahat Tuncel** de bir konuşma yaptı. Ardından 1980'de Diyarbakır'da bahsi geçen bu işkenceleri yaşamış olan **Salih Yılmaz**, direnişleri anlattı. Konuşmalarından sonra **Lodos Kültür Merkezi Müzik Grubu** ve **Grup İsyan Ateşi**'nin ezgileri ile türküler söylenerek anma tamamlandı.

Dersim

Kaypakkaya, işkence tezgahlarında katledilişinin 36. yılında Dersim'de Partizan tarafından düzenlenen kır gezisi ile anıldı. Etkinlik Kaypakkaya şahsında devrim ve komünizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı, daha sonra onun bizlere bıraktığı ideolojik miras ile ilgili konuşmalar yapıldı. Etkinlik sohbet ve devrim marşları ile akşam saatleri kadar devam etti.

(Dersim Partizan)

Antakya

17 Mayıs Pazar günü Samandağ'da İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü ile ilgili bir

piknik yapıldı. Saygı duruşu ile başlayan piknik Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesi anlatılarak devam etti. Daha sonra İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar kitabının bir kısmı başlıklar halinde okunup tartışıldı. Kısa bir süre müzik dinletisi yapıldıktan ve öğle yemeği yenildi ve piknik, yapılan sohbetlerin ardından sonlandırıldı.

(Antakya İK okurları)

Malatya

Kaypakkaya Malatya'da yapılan bir piknikle anıldı. 17 Mayıs sabahı **Sultansuyu Piknik Alanı**'na doğru yola çıkan kitlenin önünü önce polis, sonra da jandarma kesti ve uzun süre bir kimlik kontrolü ve üst araması yaptı. Piknik alanına varıldıktan sonra Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından kahvaltuya geçildi. İbrahim ve mücadelesini anlatan konuşmadan sonra şiir ve müzik dinletisine geçildi. Hep birlikte yenen öğle yemeğinin ardından etkinliğe bilgi yarışmasıyla devam eden kitle, çeşitli sohbetler ve oyunlardan sonra pikniği sonlandırdı.

Kocaeli

Kaypakkaya Partizan ve DHF tarafından anıldı. Yapılan salon etkinliğine birçok kurum da katıldı. Toplantıda ilk olarak Kaypakkaya'nın görüşleri anlatıldı. Ardından bir sinevizyon gösterimi yapıldı ve müzik dinletisi ile etkinlik sona erdi.

Çanakkale

Çanakkale YDG 18 Mayıs için saat 19.00'da ÖDP'de bir anma yaptı. Anmada bir kadın yoldaşımız Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesini özetleyen bir konuşma yaptı. Kısa bir sinevizyon gösteriminin ardından iki yoldaşımız şiir okudu ve İbo türküleriyle anma sona erdi. (Çanakkale YDG)

Ankara

* 18 Mayıs akşamı Yüksel Caddesi'nde toplanan kurumlar sloganlarla Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. YDG "Örs ile çekiş arasında yoğrulduk, hıncımız derya gibi kabarmakta" pankartıyla komünist önderi selamladı. Burada basın metnini 78'liler girişiminden **Ali Özkan** okudu. Haki Karer ve Dörtlerin de anlatıldığı açıklamadan sonra katılımcılar Ekin Sanat Merkezi'nde İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler anısına düzenlenen anma etkinliğine katılmak üzere dağıldı. * Ekin Sanat Merkezi'ndeki etkinlik saat 19.30'da Kaypakkaya ve tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ortak basın metninin okunması ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinliğin forum kısmı 78'liler Girişimi'nden **Hüseyin Gevher**'in yaptığı konuşmayla başladı. DTP Ankara İl Başkanı **İsmail Ancı** kısaca duygu ve düşüncelerini ifade etti.

Partizan'ı temsilen konuşan **Ergin Surha** Kaypakkaya'yı anma, etkinlik ve eylemlerinin Türkiye devrimci hareketi tarihinde Kaypakkaya'ya uygulanan sansürün kırılması noktasında önemli olduğunu, ancak onun fikirleri ve tezlerinin göz ardı edilerek içinin boşaltılmasının her zaman karşısında duracaklarını ifade etti.

Daha sonra katılımcı kurumlar söz alarak Kaypakkaya'ya ilişkin fikirlerini bildirdiler. Son olarak müzik dinletisinin ardından etkinlik son buldu.

* Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde YDG, DGH, SGD ve YDG-M'den oluşan gençlik örgütleri, İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler için bir anma etkinliği gerçekleştirdiler.

İzmir

Kaypakkaya İzmir'de ortak bir anma ile anıldı. 18 Mayıs 2009 günü gerçekleştirilen anma Konak Pier önünden Eski Sümerbank önüne yapılan bir yürüyüşle başladı.

Saygı duruşu ve ardından şiir dinletisi yapıldı. Şiir dinletisinden sonra kurumlar adına yapılan açıklamada "Bugün gelinek koşullarda

dünümüzden aldığımız kavga mirasımızla Mahirleşerek, Denizleşerek, İbrahimleşerek yürümlüyoruz" denildi.

Açıklamanın ardından İzmir Yeni Kapı Tiyatrosu "Umut" adlı oyunlarını sergiledi ve etkinlik hep birlikte söylenen devrimci marş-

lar ve türküler ile sona erdi.

Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, DHF, ESP, Dev-Genç, Köz, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan'ın ortak örgütlediği anmada İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler ile Haki Karer'in resimlerinin olduğu pankartlar taşındı.

Bursa

17 Mayıs günü "68 devrimci önderleri ve İbrahim Kaypakkaya" konulu bir panel düzenlendi. Partizan, DHF ve ESP'den birer temsilcinin konuşmacı olduğu paneli BDSP'den bir arkadaş yönetti. Konuşmacılar kurumsal düşüncelerini aktardıktan sonra BDSP'den bir başka arkadaş günün anlamına yönelik konuşmasını yaptı. Etkinlik sonuna cevap kısmından sonra müzik grubunun dinletisi ile son buldu.

İkinci etkinlik 18 Mayıs günü Orhangazi Parkı'nda düzenlenen basın açıklamasıyla. Açıklamayı düzenleyen **Partizan**, DHF, ESP, BDSP, SP ve SDP alanda "Kırılacak zincir tavındayız" yazılı bir pankart açtı. Etkinlik Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşu ile

başladı. Basın metnini Partizan temsilcisi okudu.

Amed

Kaypakkaya'nın katlediliş yıldönümü ve Mayıs ayı şehitleri dolayısıyla Diyarbakır'da çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Öncelikle neler yapabileceğimizi tartıştık. Ardından üniversite kampüsünde pankart asarak, gazete ve dergi standımızı açtık. Ek olarak Mayıs ayı şehitleri ile ilgili çeşitli fotoğraf vb. materyallerin olduğu bir duvar gazetesi hazırladık. 18 Mayıs günü Fen Edebiyat Fakültesi önünde "18 Mayıs'ı Unutmadık, Unutturmayacağız" yazılı ve YDG imzalı pankart astık.

23 Mayıs'ta da piknik yaptık. Bir hafta öncesinden hazırlıklarına başladığımız piknikte ilk olarak bir tiyatro gösterimi yaptık. Bir de bilgi yarışması örgütledik ve kazanan gruba Umut Yayımıcılık'tan çıkan kitapları ödül olarak verdik. Şehitleri anmanın bir demek olduğu üzerine tartıştık. Son türküler, marşlar ve çekilen halaylarla pikniğimizi sonlandırdık. (Amed YDG)

Mersin

Mersin'de 24 Mayıs tarihinde Adanalıoğlu'nda Kaypakkaya'yı anmak için bir piknik düzenledik. Yoldaki kimlik kontrolünden kaynaklı etkinliğimize bir saat gecikmeli olarak başlamanın ardından bir yoldaşımız günün anlamına dair bir konuşma yaptı ve kitleyi bir dakikalık saygı duruşuna çağırdı. Sonrasında şiirler okundu ve ardından sahne alan Grup Mevsim türkülerle kitleye coşku anlar yaşattı. Tartışmaların ardından halaylar çekilerek etkinlik sona erdi.

Antep

Mayıs şehitleri bir panelle anıldı. Anma İşçi-Köylü Gazetesi okurları ve çeşitli kurumların örgütlemesiyle gerçekleştirildi. Panel bir arkadaşın "Ali Haydarım" türküsünü söylemesi ile başladı. Ardından saygı duruşu yapıldı ve panele geçildi. Panelistler konuşmalarında İbrahim'i İbrahim yapan kritik meselelere değinmeden geçince bu kitlede bir muğlaklık yarattı. İşçi-Köylü okurları olarak müdahale etmemize rağmen yetersiz kaldık. Panelde esas konunun dışına çıkılınca sıkılan insanlar oldu ve kimileri yavaş yavaş paneli terk etti. Özellikle EMEP'in verilen görevleri çeşitli bahanelerle yerine getirmemesi belli bir tepki oluşturdu.

Biz İK okurları olarak gazete, dergi ve Umud Yayımıcılık kitaplarından oluşan bir stant açtık. Standa halkın ilgisi iyiydi. (Antep İK okurları)

Trakya

Kaypakkaya Trakya'da yapılan bir kır gezisi ile anıldı. Sloganlarla alana varıldıktan sonra tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından bir arkadaş Kaypakkaya'nın genel görüşlerini özetledi. Yapılan sohbet ve tartışmaların ardından bir arkadaşın bağlaması ile söylediği türküler eşliğinde gezi bitirildi. (Trakya Partizan)

Erzincan

İbrahim Kaypakkaya yoldaş şahsında Mayıs ayı şehitlerini anmak

için, 24 Mayıs günü Erzincan Çağlayan'da bir piknik düzenlendi.

Saygı duruşunun ardından yapılan söyleşide Mayıs şehitleri anılırken, özelde İbrahim Kaypakkaya'nın programatik düşünceleri üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi. Ardından ortak kurulan sofrada yenilen yemekler ve oynanan oyunlarla piknik sona erdirildi.

Unutma 18 Mayıs'ı! Hatırla ve öğren!

Bir 18 Mayıs'ta daha başucunda. Buraya ilk gelişim olsa da her nedense 18 Mayıs, doğayla, tohumla, sınırsız Mayıs güneşli filiz filiz yeşeren umutla simgeleşti zihnimde. Hemen yanbaşımda büyüyen her renkten çiçek sadece doğanın bir zorunluluğu, gerçekliği olma anlamından sıyrılmış, Vartnik'te toprağa atılan tohumun her 18 Mayıs'ta inatla büyüyen umudu olmuştur. Çetin ve zorlu kış koşullarında fırtınada ve soğukta solup çürüyen, Nisan güneşinin 18 Mayıs'a taşıdığı o sıcaklığı ve aydınlığı altında yeniden ama içten içe yavaş yavaş büyüyen, toprağa başkaldırıp eskisinden daha güçlü yeşeren doğanın mücadelesine benziyor mücadelemiz. Yenilgiler

olacaktır elbet. Ama mücadelemiz tıpkı doğanın mücadelesi gibi hiç bitmeyecek, düşenlerimizin yerine hemen yenileri yeşerecektir.

Bir 18 Mayıs daha ve yine geldik başucuna. Heyecanlı mıyım, öfkeli mi, bilmiyorum. Yol boyunca türkülerimiz ve marşlarımız hiç susmuyor. Üç saatlik yolculuğumuz Karakaya Jandarma Karakolu önünde son buluyor. Buradan başlayacağız yürümeğe, buradan yürüyüp sana geleceğiz. Karakolun bulunduğu yerden daha da yükseğe çıkan yemyeşil tepelikte bekliyorsun bizi. Mezarın olduğu yerde dar bir patika çıkıyor. Yıllarca yoldaşların, dostların, yakınlarında oturan buradan gelip geçen köylüler bu yolu aşp sana yürüdüler. Yeşilliklerin arasında dalgalanan kırmızı, sarılı parıldayan bayraklarımızla o dar pa-

tikadan yürümeye başlıyoruz. "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya." Sesimiz karşıda Karakaya köyüne ulaşıyor. Köylüler kulak kabartıyor sesimize, kimileri gelip katılıyor bize, kimileriye uzaktan seyrediyor, el sallıyorlar. Sana yaklaştıkça öfke ve coşkumuz büyüyor.

Bir başkaydı yanbaşımda olmak, hiçbir kitapta yazıldığı gibi değil. Daha yakından hissettim seni yoldaşım. Hüzünlendim, öfkələndim, bilinçlendim... Bir kez daha şaşırımdı irade ne, inancına. Dahası senden ne kadar korktuklarını gördüm. Yine geleceğiz, uğruna seve ölüme gittiğin işçilerle, köylüler geleceğiz. Daha kalabalık, umut ve inanç dolu, her yerde har zaman anacağız seni, intikamımız devrim olacak yoldaşım.

(Bir İK okuru)

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitlerini andığımız 18 Mayıs anma etkinlikleri kapsamında Partizan'ın çağrısıyla biraraya gelen devrimci ve demokratik güçlerin örgütlediği önder yoldaşın mezarı başında gerçekleştirilen anmaya katıldık.

Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri olarak sınırlı bir zaman dilimi içerisinde taşımaya hedeflediğimiz şehit ve tutsak aileleri, ilişkilerimiz ziyaret edilerek, mezar anmasına davet edildi. Ailelerimiz önder yoldaşın mezarı başında anılmasını büyük oranda ilgiyle karşılayarak katılım sağladı. Hazırlık çalışmalarımızın gecikmesi ve yetersizliği nedeniyle ziyaret ettiğimiz ailelerimiz bir kısmı

istekli olmalarına karşın koşullarının elverişsizliği nedeniyle katılamadı.

Ardından tutulan otobüsle yola koyulduk. Sungurlu ilçe sınırlarına yakın bir yerde Ankara'dan gelecekleri beklediğimiz süre boyunca önder yoldaşın mezarını ilk defa ziyaret edecek olanlarımızın sabırsızlığı görülmeye değerdi. Tüm kitlelerin birleşmesiyle hareketimizin ardından ilçe girişinde ilk çevirmele karşılaştık. Araçlarımızın mahkeme kararıyla aranmasının ardından tekrar Karakaya'ya doğru hareket ettik. Jandarma ve polis yığınlarıyla, panzerlerinden, itfaiye ve ambulansına kadar yapılan muammalı hazırlık "İbo'nun anılmasından duyulan korkuyu resmediyordu. Ellerimizde sınıf düş-

manlarının korkularını büyüyen "İbo'nun resimli pankartları ve flamlarıyla, haykırdığımız şiarlarla oluşturulan koridordan ilerleyerek arama noktasına geliyoruz. Onur kırıcı aramaya müsaade etmeyeceğiz. Temsilcilerin ve avukatların görüşmelerinin ardından kaba üst araması yapılacağı ve kimlik bilgilerinin yazılacağı kesinleştirildikten sonra beklemeye koyulduk. İşkenceye dönüştürülen arama ve kayıt süresince "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganını ve şiarlarımızı haykırdık. Aramanın ardından kortejlerimizi oluşturarak yoldaşın mezarı başına doğru hareket ettik. Saygı duruşuna yapılan çağrıyla birlikte, antlar okundu, gözlerden sessizce yaşlar süzülürdü.

Partizan temsilcisi ortak konuşma metnini okuyarak ardından söz almak isteyenleri sırasıyla davet etti. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın babası Ali Kaypakkaya acılarını ve haykırışını dile getiren bir şiir okuyarak İbo'nun köyün en yoksulları ve mazlumlarına olan ilgisini, sevgisini kısa örneklerle anlattı. Aile örgütüllükleri adına Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri temsilcisi ortak hazırlanan metni okuyarak onu ailelerin mücadelesi ve öfkesinde yaşatacağımızı haykırdı.

Sırasıyla katılımcı kurumların açıklamalarını yapmalarının ardından anma önmümüzdeki yıl 18 Mayıs'ta yeniden mezar başında buluşulmak üzere sonlandırıldı.

(Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri)

18 Mayıs çalışmalarında...

Yapacağımız yürüyüşle ilgili afiş çalışmasını cadde üzerinde yaparken çok sayıda insan İbrahim yoldaşın posterine ilgi gösterdi. Afişleri alıp evlerinin duvarlarına asacaklarının sözünü vermeleri, böyle bir sahipleniş içerisinde olmaları bizi mutlu etti. Bir başka bölgede afiş çalışmalarına devam ederken binasının önünde oturan bir aile bizi yanına çağırdı. Bize "neyin afişini yapıyorsunuz çocuklar?" diye sordu, "İbrahim Kaypakkaya'nın" yanıtını verince ayağa kalkıp "Biz Dersimliyiz çocuklar" dediler ve İbrahim'i tanıdıklarını, mücadelesini bildiklerini ve çok sevdiğini söylediler. Kendi oturdukları binaya ısrarları üzere çok sayıda afiş astık.

Bölgede megafonla çalışmalarımızı sürdürdük. Bildiri dağıtımını yaptık. Kitle yürüyüşü geçtiğinde insanlar balkonlarından zafer işareti yaparak, alkışlarıyla eylemimizi sahiplenip destek sundu. Bundan sonraki çalışmalarımızı daha nitelikli daha hırslı yapacağımızın sözünü veriyoruz. Daha iyi olabilirdi, daha kitlesel geçebilirdi.

(Gazi İK okurları)

Kürt ailesi "koruma" altına alınıyor

Geçtiğimiz yıl Başbakanlığa bağlı Sosyal Araştırmalar Genel Müdürlüğü tarafından, Türkiye Kürdistanı'nda aile yapısını "korumak" için rapor hazırlama çalışmaları başlatılmıştı. Devlet Bakanı Nimet Çubukçu'nun da katılmış olduğu 29 Şubat 2008 tarihli toplantının sonucu "Aile Hizmetlerinde Sivil Toplum Kuruluşlarıyla İstişare Toplantısı" raporu olarak ortaya konuldu.

Diyarbakır'da yapılan toplantıya sunulan raporda, Türkiye Kürdistanı'nı kapsayan illerde "kadınların çok çocuk sahibi olmasını engellemek amaçlı yasa çıkarılması" talep ediliyordu. Örnek olarak da "halka belli sayıda çocuktan sonra sağlık hizmeti verilmemesi" öneriliyor. (11 Nisan 2009 Evrensel)

Henüz yasal hale getirilmeyen fakat Türkiye Kürdistanı özgünlüğünde aile nüfusu üzerinden yapılan bu araştırmalar bizzat Başbakanlığa bağlı "Sivil Toplum" kuruluşları ve Devlet Bakanı Nimet Çubukçu öncülüğünde "aileyi korumak" adına yapılmaktadır. İnsanların yeme, içme, barınma ve sağlık gibi ihtiyaçlarının "iktidar"ın halkı "terbiyesinde" bir yaptırım aracı olarak kullanılmasına ilk kez tanık oluyoruz elbet. Yıllarca süren gıda ambargoları, yağla yasakları ve zorla göç ettirmeler bir yana Adana Valisi'nin gösterilere katıldığı tespit edilen çocukların ailelerine "kömür ve gıda yardımlarının kesileceği" tehditleri halen sıcaklığını korumaktadır. Fakat şimdiki durum alışlageldik yaptırım ve "terbiye" uygulamalarından çok daha kapsamlıdır ve farklı yönler içermektedir.

Raporun içeriği ve hedeflediği uygulama açısından devletin hazırlığı içinde olduğu tek çalışmanın "yasal tedbirle" sınırlı olmadığı gözükmektedir. "Sağlıkta Dönüşüm" programı çerçevesinde uygulamaya konulan "Aile Hekimliği"ni belirli sayıda pilot ilde haya-

ta geçiren Sağlık Bakanlığı, Koruyucu Hekimlik Hizmetlerini de kademeli olarak geri çekmekte, OECD ülkeleri arasında bütçeden en az pay ayırmasının yanı sıra bu hizmetleri "gebe takibi ve izlenmesi, çocuk ve bebek takibi" alanına doğru darlaştırmaktadır. Daha önceden koruma ve tedaviye yönelik sağlık hizmeti veren tesis, hekim, hemşire ve yardımcı sağlık elemanı sayısında azaltmaya giderken, köy ve mahallelerdeki ebeler görev yerlerinden alınmaktadır. Böylece "Aile Hekimliği" uygulamaları devletin nüfusu kontrol edebilmesinde siyasal bir mekanizma olarak işlevselleştirilmeye hazır hale getirilmektedir. Türkiye Kürdistanı'nda bu "işlev" in ne olacağını tahmin etmek yukarıdaki raporda işlendiği üzere zor değildir: Kürt kadınının doğurganlığının kilit altına alınması... "Dilini konuşma!", "kimliğini reddet!" talimatlarının yanına yeni bir tanesinin daha eklenmesidir bu; "Doğurup çoğalma!"

İrkçılığın masum örtüsü

Devletin stratejik çıkarları ve bekası üzerine politika üreten Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi (ASAM)'in eski başkanı ve MHP milletvekili Gündüz Aktan her vesileyle, Kürt ulusunun bugünkü nüfus artış hızıyla giderse 2025'te Türk nüfusunu geçeceğini ve şimdiden tedbir alınması gerektiği üzerine az nefes tüketmemiştir vakti zamanında. Kimliği inkarda gelindikçe, tek ulus yapısına tehlike kabul edildikçe Kürtlerin fiziki varlığı ve çoğalması da "stratejik hesaplara" konu oluyor tabiiyle. Bu yüzden rejimin ırkçı karakterini kimi zaman "tek millet, tek devlet, tek bayrak" diyen gömlek, kravatlı haliele, kimi zaman "Kürtleri toplu olarak Kuzey Irak'a sürelim bu iş bitsin" diyen apoletli haliele, kimi zaman da "Kürtlerin üremesine kota koyalım" diyen beyaz önlüklü haliele karşımız-

da bulmaktayız.

Bir toplumun kültürel, inançsal, ırksal ya da kavimsel özelliklerinden dolayı yaşam alanlarından sürülmesinden tatalım, yine bu özellikleri hedef alacak biçimde yasaklamalara, baskılara uğraması, gelişip çoğalmalarının engellenmesine kadar her sistemli uygulama soykırım kapsamında suç olarak tanımlanmaktadır. Tıpkı bunun en açık örneği olan toplu yok etme uygulaması gibi. Aynı şekilde bu tanımlama TC devletinin üyesi olduğu Birleşmiş Milletler düzeyinde kabul

edilmektedir. Dolayısıyla rejimin tek ulus yaratmadaki sicili bir kenara, Başbakanlık Sosyal Araştırmalar Genel Müdürlüğü kanalıyla yapılan çalışmaların, hazırlanan raporların ve öngörülen yasanın soykırım kapsamında

gerçekleştirildiği ve suç teşkil ettiği açıktır. Zaten bu gerçeklik gayet iyi bilindiğinden yapılan uygulamaya "nüfus planlaması" ya da "aileyi/kadını koruma" gibi oldukça masumane kılıflar geçirilmektedir. Fakat bugün ülkenin "batısında" "üç çocuktan aşağı istemem" diyerek çocuk yapılmasına teşvik eden hükümetin yüzünü Türkiye Kürdistanı'na döndüğünde doğum oranını düşürmeye girişmesi, bu "masumiyeti" n çok uzun ömürlü olmayacağını göstermektedir. Ve tüm aldatıcı söylemlerden, "masumiyetinden" arındırıldığı zaman görüle-

Dili, kimliği prangalı topraklarda Seyid Rıza'nın "Kuro Rabî'nin" sözü bir fısıltı gibi gezinmeye devam ediyor. Ve bunu ilk duyan yine Kürt çocukları oluyor.

cektir ki, tüm bu nüfus çalışmalarında "Bugün eğer Ege'de Rumlar, Türkiye'nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi, acaba bugün aynı milli devlet olabilir miydi?" diyen Savunma Bakanı Vecdi Gönül sadece iç

dökmüyormuş, hükümeti durumdan vazife çıkarmaya ve işe koyulmaya çalışıyormuş.

Ve hükümet de hem bu çağrıya kayıtsız kalmadığını hem de rejimin ulusal azınlıklar konusundaki sicilini ne denli sahip çıktığını gösterircesine "nüfus dengesi"ni yeniden kurma çabasının içine girmiş durumda. Kuruluş sürecinde Rum, Ermeni, Süryani ulustan hakları -Talat Paşaların deyimiyle- "hal yoluna" koyan rejimin "mozaikten betona" geçme sürecinin devam ettirileceği açığa çıkıyor. Üstelik doğmamış olanları "hal yoluna" koymaktan daha sessiz, örtülü ve masum amaçlarla uygulanabilme gibi bir dizi "avantaja" da sahip görünüyor. Fakat yöntemi ne olursa olsun yapılan adı, amacı ve karakteri değişmiyor.

Hükümetin "demokratikleşmeye" başladığı, Kürt ulusunu tanımaya ve haklarını vermeye hazır hale geldiği, 1915 "Ermeni trajedisi" ile yüzleşmeye başladığı yönünde hevesli tartışmaların ve kafa bulanıklıklarının yaşandığı şu günlerde boş hayallere ve beklentilere kapılanlar için devletin bu "nüfus politikası" anlamlı bir yanıt olmalıdır. Bu uygulamaya, aslında rejimin yekpare, homojen bir ulus yaratma üzerine kurulu tarihsel politikalarıyla yüzleşmediği gibi bu politikaları daha etkili ve sürece uyarlanmış araçlarla desteklediğini, yoluna hız kesmeden devam ettiğini göstermektedir. Nasıl etmesin? Dili, kimliği prangalı topraklarda Seyid Rıza'nın "Kuro Rabî'nin" sözü bir fısıltı gibi gezinmeye devam ediyor. Ve bunu ilk duyan yine Kürt çocukları oluyor.

* Kuro Rabî'nin: Çocuklar ayağa kalkın

“Kadına şiddettir” ayinesi kişinin!

Eğer kadın erkeğe bu denli köle edilirse sisteme daha kolay boyun eğer, sadece erkeğe boyun eğdirmek kalır! İşte bu yüzden devlet kadın sorununu yok sayar ve tek muhatabı olan erkeği kadına yönelik tüm saldırılarında destekler. Bu yüzden yasalarda “namus” cinayetlerine indirim vardır. Bu yüzden tacizciler, tecavüzcüler “haksız tahrik”ten yararlanırlar. Bu yüzden devletin bir bakanı kendini protesto eden kadınlara “kocalarınız gelsin” diyebilir.

casına aitti” ve ne olursa olsun “onun kahrını çekmek zorundaydı.” Anne ve babası bu acı durumu normal karşıladı ve etten duvar ördüler kızlarının önüne ve her seferinde celladı olacak kocasının yanına geri gönderdiler onu.

Emperyalist krizin hissedilmeye başlandığı süreçlerde, krizin derinleşmesiyle şiddet olaylarının tırmanacağı açıklamaları gelmeye başlamış, bu şiddetten en çok da kadınların zarar göreceği vurgulanmıştı. Şimdi gün geçmiyor ki elimize aldığımız gazetelerde kadına yönelik şiddetin ulaştığı boyutları gösteren bir haber olmamış olsun! Kadına dönük feodal bakış açısının dönüştüğü bu cinsel şiddet ve cinayet biçimlerinin vahşileştiği son olaylarda da öne çıkan konu “namus” kavramı oldu.

Adı, Eylem Pesen...

Van’da, lise 2. sınıfa giderken ailesinin zoruyla okulu bırakıp dayısının oğlu ile evlendi. Yaşı küçüktü, o yüzden aralarında imam nikahı kıyıldı. Ama evlilikten sonra hayatı daha fazla zindan oldu. Sık sık eşinin şiddetine maruz kalan genç kadın, kurtuluşu ailesinin evine kaçmakta buluyordu. Tıpkı küçük bir çocuğun –aslında yaşı uygun sayılır- canı yandığında ilk annesinin kucağına koşması gibi koşuyordu ailesine. Ancak o bir çocuk değildi ailesinin gözünde; “evli baskı bir kadını” yani “ko-

celladı olacak kocasının yanına geri gönderdiler onu. Eşinin abisiyle arazi yüzünden tartıştığı gün, onun için bu çilelerin “bittigi” gün olacaktı. Abisine sinirlenen eşi öfkesini genç kadına kustu. Gözü dönmüş bir biçimde kendisine saldıran eşi önce bıçakladı, öfkesi yatışmayınca da arabanın altında ezdi. Bu vahşi olayda hayatını yitiren genç kadın beş aylık hamileydi. “Kadınların gereği” olan “kocasına boyun eğme” görevini yerine getirdi o. “Saçını süpürge etti”, saçlarını kanla yıkadılar. **Ökeliyseniz, bir kadın öldürün! Yatışsınız!**

Adı, Yıldız Akkuş...

Birinin burnunun ve kulaklarının kesilmesi, suçunun bir “ahlaksızlık” olduğunu ve “namuslu” birinin de onu cezasını verdiği anlamına gelmekte “imış”! Onu Ağrı’nın Diyadin ilçesindeki bir arazide bulduklarında, kulakları ve burnu kesilmiş bir haldeydi. Hastaneye kaldırıldı, hala yoğun bakımda. Yaklaşık bir ay önce genç kadın, eşinin kardeşleri tarafından “eve erkek alma” “ahlaksızlığını” yaptığı gerekçeyle feci şe-

kilde dövülerek dışarı atıldı. Sokakta kalmamak için sığındığı devlet tarafından bölgedeki bir huzur evine yerleştirildi. Ancak bir süre sonra devlete başvuran eş Bayram Akkuş, hiçbir zorlukla karşılaşmadan eşini huzurevinden aldı. Ne de olsa kadın “kocasına aitti” ve koca “severdi de döverdi de!”

Eşini, “namusunu” kirlettiği için onu “ahlaksızlara” verilen ceza ile öldürmeye karar vermişti. Burnunu ve kulaklarını kesip öldü zannederek bir araziye atıp kaçı. Ama genç kadın ölmemişti! Ömür boyu “ahlaksızlığının” simgesi olan kesik burun ve kulakla yaşamaya mahkûm edildi.

“Namus” kadın demektir! Ama “kadın” kadın demek değildir bu topraklarda. Egemen zihniyetin kadını “cinsel bir meta” olarak lanse etmesi, topluma kadının “namus” olması şeklindeki yansımaktadır. “Ahlaksızlık” yaptı denerek yapılan ahlaksızlığın en büyüğü olan bu vahşet, kadın bedeni üzerindeki erkek hâkimiyetinin kırılmaya çalışılmasına bir tepkidir aslında. Kadının bedeni kocasına aittir ve kadının bedeninin “namusu” da ondan sorulur. Kadının kendisi bile bu beden üzerinde söz sahibi olmaya çalışırsa bunun cezasını ödemelidir.

Adı, Nuran Karaca...

Başlık parası, feodalizmin egemen olduğu toplumlarda kadının alınıp satılabilen bir eşya olarak görüldüğünün göstergesidir.

Ama başlık parası öyle kolay ödenecek bir fiyat değildir. Buna da çözüm; berdel olur. Yani kadınların aileler arası “değiş-tokuşu”!

O da berdel kurbanlarından biri. Şanlıurfa’da yaşayan genç kadın abisinin evlendiği kişi karşılığında ailesi tarafından zorla berdel edilir. Ancak kısa bir süre sonra abisi eşinden ayrılır. Bu kez aile genç kadını eşinden ayrılmaya zorlar. Kocasından ayrılan kadın üç aylık hamiledir. Buna rağmen kadın, abisinin yeni evlendiği eşi karşılığında başka biri ile evlendirilir. Ancak ikinci berdel edildiği adam, “kendinden olmayan” çocuğu istemez. “Başkasının çocuğuna bakma zorunluluğu yoktur erkeğin!” Karnında başka birinden olan çocuğu –bedeninden bir parça ile sistemin kulu olmaya zorlandığı kocası arasında kalır bu kez talihsiz kadın. Ama seçme hakkı yoktur. Bebeğinden ayrılır ve

onu boş bir araziye bırakıp kaçar.

Kadın evlendiği eşinin “başkaları”ndan çocuğu varsa onlara bakmakla yükümlüdür. Çünkü kadın, erkeğin “hizmetine” sunulmuştur. Ama kadının “başkasından” olan çocukları erkeğin yükümlülüğünde değildir. Eğer kadın erkeğe bu denli köle edilirse sisteme daha kolay boyun eğer, sadece erkeğe boyun eğdirmek kalır! İşte bu yüzden devlet kadın sorununu yok sayar ve tek muhatabı olan erkeği kadına yönelik tüm saldırılarında destekler. Bu yüzden yasalarda “namus” cinayetlerine indirim vardır. Bu yüzden tacizciler, tecavüzcüler “haksız tahrik”ten yararlanırlar. Bu yüzden devletin bir bakanı kendini protesto eden kadınlara “kocalarınız gelsin” diyebilir. Bu yüzden krizin sorumluları “evde oturmalari” gerekirken “iş arayan” kadınlar olur vs.

Tecavüzcü korkma, arkanda Adli Tıp var!..

Ataerkil zihniyetin egemen olduğu bu coğrafyada kadın olmak; kendinden önce bedeninin de, zihninin de, geleceğinin de başka “sahipleri” olduğunu “bilmektir.” Önce baba, erkek kardeş sonra kocadır bu “sahipler”in adı. Ama bu “sahipler”e de “sahip” olan devlet daimi olarak “söz hakkına sahip” kadını “haksız tahrik” eder. Keza devletin kurumları da öyle...

Adli Tıp Kurumu 6. İhtisas Kurulu, taciz ve tecavüz vakalarını inceleyen

bir kuruldur. Görevi; taciz ve tecavüz davalarında suçluyu ortaya çıkaracak delilleri incelemek olan bu kurul, görevinin aksine “tecavüzcü koruyuculuğu” misyonunu yüklemiştir. **Hüseyin Üzmez davası da bunun bir örneğidir.** 14 yaşındaki bir çocuğa cinsel saldırıda bulunan Üzmez, bu kurulun raporlarıyla suçunu “hafifletmiş” ve tutuklanmaktan kurtulmuştur. Kurul, yine birçok davada tecavüzcülerin cezalarının hafifletilmesinde rol oynamıştır. Devletin kadına bakış açısını somutlayan bu olgu, kadın ve çocukların cinsel şiddete maruz kaldığında “sığınacakları” bir kurumun

olmadığını gösterir.

14 Mayıs günü İstanbul-Yeni-bosna’daki **Adli Tıp Kurumu** önünde basın açıklaması yapmak için toplanan **Cinsel Şiddete Karşı Kadın Platformu**, 6. İhtisas Kurulu’nu protesto etti. Kurulun yeniden yapılandırılmasını isteyen

platform üyesi kadınlar, “Cinsel şiddete son”, “Haksız tahrik deme, cezaları indirme”, “Tecavüzcü korkma arkanda adli tıp var” yazılı dövizler taşıdılar. Platform adına basın metnini okuyan **Esen Özdemir**, bu kurulun cinsel şiddet

faillerinin hak ettikleri cezayı almalarının önünde engel oluşturduğunu, bunun sonucu olarak da saldırıya uğrayan kadın ve çocukların çözümsüz kalacaklarını ve korunamayacaklarını söyledi.

Bu eylemlilik, son günlerde artan kadına yönelik saldırıların ortasında anlamlı bir yerde duruyor. Devletin ve kurumlarının kadına bakış açısını teşhir eden bu açıklamayla, kadın sorununun sistem sorunundan bağımsız olmadığı ve bu sorunu toplumdaki genel yargı olarak sığlaştırmanın yanlışlığı bir kez daha gözler önüne seriyor.

(H. Merkezi)

Yorumsuz

* Van’ın **Yalı Mahallesi**’nde dengesini kaybederek tandıra düşen kadın yaşamını yitirdi.

Edinilen bilgilere göre, Yalı Mahallesi Sümbül Sokak’ta oturan **Hatice Pıtır** isimli kadın, ekmek pişirmek için yaktığı tandırın üzerine tencere koymaya çalışırken dengesini kaybederek alevlerin içine düştü. Yakınları tarafından tandırdan çıkartılan Pıtır, olay yerinde hayatını kaybetti.

* Kocaeli’nin **Darica** ilçesinde 3 çocuk annesi **Fatma Özkan**, evinde 8 yerrinden bıçaklanarak öldürülmüş bir şekilde bulundu. Nene Hatun Mahallesi’nde ikamet eden Özkan’ın cesedi otopsi için Adli Tıp morguna kaldırıldı.

Kadınlar direnerek özgürleşiyor!

Kriz bahaneli hak gasplarının hız kesmeden sürdüğü şu süreçte, birçok sanayi bölgesi direnişlere sahne olmaya devam ediyor. Ancak haksız işten çıkarmalar başta olmak üzere, bir dizi hak gaspına boyun eğmeyen ve krizin faturasının kendilerine çıkarılmak istenmesine karşı koyan işçi ve emekçiler, sermayenin saldırılarını direnişlerle yanıtlıyor.

Kriz bahaneli hak gasplarının gerçekleştiği sanayi bölgelerinden biri de **Dudullu Organize Sanayi**. Sinter işçilerinin direnişinin sürdüğü günlerde, sanayi içinde bir başka direniş daha boy verdi. Haksız işten atılmayı protesto ederek, tek başına direnişe geçen ise, tıpkı **Desa** direnişçisi **Emine Arslan** gibi, yine bir kadın. **Öyle görünüyor ki, kadınlar direnişin kendilerini özgürleştir-**

receğini giderek daha fazla bilince çıkarıyorlar.

Sanayi içinde faaliyet sürdüren Entes Elektronik’te çalışan **Gülistan Kobatan**, 13 Mayıs tarihinde kriz bahanesi ile işten çıkarılınca direnişe başladı.

Kobatan direnişini, 14 Mayıs’ta saat 17.30’da fabrika önünde yaptığı bir basın açıklamasıyla başlattı. **Desa** direnişçisi **Emine Arslan**’ın ve de aynı bölgede direnişte olan **Sinter işçilerini** yanısıra, kısa bir süre önce ücret gaspına karşı işyerini işgal eden **Şirin Tekstil** işçilerinin de destek verdiği açıklamada konuşan Kobatan, işten çıkarılmasının, iki aydır parça parça süren işçi kıyımının bir parçası olmasının yanı sıra, sanayi bölgesinde faaliyet

sürdüren **OSIM-DER** üyesi bir işçi, yani sınıf bilinçli bir işçi olmasından kaynaklandığını vurguladı. Sınıf bilincine dönük öfkenin ise, işten çıkarıldığı gün kendisini yanına çağırarak personel müdürünün “yaramazlık yapıyor musun” sözlerinde dışa vurduğunu aktardı.

Patronun, iş akdinin feshine ilişkin işlerin durgunluğunu ve bu nedenle de şirketin daralmaya gittiğini gerekçe olarak getirdiğini de sözlerine ekleyen Kobatan, iş akdinin fesh edildiğinin söylenmesine karşın, kendisine herhangi bir belge verilmediğini söyledi.

Kobatan, fabrika önündeki direnişini sürdürüyor ve duyarlı, emekten yana kamuoyunun desteğini bekliyor. (Kartal)

Kobatan, fabrika önündeki direnişini sürdürüyor ve duyarlı, emekten yana kamuoyunun desteğini bekliyor.

Desa’ya deri çantalı protesto

Düzce’de **29 Nisan**, Sefaköy’de **3 Temmuz 2008**’de direnişe geçen **Desa** direnişçileriyle dayanışma eylemleri devam ediyor. **16 Mayıs Cumartesi** günü İstiklal Caddesi üzerindeki **Desa** mağazası önünde bir araya gelen **Desa Direnişçileri Dayanışma İstanbul Platformu** üyeleri ve direnişin simgesi haline gelen **Emine Arslan** bir basın açıklaması düzenledi.

Açıklamada işçilerin bir yıldır direnişlerini sürdürdükleri, ancak ellerinde mahkeme kararı olmasına rağmen patronun hukuk kurallarına dahi uymadığı belirtildi. Kadın işçilerin direnişinin önemli bir yerde olduğunun ve kadınların ancak haklarını aramak için mücadele ettiklerinde özgürleşeceklerinin altı çizildi. Açıklama esnasında sık sık dayanışma sloganları atıldı.

Eylem, platform üyelerince mağaza önüne deri çanta atarak **Desa**’nın emek hırsız olduğunu belirtmesi ve boykot çağrısıyla sona erdi.

(İstanbul)

Haziran'da ölmek zor!

Karaağaç ve Hüseyin Gözlü toprağın sununa karışarak, can katar kardelenlere. Dersim'de halkın sevgilisi iki yürek yeşermek üzere tohum olurlar toprakta

...

*hava leylâk
ve tomurcuk kokusu
havada köryoluna
havada suşuz günahsız
gitme korkusu*

Benkte biriken su giderek taşıyor, duvarları zorluyordu. Öfke kabına sığmaz olmuştu. Şimdi yine çiçeğe, yine meyveye durmuştu hayat. Badem çiçekleri tomurcuk vermişti, yine doğumdaydı hayat. Yağmura susamış toprağın hasreti bitiyordu. Kır çiçekleri sarıyordu dört bir yanı. Kentlerde büyüyen öfke dağlarda yükselen ateş yayılıyordu gökyüzüne. Filiz büyümüş meyveye durmuştu. Dağların ateşi ile tutuşan kentlerden kır çiçekleri yükseliyordu doruklara.

Kavgaya sevdalanmış tüm yürekler gibi güler yüzüydü o da. Bir coşku tufanıydı. Sevencen, candan, yaratıcı ve azimli. Bir o kadar alçak gönüllü ve mütevazı. Ovalardan dağlara bir rüzgâr gibi tüm varlığı ile atıldı kavgaya. Dağlarda yeni çiçeğe durmuştu henüz. Düştü düşmanın eline. Yüzlerce göz acıyla, hüznüyle, hasretle ve gururla baktıydı yaralı bedenine. Yoldaşların nerede? diye sordu düşman. Umudun türküsünü söyler faşist cellâtların elinde **Naki Göksu**. Bir nergiz daha düşmüştü toprağa. Bin nergize can katarak...

*kısa sürdü bu yolculuk
n'eylersin ki sonu yok!
gece leylâk
ve tomurcuk kokuyor*

Acının yüzü ile erken tanışmıştı **Hıdır Doğan**. Güneş yüzü, umudun yolcularına gönül vermişti küçük yaşta. Onlar gibi güneşe yürü-

mek, onlar gibi dövmek onların geçtiği yerlerden geçmek istiyordu. Halkının acıları vuruyordu yüreğini. Daha fazla duramadı. Artık o da onlardan biriydi. Bir Partizan'dı. 92'nin Haziran'ın da kuşattı zulüm onu yoldaşları ile birlikte. Direniş türküleri, isyan ezgileri ile büyümüşü. Hamuru iyi yoğrulmuştu. İki gün çarpıştı düşmanla. Kardelen oldu kara kışa...

...

*ah desem
eriyecek demirleri bu korkuluğun
oh desem
tutuşacak soluğum*

Toprağın bağrından filizlenip boy veriyordu çiçekler. Yıldızlar gibi yol gösteriyordu Partizanlar. Zifiri karanlığa çakan meşale misali yıldız yıldız çoğalıyordu halkın denizinde. Yüzlerce can, sayısız bedel ve emekle boy veren yapıya bir tuğlada o koydu. Yola düşen kervanın ilk yolcusunun adını almıştı. Onun gibi kararlıydı, onun gibi yiğitti **Yıldız Çiçek**. Kinem gibi sevgi doluydu yoldaşlarına, halkına. Çiçek açmıştı halkın bağrında. Yıldızdı onların yüreğinde, yoldaşlarıyla. Düşmana korku salıyordu **İsmail Bulut**, dosta güven. Karanlığın en koyu olduğu zamanlarda sevdalanmıştı bu kavgaya. Gözü gibi baktı öze fidana, ona hayat verdi. Bir kuşaktan diğerine taşıdı umudun bayrağını. Alişer'le verdi son nefesini. Direniş, umut, kavgâ ve onurdu Alişer, Dersim halkının kalbinde. Öyleydi **Doğan Karadağ** da. Halkı ona bu ismi layık görmüştü. O da hakkını verdi bu onurun. Dersim'den Karadeniz'e bir efsane oldu halkın bilincinde. '92 Haziran'ının 21'iydi, gökyüzünden iki yıldız kaydı. İki menekçe açtı.

...

*bu acılar
bu ağrılar
bu yürek
uy anam anam
Haziran'da ölmek zor!*

...
*sokakta tank paleti
sokakta düdük sesi
sokakta tomson
sokağa çıkmak yasak*

Zulüm kuşatmıştı dört bir yanı. Zafer naraları eşliğinde her yere her şeye vahşice saldırıyordu düşman. İşkence günlük, sıradan bir olay haline gelmişti. Ülke açık bir hapishaneye dönmüş, halk tutsak edilmişti. Zindanlar insan öğüten bir canavara dönüşmüş kan ile besleniyordu. Bin kez budadılar körpe dalları, bin kez kırdılar. Işığa düşman zalimler saltanatlarını ilan ediyordu. Kara kış bastırılmış, şehirleri ve kırları teslim almıştı. Her şeye inat bahar ağır ağır gösteriyordu yüzünü. Güneş ışıklarını daha güçlü gönderiyordu yeryüzüne. Leylaklar, Nergizler, Kardelenler boy veriyordu. Zulüm çığlıkları, karlar altında umudun türkülerine teslim oluyordu. Karlar erimeye başlamış, yollar açılmıştı. Partizanlar adımlamaya başlamışlardı patikaları. Mayıs'ın sıcaklığı iyiden iyiye ısıtmıştı toprağı. Partizanlar geçtikleri yerlere umut tohumları atıyor, direniş büyütüyorlardı. 19 Haziran'ın 82'nin bir soluk almak için sığındılar Beyazdağ'a. Düşman çoktan sarmıştı Beyazdağ'ı. İki yiğit Partizan, **Mahmut Şefik**

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ahmet Kargın

1963 Dersim Ovacık Tetuşağı Köyü doğumlu olan Ahmet Kargın, **Mehmet Zeki** kod adını kullanmıştır. Erzincan-Ergani yöresinde para almaya gittikleri bir yerden dönerken konakladıkları sırada bir hain tarafından öldürülür.

Naki Göksu

Malatya doğumlu olan Naki Göksu (**Ünal**) Partizanlarla '88-89 yıllarında üniversitede tanışır. Okulda gençlik faaliyetine aktif olarak katılır. Cesur, gözüpek oluşu yanısıra askeri yönü ile de öne çıkar. İstanbul Teknik Üniversitesi son sınıfta mezuniyet tezini hazırlarken gerillaya katılmaya karar verir. Kısa bir süre şehir askeri çalışmalarında yer alır.

Gerillaya katıldığı dönem çatışmaların çok yoğun olduğu günlerdir. Haziran 1991'de Partizanlar düşmanın pususuna düşer. Çıkan çatışma on saat sürer. Naki yaralanır ve birlikten ayrı düşer. Bir gün sonra yaralı olarak bir köye gider ve orada tekrar pusuya düşer. Yaralı halde son mermisine kadar savaşır. Sağ olarak düşmana tutsak düşer. Onu yaralı haliyle Mazgirt'e bağlı Ataçınar Köyü'ne getiren düşman köylülerin önünde yoldaşlarının yerini söylemesi için işkence yapar. Naki, onlara alay eder, yoldaşlarına zaman kazandırır ve halka propaganda yapar. Zavalı duruma düşen düşman, köylülerin gözü önünde Naki Göksu'yu 8 Haziran 1991'de kurşuna dizer.

Aziz Akpınar

Aziz Akpınar Partizanlarla faaliyet yürüttüğü sırada 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Aziz Araz

Aslen Karşılı olan Aziz Araz, 15-16 Ha-

ziran'la ilgili yapılan gösteriler sonrasında 16 Haziran 1980'de İstanbul'da gözaltına alınarak işkencede katledildi. İşkenceyi örtbas etmek için devlet hemen bir rapor hazırlayarak Araz'ın hastanede yataktan düşerek beyin kanaması sonucu yaşamını yitirdiğini iddia etti.

Zülfü Yıldız

1953'te Elazığ Karakoçan'da dünyaya geldi. Bingöl Sanat Enstitüsü'nde öğrenim gördü. Ailesinin içinde bulunduğu ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a göç etti. Devrimci düşüncelerle İstanbul'da, Otomarsan Fabrikası'nda çalıştığı dönemde tanıştı. Tüm Maden-Sen'de örgütlü faaliyet yürüten Yıldız bu süreçte Partizanlarla tanıştı. Bir yandan bulunduğu mahallede halkın sorunları ile yakından ilgileniyor bir yandan da devrimin propagandasını yapıyordu. 12 Eylül döneminde kısa bir süre hapishanede kaldıktan sonra yurtdışına çıkar. Orada da verilen her görevi yerine getirir. 8 Haziran 1993'te geçirdiği kalp krizi sonucunda yaşamını yitirir.

Ramazan Kılavur

1959 Urfa Siverek doğumlu olan Ramazan Kılavur, 1975 yılında Partizanlarla tanıştı. Faaliyetlerine Siverek'te devam etti. 1980 AFC'si döneminde tutsak düşerek Diyarbakır Zindanları'nda ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerden geçirdi. 4 yılı tecritte, 11 yıl tutsak kaldı. Çıktığında koşulların yarattığı tahribatlar nedeniyle 1996 yılında Batı Avrupa'ya gitti. Mücadelesini burada da sürdürdü. Tecrit koşullarının ruhunda yarattığı izleri silebilmek için tedavi gördü. Ancak yaşadıklarının etkisi ile 3 Haziran 2001'de İsviçre'nin Luzern kentinde intihar etti.

Nurhak dağlarından sonsuzluğa...

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) önder kadrolarından **Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan** ve **Kadir Manga** 31 Mayıs 1971'de devlet güçleri ile girdikleri çatışmada toprağa düştüler.

Devrimci gençlik hareketinin önderlerinden ve '71 Devrimci çıkışının mimarlarından Sinan Cemgil ve yoldaşlarının üslendikleri bölge **Mustafa Mor-deniz** isimli işbirlikçi bir muhtarın verdiği bilgiler sonucu bulundu. Sinan Cemgillerin katledilmesine neden olan muhtar daha sonra İbrahim Kaypakçaya ve yoldaşları tarafından ölümlü cezalandırıldı.

Haki Karer

Ordu doğumlu Türk bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Haki Karer**, PKK'nin ilk kadrolarındandır. Çalışkanlığı, kitlelerle kurduğu ilişkiler ile öne çıkan Haki Karer, faaliyet yürüttüğü Gaziantep'te 18 Mayıs 1977'de şehit düştü.

Hüseyin Cevahir

1 Haziran 1971 yılında İstanbul Maltepe'de Mahir Çayan'la birlikte kuşatıldı. 51 saat boyunca süren direniş sırasında **Hüseyin Cevahir** şehit düştü. Mahir yaralı olarak yakalandı. Dersim doğumlu Hüseyin Cevahir THKP-C'nin önder kadrolarındandı.

Pusula

Gerçekleri açıklamada ikna edici, uygulamada yaratıcı olmalıyız!

İşçilerin, köylülerin, gençliğin, Kürt ulusunun, devrimcilerin kapsamlı saldırılarla karşı karşıya olduğu bir dönemden geçiyoruz. Saldırıların bu denli kapsamlı olmasının içinden geçmekte olduğumuz süreçte yaşanan ekonomik krizden, Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü haklı ve meşru mücadele düzeyinden, ortaya çıkan devrimci olanaklardan bağımsız ele alamayız. Tüm bu saldırılar devam ederken, egemen sınıfların sözcüleri "reform" yalanlarına başvurmadan geri durmuyor.

Egemen sınıfların "reform" söylemleri sömürüyü ve yoksulluğu yeni koşullara uygun olarak perdelene ahlaksızlığıdır. Sağlıkta "reform" sağlığın paralı hale getirilmesidir. Eğitimde "reform" eğitimin paralı hale getirilmesidir. Tarımda "reform" tarımın emperyalist tekellerin çıkarlarına uy-

gun olarak yeniden düzenlenmesidir. Açıkça görüleceği gibi bu "reformlar"ın anlamı işçiler için **işsizlik, güvensiz çalışma** ve daha da **yoksullaşma**, köylüler için ellerinde var olan sınırlı **toprakların kaybedilmesi**, yeniden üretim yapamaz hale gelecek, köylerini terk edip **işsizlik ordusuna katılmasıdır**. Emekçi çocukları için, üniversite kapılarının açılmasındaki zorlukların daha da artmasıdır. Sağlıkta ise, paran varsa tedavi, paran yoksa "ölme özgürlüğü" ne de sınır yok felsefesinin oturtulmasıdır.

Bugün ezilenlerin karşı karşıya kaldığı tüm bu sorunların nedenlerini geniş kitlelere anlatmak ve bunun üzerinde pratik tutumlar geliştirmek olması gereken en doğru yöntemdir. Bu konuda Kaypakçaya yoldaşın somutu inceleme tutumu, sömürü ve

zulme karşı izlediği militan pratik, çikış noktamız olmalıdır. Bu pratiği, bu çizgiyi benimsemek, **kitlelerin gücüne güvenmektir**. Kaypakçaya çizgisinde, zulme seyirci kalmak yoktur. Onu, toprak işçilerine, fabrika direnişlerine, anti-emperyalist mücadelede, gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içinde militan bir tutuma yönelten MLM çizgisidir. Onu, reformizme, tasfiyeciliğe, şovenizme karşı mücadelede ilkeli ve tavizsiz kılan da sahip olduğu bu güçlü ideolojik duruştu.

Kaypakçaya yoldaşı andığımız şu dönemde örgütlü güçlerimizin bulunduğu her alanda tüm enerjimizi bu inceleme tarzı ve buna uygun izlenecek militan pratik üzerinde yoğunlaştırma göreviyle karşı karşıya olduğumuz bir an olsun unutulmamalıdır. **Militan duruş halkın sorunlarına ve acılarına seyirci kalmayı yadsır**. Gecekondu yıkımlarında, halkın barınma sorunlarını gündemleştirmede, Kürt kurumlarına dönük baskı ve tutuklama furyasına karşı devrimci militanlığın yeri ve görevleri bellidir. Sürece katılmak, devrimci tarzda yön veremeye çalışmak güncel devrimci bir görev

ve varlık gereğesidir. Bugün ülkemizde işsizliğe, yoksulluğa, ırkçılığa ve şovenizme, anti-demokratik uygulamalara karşı pratik tutum geliştirmeden ne devrimcilik yapılabilir ne de geniş emekçi yığınlarla ilişki kurulabilir. Devrimci saygınlık ve otorite, sınıf mücadelesi alanlarında ezilenlerin sorunlarını sahiplenip o uğurda mücadele etmekle kazanılır. Bu bazen grev çadırında veya işten atılan işçilerin direnişlerinin içinde olmaktadır. Bazen gecekondu yıkımlarında kurulan barikatların başında olmaktadır. Anti-demokratik uygulamaları kınayan basın açıklamaları yer almaktadır.

O halde devrimin gerçek yaratıcısı olan yığınlarla ulaşmak, sömürü ve zulme karşı direniş kaleleri yaratmak ve tüm kötülüklerin yaratıcılarını yok etmek için namluya sürülmüş mermi olmak gerekir.

Peki bugün namluya sürülmüş mermi olmanın anlamı nedir? Her şeyden önce, halkın sorunlarının çözümünde, acılarının paylaşımında pratik devrimci bir tutum geliştirmektir. Kaypakçaya yoldaşın pratiğine bakalım, tam da bu gerçeği göreceğiz. Ama tüm bu görevleri layıkıyla yerine

getirmek için tüm örgütlü güçlerin ideolojik-siyasal olarak gelişimini sağlayacak işlevli mekanizmalar yaratmak zorunludur. Çünkü, bu alanlarda nitelikli bir gelişme sağlanamazsa, öngörülen görevleri uygulamak da zorlaşır. Kurulan mekanizmalar, devrimci pratikle işlevli hale gelirse, devrimci kazanımlar, militanlık somut bir olgu haline dönüşür. Militanca düşünüş, militanca yaşamın içselleştirilmesi, kırdı, fabrikalarda, okullarda, emekçi semtlerinde, uluslararası planda sömürü ve zulüm düzenlerine karşı mücadelede koşullar ne kadar ağır olursa olsun asla tereddüde düşmez.

Bugün sınıf mücadelesinde belli düzeyde yaşanan tüm tereddütlerin kaynağında, ideolojik duruş konusunda taşınan yetmezliklerin, zaafaların payını hiç kimse görmeyen gelemeye. Dolayısıyla bu noktalar üzerinde yoğunlaşmak, devrimci pratikle birlikte çözümler aramak önemli ve ertelenemeyecek bir görevdir. Önder yoldaşın pratiğine bakalım, somutu inceleme, ortaya çıkarılan devrimci sonuçlar üzerinde hemen pratiğe yönelme gereğini göreceğiz. Düşmanın kuşatması, kitle bağlarının zayıflığı

kadro düzeyinin yetersizliği ve geriliği onu devrimci pratikten alıkoymuyor. Çünkü o çok iyi biliyor ki, tüm bu yetersizlikler, zayıflıklar ancak bilimsel bir düşünüş tarzının yön verdiği militan bir pratikle aşılır. Bugün yapmamız gereken bu olmalıdır. Evet, eksikliklerimizi, yetersizliklerimizi görmeliyiz. Bunlar üzerinde tartışmalıyız. Ama daha da önemlisi esas enerjimizi yapacaklarımız üzerinde yoğunlaşmalıyız. **Bu konuda sağlayacağımız her başarı diğer tüm sorunlarımızın çözümünü kolaylaştırır**. Yapamadıklarımızdan çok, yapacaklarımız üzerinde yoğunlaşarak başarı kazanmak, yapamadıklarımızın nedenlerini de kavrama sürecine hizmet eder. Çünkü başarılı bir pratik, aynı zamanda başarısızlıklarımızın nedenlerini de ayna tutacaktır. Burada temel sorun bütün tartışmaların, yerinde ve zamanında yürütülmesi ve en önemlisi de ortaya çıkan devrimci sonuçları pratiğe uygulayacak militan çizginin oturtulmasıdır.

Önder yoldaşı bu bilinçle anmalıyız, kavramalıyız.

Bağımsız Tamil yurdu ideali, askeri zorla yok edilemez!

Sri Lanka devleti **Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları**'na karşı gerçekleştirdiği vahşi askeri saldırılar sonucunda zaferi elde ettiğini ve 25 yıldır süren iç savaşın sona erdiğini ilan etti. Emperyalizmin "**teröre karşı savaş**" adı altında halklara ve ezilen uluslara karşı yükselttiği saldırı dalgasının bir parçası olarak gerçekleşen bu saldırılar, dünya gericaliği tarafından coşkuyla karşılandı. Savaşın hemen ardından Sri Lanka Cumhurbaşkanı'nın Abdullah Gül'ü arayıp sevincini paylaşması ve deneyimlerini TC'yle paylaşabileceklerini belirtmesi, medyada ise Sri Lanka devletinin zaferi ile TC'nin gerillaya yönelik operasyonları arasında paralellik kurulması ülkemizde de faşist, militarist kesimlerin benzeri hayaller kurmasına sebep olmaktadır.

Sri Lanka Başkanı **Mahinda Rajapaksa**, 19 Mayıs'ta mecliste dünyanın en büyük gerilla ordularından birini savaş meydanında yenilgiye uğrattıklarını belirten bir zafer konuşması yaptı. Oysa Sri Lanka devleti, övündüğü "zafer"i binlerce sivilin ölümü, yüz binlerce insanın köylerini terk etmesi, bağımsız örgütlerin bölgeye girilmesinin engellenmesi pahasına elde ederek tarihin lanetlileri listesine adını yazdırdı.

Başkanın konuşmasını 225 üyeli parlamentoda yalnızca 20 üyesi olan **Tamil Ulusal İttifakı** üyesi parlamenterler boykot ederek izlemedi. Bu da hükümetin askeri açıdan ilerlemesine karşın ezilen Tamil halkının nefretini daha fazla kazandığını gösteren bir diğer veridir.

İç savaşta sona erdirmek ve isyanı bastırmak üzerinden yaptığı seçim çalışması ile 2005'te başa geçen hükümetin ilk işi savunma bütçesini ciddi oranda arttırmak, Çin ve Pakistan'dan yeni silahlar almak ve silahlı kuvvetlerin sayısını ikiye katlamak oldu. 2006'dan bu yana ise hava, deniz ve karadan askeri operasyonlara yoğunluk verildi. Hükümet ayrıca bazı gerilla taktiklerine de başvurarak küçük gruplarla ormanın içinde saldırılar yapmakta, gerilla liderlerine suikastlar düzenlemekteydi. Bununla da yetinmemiş, "anti-terör" yasaları çıkartarak demokratik hakları da kısıtlamış, çok sayıda gazeteci tutuklanmış, bazıları öldürülmüştü. Yine örgüte yurtdışından aktarılan maddi desteğin engellenmesi için de çeşitli önlemler alınmıştır.

Başkan Rajapaksa, sivillerin ölümü üzerine yapılan eleştiriler karşısında bizlere tanıdık gelen açıklamalarda bulunmuş, ordunun örgüt üyeleri ile sıradan halkı birbirinden ayırmak için özen gösterdiğini ve Kaplanların sivil halkı kalkan olarak kullandığını iddia etmiş, açıklamanın ardından ise ordunun bir hastaneyi bombaladığı haberi basında yer almıştı.

Rajapaksa yönetimine en yoğun destek Hindistan'dan gelmektedir. Hindistan devleti, her ne kadar yoğun askeri silah desteğinde bulunmasa da siyasi açıdan Sri Lanka

hükümetinin arkasında yer aldığı açıkça ilan etti. Bunda Hindistan'da hükümette yer alan Kongre Partisi'nin başkanı Sonia Gandhi'nin eşi Rajiv'in 1991'de Tamil Kaplanları tarafından öldürülmesinin etkili olduğu na basında değinilmektedir.

Tamil Kaplanları ABD, AB ve çok sayıda ülke tarafından terörist örgüt olarak tanımlanmaktaydı. Özellikle İngiltere, Sri Lanka hükümetine istihbaratı bilgi vererek desteğini somutlamıştır. Bu nedenle çeşitli ülkelerde Tamil halkının mücadelesine destek sunma amaçlı gerçekleştirilen eylemlerin çoğunluğu İngiliz elçiliklerinin önünde gerçekleşmektedir.

Hükümetin kısa sürede başarı kazanmasında devletin oyunları sonucunda örgütün bölünmesi ve üst düzey bazı önderlerinin devlet tarafından geçmesi de etkili olmuştur. Süre giden barış sürecinin tamamlanmamasından dolayı görüş ayrılığına düşen örgütün iç çelişkilerinden yararlanan devletin hemen ardından büyük bir saldırıya geçmesi etkili sonuç almasını sağlamıştır. Bu grubun ayrılmasında Tamil Kaplanları'nın seçimi boykot etmesi de etkili olmuş, boykota karşı çıkan grubun ayrılması hükümetin ilerlemesini sağlamıştır.

Birleşmiş Milletler Ocak ayından bu yana 7 bin sivilin ordu tarafından öldürüldüğünü ve 250 binden fazla Tamil'in savaş alanından kaçarak aşırı dolu kamplarda kötü şartlarda yaşamaya mecbur kaldığını, çok sayıda kişinin de kayıp olduğunu açıkladı.

Sri Lanka hükümeti katliamlarını gerçekleştiren en temel savaş hukuku kurallarını ayaklar altına alarak insanlık suçlarına imza atmıştır. Kızıl Haç, Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları'nın (TEKK) önderlerinin sağ yakanabileceken katledildiklerini duyurdu. Buna göre Kaplanların önderi **Prabhakaran**, istihbarat sorumlusu **Pottu Amman**, deniz

Tamil Kaplanları'nın uluslararası diplomatik ilişkilerinin sorumlusu olan **Pathmanathan** yaptığı açıklamada savaşın acı sona ulaştığını belirtmiş ve her gün bombalarla, açlıkla, salgın hastalıklarla katledilen binlerce Tamilliyenilerin eklenmemesi için silahlarını susturduklarını ilan etti.

Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları'nın 18 Mayıs'ta katledildiği Sri Lanka ordusu tarafından ilan edilen 54 yaşındaki lideri Velupillahi Prabhakaran, ülkenin kuzeyinde yoğun şekilde yaşayan Tamil halkının bağımsızlığı için 1983'den bu yana verilen gerilla savaşının önderiydi. Tamil Yeni Kaplanları adı altında 1975'te Jaffna vali-

sinin cezalandırılmasıyla adını duyuran örgüt 1983 Temmuz'unda 13 Sri Lankalı askere saldırı düzenledi. Bu saldırıya karşılık Başkent Colombo'da Tamil halkının evlerine ve işyerlerine yönelik başlatılan ırkçı saldırılarda 3 bin Tamil'in katledilmesi üzerine iç savaş şiddetlendi.

Prabhakaran 1984'te verdiği röportajda 83 Temmuz soykırımının Tamil kitlelerinin tüm kesimlerini birleştirdiğini belirtmiştir. Aynı röportajda ezilen Tamil halkının tek kurtuluş yolunun silahlı mücadele olduğunu da net şekilde vurgulamıştır. Tamil Kaplanları uluslararası insan hakları örgütleri tarafından 18 yaşından küçükleri saflarında savaştığı ve Kara Kaplanlar adı altında kurduğu birimin gerçekleştirdiği fedai eylemleri sebebiyle eleştirilmekteydi.

2002'de ilan edilen ateşkese kadar ül-

bankaları, mahkemeleri bulunmakta, vergi toplamakta, yollar inşa etmekteydi. Hatta kullandıkları saat dilimi dahi Sri Lanka'dan farklıydı. Colombo'daki saat yarım saat gerisindeki saat dilimini kullanmaktaydılar.

2002'de iki tarafın yaptığı görüşmeler sonucu ateşkes ilan edilmesine karşın 2006'ya kadar yapılan görüşmelerden bir sonuç alınmadı. Bu dönemde Kaplanların önderlerinden Karuna'nın devlet tarafına geçmesi sonucu hükümet 2007 yılında doğu bölgeleri ele geçirdi.

2008 Kasım'ındaki son nutkunda Sri Lanka devletinin militarist bir yıkım politikasını izlediğini belirten Prabhakaran, bunun için devletin uluslararası desteği arkasına almaya çalıştığını vurgulamaktaydı.

Prabhakaran 2002'de ateşkesi imzalarırken askeri mücadeleye son vermek istediklerini ve hedeflerine siyasi yollarla ulaşmayı istediklerini ilan etmişti.

Önde gelen Tamil insan hakları savunucularından Rajan Hoole bu savaşın sonucunda Tamil halkının önderleri ölmesine karşın Tamillerin kendilerini daha az Sri Lankalı hissetmeye

başladıklarını, ölenlerin Tamil halkı tarafından bağımsız bir ülke yolunda şehit düşen kahramanlar olarak anılacaklarını vurgulamaktadır.

Uluslararası Kriz Grubu'ndan Robert Temple, Kaplanların liderleri öldürülse dahi yeni nesillerin mücadeleyi sürdüreceği yeni önderleri çıkaracak potansiyele sahip olduğunu belirtmektedir. Bağımsız Tamil yurdu ideali hem yurtdışında yaşayan Tamilliler arasında hem ordu tarafından öldürülen on binlerce Tamillinin ailelerinde hem de köyleri yakılan, baskı gören Tamilliler arasında destek görmeye devam etmektedir. **Ordunun askeri zora dayalı "çözümü" nün çözüm olmadığını tarih gösterecektir.**

Sri Lanka Ordusu'nun Tamil halkına dönük soykırımı sürerken, AB emperyalistleri sessiz kalmayı tercih ettiler. ABD gizli servisleri ise soykırımı "daha aktif" katılım sağladılar ve Kaplanların bulunduğu yerlerin tespit edilmesinde ve buralara dönük saldırılar gerçekleştirilmesinde fiili görevler aldılar. ABD'nin bu "ilgisi", hiç kuşkusuz, Sri Lanka'nın Hint Okyanusu'ndaki stratejik konumuyla bağlantılıydı. ABD emperyalizmi işgallerde ve bölgeye dönük askeri saldırılarda kullandığı deniz donanmalarının yakıt ihtiyacını karşıladığı petrol tankerlerini Sri Lanka'da bulundurmakta ve Sri Lanka Devleti ile aralarında bir "savunma anlaşması" yapılmış durumda.

Son dönemde ise, dünya mali krizinin beklenmedik bir hızla derinleşmesi ve buna bağlı olarak gelişmelerin keskinleşmesi, ABD'nin bölgeye ve böylelikle de Sri Lanka'ya olan ilgisi arttırmış bulunmakta. Sri Lanka uluslararası tekeller açısından tam bir sömürü-yağma-talan cenneti olarak görülmekte. Sri Lanka hükümetinin bir süre önce bölgeyi "serbest ticaret bölgesi" ilan etmesiyle birlikte, emperyalist tekellerin Sri Lanka'ya dönük iştahı iyice kabarmış durumda..

Anti-emperyalist-ilerici devrimci güçler de saldırıların hedefinde

Ekonomik krizle birlikte, Sri Lanka'daki işsizlik hızlı bir yükselişe geçti. Özellikle de ülkenin başlıca sektörlerinden tekstilde işsizlik rekor düzeye ulaştı.

Ordunun üst düzeydeki harcamaları (Tsunami kurbanları için yapılan para yardımlarının bile hükümet tarafından silahlanmaya harcadığı söyleniyor) devlet borçlarını iyice artırdı ve buna bağlı olarak da sosyal yıkım saldırıları arttı.

Sri Lanka devletinin, Tamillere dönük saldırılarının kapsamını son aylarda artırarak, doruğa ulaştırmasında, saldırıların bir soykırımı dönüşmesinin ardından ülkedeki bu tablo oldukça önemli bir etken olarak dururken, emperyalist tekellerin yağma ve talanı genişletme çabaları esas belirleyici etken olmaktadır.

Ve saldırılar sadece Tamil halkını değil, şu süreçte ve de giderek boyutlanan biçimde, ülkedeki, Sri Lanka ve Tamil emekçi halklarının ortak mücadelesini savunan, anti emperyalist-ilerici-devrimci güçleri de kapsamaktadır.

Kısacası, Sri Lanka devletinin gerçekleştirdiği saldırılar, salt Tamil halkının bağımsızlık mücadelesini boğmayı değil, bir bütün olarak toplumsal muhalefeti ezmeyi, ortadan kaldırmayı da kapsamaktadır.

Emperyalist güdümlü Sri Lanka egemen sınıfları, gerek Tamillere dönük soykırım saldırılarının gerekse toplumsal muhalefetin ileri unsurlarına dönük saldırıların başarıya ulaşması durumunda, emperyalist yağma ve talanın önündeki tüm engellerin kalkacağını düşünmektedirler.

Sri Lanka egemen sınıfları "şimdilik" kanlı bir "zafer" elde etmiş görünseler de, tüm dünyada olduğu gibi, Sri Lanka'da da giderek keskinleşen sınıf çelişkileri, bu "kanlı zaferi" tersine çevirmekte gecikmeyecek!

Saldırıların Köln'de protesto edildi

ATİK, ATIF, YDG, İLPS, AGİF, ADHF, BİR-KAR ve Alinteri okurları **15 Mayıs** günü Köln'de Dom Kilisesi'nin önünde yapılan bir gösteriyle Sri Lanka Ordusu'nun Tamillere karşı örgütlediği toplu katliamı protesto etti.

Protesto eylemimiz Almanca yazılan "**Sri Lanka'da katliamlara son**" pankartın açılmasıyla başladı. Almanca sloganların atıldığı ve Almanca yapılan açıklamayla devam eden eylem çevreden de oldukça ilgi gördü.

(Köln İK okurları)

Mücadele okurlarından

Tamillere destek

Ulm'deki Mücadele okurları da Tamil halkına yönelik yapılan saldırıları kınamak amaçlı çarşı merkezinde bir basın açıklaması yaptı. **18 Mayıs** günü DEKÖP olarak gerçekleştirilen basın açıklamasında Almanca dövizler taşınarak, Almanca bildiriler okundu ve açıklama atılan sloganlarla son buldu.

(ATİK Haber Merkezi)

Sri Lanka egemen sınıfları "şimdilik" kanlı bir "zafer" elde etmiş görünseler de, tüm dünyada olduğu gibi, Sri Lanka'da da giderek keskinleşen sınıf çelişkileri, bu "kanlı zaferi" tersine çevirmekte gecikmeyecek!

kuvvetleri komutanı **Sivanesan**, hava kuvvetleri sorumlusu **Charles Anthony** sağ yakanabileceklere halde katledildiler.

kenin kuzeyinde ve doğusunda 15 bin kilometrekarelik bir alanda kendi yönetimlerini kuran Tamil Kaplanları'nın kendilerine ait hava ve deniz kuvvetlerinin yanı sıra işleyen

Savaş henüz sona ermedi!

Birleşik NKP (Maoist)'in parlamento grubu sorumlularından Shrestra yoldaş 24 Mayıs'ta yaptığı açıklamada yeni hükümetin meşru olmadığını ve yıkılacağını söyledi.

Birleşik NKP (Maoist)'in Merkez Sekreterya üyesi Barsha Man Pun ise koalisyona hükümetinin kendi içindeki siyasi görüş farklılıklarından dolayı bir süre sonra yıkılacağını açıkladı. Pun ayrıca ülkede birbirine paralel işleyen iki hükümetin ve iki ordunun olduğunu da vurguladı ve mücahedelelerinin sivil üstünlüğünü sağlamayı içerdiğini belirtti. Ayrıca protestoları parlamentoda ve sokakta arttıracaklarını da duyurdu.

Prachanda ise 22 Mayıs'ta kitleye yaptığı konuşmada gerici kitleleri provoke etmeye çalıştığını ancak barış sürecine bağlı kalacaklarını belirtti ve silahlı bir isyan için hazırlandıkları iddialarını ortaya atanlara kanıt gösterme çağrısında bulundu. Prachanda yoldaş yeni koalisyona hükümetinin gerici kitleleri ve farklı güç merkezlerinin kuklası olacağını iddia etti. UML önderliğindeki partilerin kirli oyunları oynadıklarını ve bu hükümetin halkın taleplerine karşı çıktığını ve karşı-devrimci olduğunu vurguladı. Bu partilerin görüşlerinde Maoist hükümeti devirmek istediklerini ancak asıl hedeflerinin barış sürecini yok etmek olduğunu açıkladı.

Prachanda 24 Mayıs'ta Halk Savaşında yaralanan ve sakatlanan devrimcilerin ilk konferansında yaptığı konuşmada devrim için hazır olmalarını ve savaşın henüz sona ermediğini açıkladı. Bini aşkın delegenin toplandığı konferansta stratejilerini değiştirmediklerini, ülkedeki son siyasi değişimlerin devrimin tamamlanması için yolu açtığı yorumunu yaptı.

Nepal'de Maoistlerin önderliğindeki hükümetin genelkurmay başkanını görevden almak istemesi üzerine cumhurbaşkanının devreye girmesi ve generalin görevden almasını engellemesi üzerine hükümetten istifa eden Maoistlerin ülke çapında gerçekleştirdiği eylemler devam ediyor.

Gerici partiler ise yeni hükümetin kurulması ile meşgul. Bu çabaların sonucunda UML (Birleşik Marksist-Leninist) ve Kongre Partisi çok sayıda küçük partiyle birlikte yeni bir koalisyona hükümeti kurdu. Birleşik NKP (Maoist) ise ne hükümetin kurulmasını sürecinde yer alı ne de başbakanın seçilme sürecine katıldı. Cumhurbaşkanının hareketinin anayasaya aykırı olduğunu belirten Maoistler seçimi 23 Mayıs günü boykot ettiler.

25 Mayıs günü yemin ederek başbakanlık görevini devralan UML lideri Madhav Kumar Nepal yemininde daha öncesinde Kongre Partisi liderinin "Tanrı adına", Prachanda yoldaşın ise "halk adına" görevi devraldığına dönük vurguların hiçbirine değinmedi. Başbakan barış sürecini tamamlayacaklarını ve yeni anayasayı yazacaklarını vurguladı.

Birleşik NKP (Maoist)'in parlamento grubu sorumlularından Shrestra yoldaş 24 Mayıs'ta yaptığı açıklamada yeni hükümetin meşru olmadığını ve yıkılacağını söyledi. Bu sürecin oluşmasında yabancı güç merkezlerinin oyunlarının olduğuna dikkat çekti. Shrestra ülkenin sorunlarını çözmeye yönelik çabalarının devam edeceğini ancak hükümette yer almayacaklarını vurguladı.

Ka Bel ölümünün 1. yılında anıldı

60 yılını emek mücadelesine vermiş Filipin devrimci hareketinin sembol isimlerinden işçi lideri Crispin Beltran (namı diğer "Ka Bel") ölümünün 1. yıldönümünde başken Manila'da anıldı. Filipinler'de neredeyse içinde yer almadığı emek örgütü bulunmayan Beltran, aynı zamanda kırkın üzerinde ülke ve bölgede örgütlü olan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin (ILPS) de ilk başkanı idi.

Hayatının son yıllarında, 75 yaşındaki iken Filipinler rejimi tarafından tutuklanan Beltran uluslararası kampanyalar sonucu salıverilmesinin ardından yaşamını kaybetmişti. Anma toplantısına katılarak konuşma yapan Manila Belediye Başkanı Alfredo Lim Beltran'ın ölüm yıldönümü olan 20 Mayıs'ı Manila'da "**Crispin Beltran Günü**" ilan ettiklerini duyurdu.

✓ ÇİN

Köylüler toprakları için mücadele ediyor

Çin'in Hunan Eyaleti'nde yer alan Ling'de eylem yapan binlerce köylü, bir inşaat şirketinin tarım için kullandıkları arazilerin üzerine inşaat yapma çabasına protesto etti. Köylüler, eylemler sırasında, polis saldırmaları sonucu çıkan çatışmalarda bir eylemcinin yaşamını yitirmesi üzerine, belediye binasına yönelerek, binayı işgal ettiler. Polis burada da eylemcilere saldırarak, 20 den fazla eylemciyi yaraladı.

Çin'deki emekçi kitlelerin eylemlerinde ise genel bir artış yaşanmakta. Sadece 2009 un ilk çeyreğinde Çin genelinde gerçekleştirilen, grev, sokak işgali ve protesto gösterisi gibi eylemlerin sayısı 58 binden fazla. Bu eylemlere yüz binlerce kişi katılıyor. Eylemlerin hedefinde ise, ödenmeyen ücretler, kamu işletmelerinin özelleştirilmesi, yolsuzluk ve doğanın tahrip edilmesi gibi nedenler bulunuyor.

✓ HİNDİSTAN

Hindistan'ın Kerala Eyaleti'nde yer alan Kochi Limanı'nda çalışan işçiler Nisan ayının sonundan beri grevdeler. İşçiler, çalışma koşullarını iyice ağırlaştıran vardiya sistemini protesto ediyorlar. Hindistan Donanmasına bağlı askerler grev kırıcı olarak limanda çalıştırıldılar da, grev nedeniyle gemilerin yük indirme-bindirme işlemleri iyice yavaşlamış bulunuyor. Grevdeki işçiler askerlerin limandan çekilmesini de talep ediyorlar.

Berlin'de krize karşı yürüyüş

Batı Avrupa'nın beş önemli ülkesinde, **16 Mayıs Cumartesi** günü, krizle ilgili eşzamanlı yürüyüşler yapıldı. Bu yürüyüşlerden biri de Almanya merkezli olarak **Berlin**'de düzenlendi. Yüz bin işçi ve emekçinin katıldığı yürüyüş iki ayrı koldan başlayarak gerçekleştirildi. Yürüyüşün bir kolu **Hauptbahnhof**'ta; ikincisi ise **Breitscheidplatz** denilen ve Berlin'in en işlek merkezlerinden birinde yapıldı. Sieghausale alanında birleşerek 100 bin kişiyi bulan bir büyük mitinge dönüştü.

İşçi sendikalarının, önderliğinde gerçekleşen yürüyüş ve yürüyüşte yapılan konuşmalar, kriz ve onun sonuçları, sosyal devlet vb. ekseninde idi. DGB'nin başkanı **M. Sommer** ve diğer sendi-

cağlar ve ayrıca Avrupa'nın diğer ülkelerinden gelen sendikacılar kendi dillerinden konuşmalar yaptılar.

Saat 11.00'de alana toplanan kitle iki saat boyunca, yürüyüşün başlangıç alanına kurulan sahnedeki konuşmaları dinledi ve sonra saat 14.15'te merkezi toplanma alanına vardı, miting burada başladı. **ATIF** ve **ILPS** de pankartlarıyla alanda yerini aldı. Türkiyeli devrimci örgütlerin

çok az ilgi gösterdiği yürüyüşle TKP/ML ve TKIP örgütleri de yerlerini almıştı. Alman sol örgütleri de yürüyüşte vardı. Bunların başında MLPD, DKP, Antifa ve benzeri örgütleri sayabiliriz.

İtalya'da G8 karşıtı protestolar

G8 karşıtı protestoların ikinci gününde İtalya'nın Turin kentinde 19 polis yaralandı, en az 2 gösterici gözaltına alındı. Turin Üniversitesi'nde gerçekleşen ve üniversite yetkililerinin de katıldığı G8 Konferansı'na karşı gerçekleşen 2000 öğrenci ve gencin düzenlediği protestoya polis saldırmaya başladı. Polis, göz yaşartıcı bomba kullanırken, göstericiler taşlarla karşılık verdi.

Öğleden sonra sertleşen protesto sırasında göstericiler polisin yasadışı toplantı alanına girmeye çalıştı. Polis ise saldırıya geçti. Gelişen muhalefet ve protestolardan kaynaklı **8-10 Temmuz** arası İtalya'da gerçekleşecek G8 toplantısının güvenliği sorgulanır hale

geldi. İtalyan hükümeti önce, G8 karşıtı göstericiler için ulaşımı zor olacağı nedeniyle toplantıyı Sardunya Adası'nda gerçekleştirmek

istiyordu. Ancak sonradan Başbakan Berlusconi toplantının Nisan depreminde zarar gören L'Aquila şehrinde yapılmasını önerdi. Avrupa ve Türkiye medyası ise yaşa-

nan olayları gizleyerek, protestoların gelişimini sessiz tutmaya çalışıyor.

2001 yılında yapılan G8 karşıtı pro-

Gelişen muhalefet ve protestolardan kaynaklı **8-10 Temmuz** arası İtalya'da gerçekleşecek G8 toplantısının güvenliği sorgulanır hale geldi.

testolarda binlerce gösterici polisle çatışmaya girmiş, polis 23 yaşındaki Carlo Giuliani'yi yakın mesafeden kafasından kurşunlayarak öldürmüştü.

(ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

Kopacak fırtınanın gücü, esen rüzgârdan bellidir

Emperyalist işgal politikalarının son hamlelerinden biri olan **AkPak (Afganistan-Pakistan) stratejisi** nin start almasıyla birlikte, Pakistan topraklarının, "Taliban'a karşı savaş" adı altında yangın yerine dönmesi fazla sürmedi.

Pakistan-Afganistan sınırında uzunca zamandır devam eden çatışmalar, artık ülkede tam bir savaş havasının hakim olmasını da beraberinde getirdi. Afganistan'daki işgal güçlerinin fiili desteğini alan Pakistan Ordusu, özellikle de çatışmaların yoğunlaştığı **Svat Vadisi**'ni havadan ve karadan bombalamayı sürdürüyor.

Çatışmaların son haftalarda iyice yoğunluk kazanması ve de ülkenin giderek daha geniş kesimini savaş alanına çevirmesi, Zerdari'nin ABD ziyaretinin hemen ardından gerçekleşti.

ABD emperyalizminin işgal savaşlarını daha geniş bir alana yaymaya dönük çabaları nihayetinde istedikleri sonucu verdi. Emperyalistlerin Afganistan ve Irak'tan sonra, Pakistan'da körükledikleri yangının alevleri daha geniş bir alana yayarak büyüyor.

Emperyalist güdümlü Pakistan gerici rejimi, öteden beri, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, batı emperyalizminin bölgedeki en önemli dayanaklarından biri oldu.

Kuruluşundan günümüze kadar emperyalizme bağımlılığı devam eden Pakistan, bir dönem Sovyetlerin bölgedeki etkisini azaltmak için CIA ile birlikte Taliban güçlerinin oluşturulmasında, silahlendirilip eğitilmesinde bizzat rol aldı. Taliban güçlerine, bölgedeki ilerici ve devrimci güçleri etkisizleştirmede de aktif rol verdi.

Giderek bölgede önemli bir nüfuz elde eden Taliban güçleri, bu süreç içinde ordu, istihbarat, bürokrasi içinde de önemli pozisyonlar elde ettiler.

Ancak, Afganistan'daki yükselişi de aynı politikalar çerçevesinde gerçekleşen Taliban da, tıpkı El-Kaide ve bölgedeki emperyalistler eliyle büyü-tülüp-beslenen diğer gerici örgütlenmeler gibi, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin çöküşünü takip eden yıllarda, dünyadaki dengelere paralel olarak, bölgedeki dengelerin de değişmesiyle birlikte, emperyalist çıkarlara ters düşmeye başladı ve kendisini yaratılardanca bölgedeki en önemli düşmanlardan biri ilan edildi.

Taliban'ın, Afganistan işgalinin başarıya ulaşmamasının başlıca faktörü olduğu göz önünde bulundurulduğunda, AkPak projesi kapsamında etkisizleştirilmesi gereken başlıca güçlerden biri olması da kaçınılmaz olmaktadır.

Pakistan'da giderek yayılan bu savaşın kaybedenleri de yine, diğer savaş-ışgal ve yağma-talan bölgelerinde olduğu gibi, kadın-çocuk-yaşlı, her yaşta yoksul halk kesimleri. Tıpkı

Sri Lanka Ordusu'nun gerçekleştirdiği soykırımdan kurtulmaya çalışan Tamil halkı gibi, Pakistan'ın yoksulları da Pakistan Ordusu'nun attığı bombaların hedefi olmaktan kurtulmak için yollara düştüler. Yerlerini yurtlarını arkaalarında bırakarak, çatışmalardan kaçanların sayısı daha şimdiden 3 milyonun üzerine çıktı bile.

Böylece dünya genelinde artışa geçen göç dalgasına, yeni ve büyük ölçekli bir göç dalgasının daha eklenmesine ve eklenen her yeni dalgayla birlikte ortaya çıkan insanlık dramının da, olağanüstü boyutlara ulaştığına tanık olmaktadır.

Emperyalist işgal saldırılarının yaygınlaşması, emperyalist kışkırtmalar sonucu yaşanan iç çatışmaların daha geniş bölgelere yayılması, yağma ve talanın dünya genelindeki artışı, yerini-yurdunu terk edenlerden oluşan göç dalgasına da dünya genelinde artmaktadır.

Denizlerin, okyanusların köpüren dalgaları nasıl kıyıları döverse, yoksulların oluşturduğu göç dalgasının da kıyılara vurması kaçınılmaz

oluyor. Göç dalgasının vurduğu kıyı şeritleri ise, bu büyük dramın gerçek yaratıcılarına, emperyalistlere ait kıyıları oluyor.

Ancak emperyalistler, kendi ülkelerinde yaşama haklarını ellerinden aldıkları, umut yolculuğuna çıkmak zorunda bıraktıkları yoksul yığınları, dünyanın hiçbir yerinde yaşam hakkı tanımamakta ısrarlılar ve bu yönlü "önlem"lerini genişletmektedirler.

"Mussolini" veya "Hitler" gibi tarihi faşist kişiliklerle anılan göçmen yasaları ve bir bütün olarak son dönemde AB emperyalistleri tarafından çıkarılan daha bir dizi ırkçı-faşist öze sahip yasaların, kaynağı kendileri olan göçü engellemeye dönük çıkarıldığı propaganda edilmektedir. Ancak bu yasalar aynı zamanda da, çeşitli milliyetlerden işçi-emekçi yığınları karşı karşıya getirerek, birbirine kırdırmaya ve de böylelikle sistemin derinleşen kriziyile birlikte artışa geçen sisteme karşı hoşnutsuzluğun hedefini, başka yöne çekmeye dönüktür. Nazi benzeri ırkçı-faşist örgütlenmelerin, emperyalist devletler eliyle güçlendirilmesi ve bunların polis destekli olarak,

başta ileriler ve devrimciler olmak üzere, işçi-emekçi yığınların hak arama eylemlerinin üzerine salınmasının nedeni de yine aynıdır. Hak arama mücadelelerinin terörize edilmesi ve de sistemin, giderek daha net bir sistem karşıtlığı içeren bu mücadelelere dönük saldırılarını meşrulaştırmak içindir. Keskinleşen sınıf çelişkileriyle birlikte, dünya genelinde artışa geçen bu mücadelelerin, ezenler ile ezilenler arasındaki mücadeleyi ezenler lehine çevirmesi, rüzgarın ezilenlerden yana dönmeye kaçınılmaz bir hal aldığı, emperyalist saldırıların dozu da artmaktadır.

Çünkü rüzgar ne kadar güçlü eserse, ardından kopacak fırtına da o kadar güçlü olacaktır. Saldırıları bu fırtınayı engellemek, en iyi ihtimalle geciktirmek içindir. Ancak tarihin akışı nasıl ki durdurulamazsa, ezilenlerin gücünün yarattığı fırtına da durdurulamayacaktır. Kopacak fırtınanın gücü ise esen rüzgardan bellidir. Çünkü bu fırtınayı yaratan güç, tarihin akışına yön veren gerçek güçtür. Ezilenlerin ezilmezliği başkaldırısından doğan bu gücün yön verdiği tarih ise, insanlık tarihidir!

'71 Askeri Faşist Darbesi'nin ardından tekrar gelişen halk muhalefeti ile kucaklaşmayı başaran devrimci örgütlerin faaliyetleri egemenlerin kâbus dolu günler yaşamasına neden oldu. İşçiler fabrikalarda;

köylüler dağlarda ve tarlalarda; öğrenciler üniversitelerde sömürüye ve zulme, anti-demokratik uygulamalara karşı mücadeleyi büyütüyordu. Emekçilerin hak arama ve örgütlenme biçiminin gelişmesinden rahatsız olan egemenler, gelişen kitle hareketlerini frenlemek için katliamlara giriştiler. Çıkarları ortak olan emekçilerin farklılıklarını körükleyerek birliğini parçalamak, katliamların üstünü çeşitli söylemlerle örtmek istediler. Böylece devlet "iki tarafa eşit mesafede" bir organ olarak hakemlik rolünü oynayacak, prestijini koruyacak ve yıpranmayacaktı.

Böl-parçala-yönet olarak özetlenecek bu politika Osmanlı'nın tarihi boyunca uygulanmıştır. Türk hâkim sınıfları atalarından devraldıkları bu geleneği devrimci kitle hareketinin gelişmiş olduğu Maraş'ta, Malatya'da, Sivas'ta yaşama geçirdi. Çorum bu yönelimin yaşama geçirilmeye çalışıldığı bölgelerden biriydi.

Katliam adım adım

örgütleniyor...

Çorum'da katliam öncesi yaşananlar bölgenin yeni gelişmelere gebe olduğunu gösteriyordu.

Çorum Emniyet Müdürü **Hasan Uyar** görevinden alınarak yerine Dersim'de halk düşmanlığı ile tanınan **Nail Bozkurt** atanırken Millî Eğitim Müdürlüğü'ne azılı bir faşist olan **Fethi Katar** getirildi. Çorum'da görev yapan birçok devlet demokrat memurunun tayini çıkarıldı. Emniyet Müdürlüğü'nde faşist kadrolaşmaya hız verildi. Hastane, okul gibi birçok devlet kurumu faşistlerin karar-gâhi haline getirildi. MHP'li faşistlere ruhsatlı silah dağıtılmaya başlandı. En "ilginç" gelişme ABD'nin Türkiye Büyükelçiliği'nde görevli Robert Alexander Peck'in Çorum'a

yönelik işlisinin son günlerde artmasıydı. Peck, Çorum'da belediye başkanları ve düzen partilerinin temsilcileri ile görüşüyor, sorular soruyor

Sünni nüfus arasındaki dağılımı tespit ederek bir rapor hazırlıyordu. Peck, daha önce de Maraş katliamı öncesi bölgede benzer bir çalışma yürütmüştü. Hükümette MHP ve MSP'nin dışarıdan desteklediği Süleyman Demirel hükümeti vardı. Hazırlıklar belli bir olgunluğa ulaştığında faşistler harekete geçti. 19 Mayıs "Genç-

Çorum'da katliam ve direniş...

lik ve Spor Bayramını" gerekçe göstererek bu gösterilerde kız öğrencilerin giydiği kıyafetleri kınayan bir bildiri ile Müslümanlara "Cihad" çağrısı yapıldı.

28 Mayıs Çarşamba günü Çorum'un en işlek caddesinde "**Kanımız aksa da zafer İslâm'ın**", "**Kana kan, intikam**" sloganları ile yürüyüşe geçen faşistler, demokrat olarak bilinen esnafın işyerlerini tahrip ederek evleri yağmalamaya başlar. MHP'li faşistler bölgeye silah yağar. Çevre illerden tescilli katiller, faşist kadrolar Çorum'a akın eder. Faşistler okullarda, mahallelerde devrimci ve demokratlara yönelik saldırılarını arttırır.

İşkence, sokak ortasında infaz, yağma, tecavüz...

İlk saldırı 29 Mayıs 1980 sabahı gerçekleştirilir. Faşistler "**Kana kan intikam**" sloganları ile Alevi inancından emekçilerin dükkanlarını tahrip etmeye, evlerine saldırmaya başlar. Çorum'un ilçe ve köyleri ile bağlantısını sağlayan yolları işgal ederek kimlik kontrolü yaparlar. İşkence, katliam, yağma, tecavüz başlamıştır artık. Polis, asker, valinin, jandarmanın gözleri önünde insanlar işkenceden geçirilir, evler yakılır, kadınlara tecavüz edilir. Faşistler, Alevilerin yaşadığı Milönü, Kuruköprü, Üçevler, Sigorta, Mutluvevler, Altınevler semtlerine yönelirler. Evleri işgal ederek içindikileri işkenceden geçirirler, yakarlar.

Sivil faşistler resmi plakalı polis araçlarından katillerin üzerine ateş ederek mahallelerde tur

atmaktadır. Saldırıların durulmasının üzerinden çok zaman geçmeden komünistler "**Alâeddin Camisini bombaladı**" propagandası ile Sünni inancından emekçiler provoke edilmeye çalışılır. TRT yaptığı yayınla bu propagandayı destekler. 1 Temmuz 1980 günü "**Ya susturacağız, ya kan kusturacağız**" sloganları ile faşistlerin egemen olduğu mahallelerden Alevilerin yaşadığı bölgelere saldırı başlatılır. Yüksek yerlere yerleştiren uzun menzilli silahlarla ateş açılır.

Çorum adeta savaş alanına döner. MHP'li faşistler devletin bilgisi ve ilgisi dâhilinde yollarda kontrol yapar. Bunun sonucunda ortaya çıkan tablo dehşet vericidir: Buğday tarlalarında yol kenarlarına atılmış, elleri ayakları kesilmiş, kafaları koparılmış,

vücudu delik deşik edilmiş, kurşunlanmış, feci şekilde işkence yapılarak öldürülmüş, yakılmış onlarca ceset bulunur. Katliam sırasında yaralananların götürüldüğü SSK Hastanesi'nden kimse sağ çıkamaz. Zira hastane debir işkence merkezine dönüşmüştür.

Katliamın resmi bilançosu; 57 ölü, 200'ün üzerinde yaralı 300'e yakın ev ve işyerinin yakılmasıdır.

Ve direniş...

Devletin Çorum'da bir katliama hazırlandığını fark eden devrimciler Maraş'tan çıkardıkları derslerle hazırlıklara başlar.

Saldırılar öncesi Çorum'da yapılacak olan miting faşistlerin büyük bir saldırı hazırlığı yaptığı bilindiğinden herhangi bir provokasyonun önüne geçilmesi amacıyla iptal edilir. Devrimciler halkla birlikte mahallelerde örgütlenmeye hız verir. Örneğin Milönü'nde halk faşistlere polis ve jandarmaya karşı devrimcilerle birlikte barikatlar kurarak direniş geçür. Çatışmalar uzun süre devam eder. Emekçiler sokak sokak çatışarak evlerini savunur, katliama karşı koyar. Mahallelere giremeyeceklerini anlayan faşistlerin yerini jandarma ve polis alır. Ortamın sakinleştirilmesi adı altında barikatın kaldırılması istenir. Halk bunu kabul etmez. Bu defa jandarma ve polis barikatı yıkmaya çalışır. Sivil polisler araçlarından kin kusar. Ancak hedeflerine ulaşamazlar. Halk devrimcilerle birlikte gece-gündüz barikat başında nöbet tutar. Komiteler kurulur. Silahlı toplanarak tek bir elden halka dağıtılır. Özellikle Milönü'deki direniş diğer bölgelere moral verir.

Direniş mahallelerden çevre köylere de yayılır. Değişik yerlerde kurulan 40 komite üç ana komitede merkezleşerek direniş örgütlenir. Çatışmaların hemen ardından yarı-dım kampanyası açılır. Nurettin Paşa Caddesi'nde faşistler tarafından yakılan 100 dükkan elbirliği ile onarılır.

Devrimcilerin Çorum'da halkla birlikte örgütlenmiş direniş daha büyük bir katliam gerçekleştirilmeyi isteyen egemenlerin bu hevessiz kursağında bırakır. Tarihin sayfalarına kara bir leke olarak düşen Çorum katliamı halkın direnişi ile de adını mücadele tarihimize kazıdı.

Kültür-Sanat

Emperyalist-kapitalist sistem, kitleleri gerçek sorunlarından uzaklaştırmaya dönük kültürel dejenerasyon politikalarını, çeşitli araç ve yöntemlerle hayata geçirmeye devam ediyor.

Kültürel değerlerin dejener edilmesinden ibaret olan ve son yıllarda yükselişe geçen "kültürel faaliyetler" gün oluyor ki futbol gibi, geniş yığınları uyuşturma faaliyetlerinin de önüne geçiyor-geçiriliyor.

Geniş yığınlar basın-yayın organları aracılığıyla gece-gündüz demeden pompalanan bu faaliyetlere ilişkin gelişmelerle yatıp-kalkar hale getiriliyor.

Bunun en son örneğini 17 Mayıs'ta finali yapılan **Eurovizyon** şarkı yarışmasında yaşadık. Yarışma, egemen medyada neredeyse hayat-memat derecesine yükseltilecek, geniş yığınların da meseleye böyle yaklaşması sağlanmaya çalışıldı.

Avrupa Yayın Birliği tarafından 1956'da, üye ülkeler arasında ortak canlı yayınlar gerçekleştirilebilme ve bu yayınları merkezi olarak denetleyebilmek amacıyla ortaya atılan Eurovizyon yarışması, ilk başlarda yayın teknolojisi geliştirme adına "masum" bir girişim gibi görünse de, sonraki yıllarda, yarışmaya yüklenen misyonun çok da öyle "masum" olmadığı ortaya çıktı.

Yarışma, ilk yıllarında ülke halkının gündeminde yer alamadı. Sonraki yıllarda gelişen televizyon yayıncılığıyla birlikte, Türkiye egemen sınıflarının Eurovizyon'u "keşi" gerçekleştirdi.

Yarışmaya ilk kez 1975 yılında, **Semiha Yankı** tarafından seslendirilen, "Seninle Bir Dakika" şarkısı ile katıldı Türkiye.

Oysa yapılan elemelerde, Ali Rıza Binboğa'nın "Yarınlara Bizim" şarkısı, halk jürisi tarafından birinci seçilmiş, ancak şarkı fazla "politik" bulunmuştu. O yıllar tüm dünyada olduğu gibi, ülkede de devrim rüzgarları ol-

dukça güçlü esiyor ve şarkının sözlerinde yer alan "Özgürlük ve barış tüm insanların olacak yarınlarında" sözleri, haliyle egemen sınıfları oldukça rahatsız ediyordu. Bunun içinde ki, Semiha Yankı'nın "suya sabuna dokunmayan" şarkısı daha "uygun" görülüyordu.

Eurovizyon yarışmasına gönderilen şarkıların apolitik içerikte olması

Milli bir Hadise: Eurovizyon

ise aslında, yarışmanın mucidi olan emperyalist merkezlerin tercihiydi. Türk egemen sınıfları sadece efendilerinin, kendi tercihleriyle de örtüşen tercihlerine uygun hareket ediyorlardı.

Eurovizyon yarışması giderek, yarışma kapsamındaki ülkelerin geniş emekçi yığınlarını emperyalist-kapitalist sisteme entegre etmenin önemli bir aracı haline getiriliyordu.

Türkiye, 30 yılı aşkın süredir devam eden Eurovizyon macerası sırasında en çok da "düşmanlarını" tekrar tekrar tanıma fırsatı buldu! Zaten dört bir yanımız düşmanlarla çevrili değil miydi!!! Tüm komşu halkları

(ve de aslında Türk olmayan, tüm dünya halklarını) "düşmanımız" olarak bellememiş miydik!!!

Daha ilkokul sıralarından itibaren çocuk beyinlere empoze edilen "düşman halklar" ile hesaplaşmak için bundan iyi fırsat olabilir miydi!!!

Ancak girilen bu sıkı "hesaplaşma"da, evdeki hesaplar bir türlü çarşıyı tutmadı. "Düşmanlar" adeta bize ne kadar "düşman" olduklarını ispatlarcasına oy vermeme tavırlarını sürdürdüler.

Eurovizyon üzerinden girilen hesaplaşmadan yenik ayrılmayı kanıksar olduk!

Sonraki yıllarda yenilginin nedenlerinden birinin de, şarkıların kendi dilinde söylenmesi olduğu keşfedildi! Sadece Türkiye'den değil, Avrupa'nın, bir anlamda "varoşları" olan ya da "kenar ülkeleri" haline getirilen eski doğu bloğu ülkelerden katılan yarışmacılar da, artık İngilizce sözlü parçaları yarışıyor.

Osmanlı'dan bu yana süren "batılılaşma" kompleksinin en somut ifadesi oluyordu artık Eurovizyon yarışmaları.

TC tarihinin belki de en Osmanlı hükümeti olan AKP hükümeti döneminde, bu kompleks daha da belirginleşti. Muhafazakar AKP, söz konusu emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyon olunca, tüm muhafazakarlığını bir yana itip, "radikal" bir kararlar

bu yıl yarışmaya Hadise'yi gönderme kararı aldı.

Kararın radikal oluşu, "kadın saçını açsın mı açmasın mı?" tartışmasını da beraberinde getiren, türban üzerinden politika yapan, türban tartışmalarını yer yer ülkenin en önemli meselesi haline getiren AKP'nin, Hadise'yi terhis etmesinde yatıyordu.

Bu "beş dil bilen, modern Türk kadını" bizi en iyi temsil edecek, Türk kadınının ne olduğunu dünya aleme gösterecekti!

Ancak hesaplar bir kez daha tutmadı. Hadise, İngilizce sözlerle seslendirdiği, adını "Düm tek tek" gibi, ama ordan burdan toplama/aşırma ile ortaya çıkmış ve ne anlama geldiği meçhul nakarattan alan parçayla katıldığı yarışmada, beklenen birinciliği elde edemedi.

Yine "düşman" yorumları devreye girdi, yenilginin nedeni bir kez daha "bizi çekemeyen" "düşman" halklarda arandı.

Oysa herkes Hadise'nin Düm Tek Tek nakarati sırasında yaptığı kıvrıma hareketinden çok umutluymuştu. Zaten birinciliği getirecek olan da işte bu hareketti.

Hadise'nin de aynen böyle düşündüğü ise, birinci olamama nedenleri üzerine yapılan yorumlara yaptığı "katki" sırasında ortaya çıktı. Sahne ışıklarının, tam o kıvrıma hareketini yaptığı sırada, kıvrılan bölgesine vurmasını ısrarla söylediği halde, ışıkçı işi tuturamamıştı. O hareket görünmeyince de, yenilgi haliyle kaçınılmaz oluyordu!

Hadise'nin iyi kıvrıldığına şüphe yok. Ancak bu ülkenin egemen sınıflarının uşaklık ettikleri emperyalist efendileri karşısında onlarca yıldır nasıl kıvrıldığını dünya alem çok iyi bilmekte-görmekte. Bizim bir sonraki yarışma için önerimiz, ön elemelerin egemen sınıfın temsilcileri arasında yapılması ve yarışmaya bunlardan birinin gönderilmesidir. O zaman birincilik kesin "bizim" olacaktır!

Tarihten kısa kısa...

Zindan karanlığına yakılan dört meşale

1980 Askeri Faşist Cantası ile hapishaneye çevrilen ülkemizde zulüm kol geziyordu. Devrimci, ilerici ve yurtseverleri zindanlara dolduran egemenler teslim bayrağının çekilmesini istiyordu.

Ancak tutsaklar direnişleri ile devletin hesaplarını bozdu. Ölüm Orucu direnişleri, süresiz açlık grevleri ve feda eylemleri ile yürütülen can bedeli mücadele büyük bir direniş geleneği yarattı. 18 Mayıs günü zulme karşı Demirci Kawa'nın, Mazlum Doğan'ın ateşini harlayan **Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Mahmut Zengin ve Eşref Anıyk** bedenlerini tutuşturdu.

Dörtler eylemleri ile devrimci yurtsever tutsakların zulme boyun eğmeyeceğini dosta düşmana göstermiş oldu.

15-16 Haziran'ın izinde!

1970 yılında sendikal mevzuatı düzenleyen 274 sayılı İş Yasası ve 275 sayılı Sendikalar Yasası'nda değişiklik yapan tasarı Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin desteği ile meclise getirildi. Bu tasarıya göre işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin önüne yeni engeller getiriliyor özellikle Türk-İş'ten DİSK'e işçi geçişinin önüne geçilmek isteniyordu.

Buna karşı 15 Haziran 1970'te başlayan direniş Türkiye işçi sınıfı hareketinin en büyük eylemlerine tanık oldu.

Anadolu Yakası'nda Ankara Asfaltını (E-5) kapatarak yürüyüşe geçen kortej yeni işçilerin katılımı ile çığ gibi büyüdü. Yürüyüşün bir kolu Beykoz-Paşaabağ'den Üsküdar'a kadar uzandı. Avrupa Yakası'nda Topkapı-Bakırköy-Sağmalcılar'da yapılan yürüyüşe bu bölgelerdeki fabrikalardan akın akın işçiler katıldı. 16 Haziran günü Gebze'den yürüyüşe geçen işçiler, Kartal'da katılanlarla beraber Kadıköy İskele Meydanı'na kadar ulaştı. Avrupa Yakası'nda da on binlerce işçi Aksaray-Sultanahmet üzerinden Çağaloğlu'na inerek buradan Eminönü'ne geldi. Valilik Haliç Köprüsü'nü kaldırarak işçilerin Beyoğlu'na geçmesini ve diğer kollarla buluşmasını engelledi. 200'e yakın fabrikadan 150 bine yakın işçi alanlara çıkarak yasayı protesto etti. Polislin eyleme saldırısı ile Kartal-Kadıköy yürüyüş kolundan üç işçi yaşamını yitirdi. Avrupa Yakası'ndaki işçilerle buluşmak için hareket eden işçileri DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler radyodan yaptığı konuşma ile durdurdu. Sendikal ihanet yine işbaşındaydı.

Çanakkale'de tiyatro gösterimi

10 Mayıs tarihinde YDG ve SGD'nin organizasyonu ile bir tiyatro gösterimi gerçekleştirildi. Yenikapı Tiyatro Topuluğu **Mikadonun Çöpleri** adlı oyunu sergilendi. Etkinliğe yaklaşık 250 kişi katılırken oyun izleyiciler tarafından oldukça beğenildi. Kültür-sanat alanında böyle etkinliklerin düzenlenmesini oldukça olumlu bulan katılımcılar, oyunu ayakta alkışladı. Oyuncular etkinlik bitiminde oyunu Denizlere atfettiler. (Çanakkale YDG)

DÜÖ-DER'den Kadın Etkinliği

21 Mayıs'ta öğlen arası DÜÖ-DER Kadın Komitesi'nin hazırladığı sinevizyon, Fen-Edebiyat Fakültesi önünde sunuldu. Yaklaşık on beş dakika süren gösterim müzik dinletisi ile başladı. Katılım istenilen düzeyde olmasa da genel bir coşku havası hakimdi. Geçmişten bugüne feodal bir anlayış üzerinden namus, töre gibi kavramlarla kadını yok sayan, kadını meta olarak görüp birey olarak kabul etmeyen anlayışı yeren bir metin okundu. Sinevizyon bitiminin ardından kadın gerillalar anılarak etkinlik sonlandırıldı. (Amed YDG)

13. Ağır Ceza Mahkemesi 5187 sayılı Basın Kanunu'nun 25/2. maddesini gerekçe göstererek "Yasadışı terör örgütünün propagandasını" yaptığı iddiası ile Umud Yayımcılık olarak basımını yaptığımız Nergiz isimli kitabın tüm nüshalarına el konulmasına, dağıtım ve satışının yasaklanmasına karar verdi.

2000'li yılların başından itibaren TCK'da yapılan değişiklikleriyle sosyalist, devrimci ve ilerici basın üzerindeki baskılar, engellemeler kapatma cezaları artırıldı. Egemenler, toplumdaki hiçbir farklı düşünceye, farklı renge tahammül edemiyor. Emekçilerin her türlü hak arama eylemine karşı dizginli bir şekilde saldırılar gazeteleri kapatarak, kitapları yasaklıyor.

Düşünce ve ifade özgürlüğünün en önemli araçlarından olan kitaplar bu ülkede hala yasaklanıyor. Kitapların yasaklandığı, gazetelerin kapatıldığı, çalışanlarının tutuklandığı, sokak ortasında kurşunlanarak katledildiği bir ülkede, demokrasi, insan hakları aldatmacasının ötesine geçmemektedir. Kitaplar tarihin iz düşümüdür, onu gelecek kuşaklara aktarır. Kitapların yasaklanması toplumun karanlıklar içinde yaşamasına davetiye çıkarmaktadır. İşte tam da bunun içindir ki, basımının üzerinden bir

BAHAR NERGİZ'lerle GELECEK!

Yaynevimizin çıkardığı Nergiz isimli kitabımız toplandı.

hafta bile geçmeden mahkeme kitabımızın toplatılmasına karar verdi. Kitabımız öylesine sakıncalı bir içeriğe sahip olmalı ki tez elden toplatıldı.

Mahkemeyi böylesine heyecandıran kitabımızın içeriği neydi? Yaynevimiz 19 Aralık katliamından sonra ölüm orucu direnişine başlayan ve di-

renişinin 123. gününde 11 Nisan 2001'de toprağa düşen Proletarya Partisi militanı Nergiz Gülmez'in yaşamını kaleme alan bir çalışmayı yayımlamıştı. Mahkemeyi telaşlandıran buydu!

19 Aralık katliamı ile 28 devrimci tutsağı katleden devlet buna rağmen direnişi kıramamış, tutsaklar Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişi ile tecrit ve tedmana karşı ölümüne bir mücadele vermişti. Devlet, tüm propagandalarına, binlerce askeri, polisi ile gerçekleştirdiği operasyonlara rağmen direnişi ateşini söndürmeyi başaramamıştı. Devam eden Ölüm Orucu direnişi süresince içerde ve dışarda 117 devrimci şehit düştü, 500'ü aşkın tutsak sakat kaldı. Büyük bir katliama, vahşete imza atan devlet, kardelenler misali karlara inat baharı müjdeleyen Nergiz'lerce açan direnç çiçeklerinin direnişi karşısında aciz kaldı. Son nefeslerine kadar devrime, halka ve davaya

bağlıklarını haykıran ve ardıllarına onurla taşıyacakları bir miras devreden direnişçiler devlete büyük korku saldı.

İşte Nergiz Gülmez de onlardan biriydi. Nergiz yoldaşlarına bağlılığı, kararlılığı azmi ve çalışkanlığı ile devrimin neferi bir Partizan'dı. Zalimler için bir tehlikeydi. Baharın müjdecisi diğer çiçekler gibi ezilmeliydi.

Defalarca gözaltına alındı, tutuklandı, işkence gördü. Her defasında başı dik, gururluydu. Milyonlarca emekçinin kurtuluş mücadelesinin yükünü, onurunu omuzlarında taşıyordu. 19 Aralık'tan sonra başladığı Ölüm Orucu direnişinde de bu tavırını sürdürdü.

Nergiz, bize direniş ve mücadeleyi miras bıraktı. Onun ilmek ilmek ördüğü yaşamı, mücadelesi merak edenler için büyük bir kaynaktır. Yayinevi olarak biz de bu tecrübe ve birikimleri not etmek, duymayanlara anlatmak ve geleceğe taşımak amacıyla bu kitabı yayımladık

Tüm bunları düşündüğümüzde galiba korkmakta haklılar!

Çünkü her şeye inat bahar elbet bir gün gelecek ve her taraf Nergiz çiçekleri ile dolacak! İnsanlık ailesi Nergiz çiçekleri ile soğuğa, kara, buza inat baharı kucaklayacak.

(Umud Yayımcılık)

19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı ve Direnişinin en ön saflarında devrimci kadın tutsaklardan olan Nergiz, 30 yıllık bedenini F tipi tecrite karşı ölüme yatırarak Proletarya Partisi'nin ilk Ölüm Orucu şehidi olarak yüzündeki o kocaman gülümseme ve kararlılıkla aramızdan ayrıldı.

Umud Yayımcılık olarak ailesinin, dostlarının, yoldaşlarının anlatımlarıyla bu yiğit devrimci kadını herkese tanıtmak istedik. Ondan öğrenilmesi/öğrenmemiz gereken o kadar çok şey var ki... Nergiz'i yaşamının çeşitli evrelerine girmiş birçok kişi anlattı...

Umud Yayımcılık olarak bu kitapta emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz. Bu kitabı, bize böyle güzel bir yoldaş doğuran ve yetiştiren tüm devrimcilerin anası Gülmez Ana şahsında tüm aılarımıza Nergiz'in doğumunu hediyesi olarak armağan ediyoruz. İyi ki varsınız!

Umud Yayımcılık

Direnenler kazanacak!

Üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırılar sonrasında Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Terzioğlu Yerleşkesi'nde 2 Nisan günü yapılan kitlesel basın açıklamasına soruşturma terörü damgasını vurdu. 16 kişiye açılan soruşturmada öğrenciler "öğrenci sıfatına yakışmayan davranışlarda bulunmak, itibar ve güven duygusunu sarsmak" gibi ifadelerle suçlamalara maruz kaldı. Soruşturma Komisyonu Başkanı Prof. Dr. Yakup Baran "Soruşturma Komisyonu'nun üyelerinin yanlış bir tavır var, faşistlere açılan soruşturmalardan hiçbir ceza çıkmayacak, ancak sizlere açılan soruşturmalar çeşitli cezalarla sonuçlanacaktır" dedi.

Soruşturmalara karşı açlık grevi

Soruşturma terörüne maruz kalan anti-faşist öğrenciler bu duruma

sessiz kalmayarak ifadelerin verildiği gün açlık grevi başlattı. 22 Nisan Cuma günü 8 kişiyle başlayan açlık grevi ilk gün okulda başladı ve ardından Cumhuriyet Meydanı'nda devam etti. Cumhuriyet Meydanı'nda sabahlayan yaklaşık 30 öğrenci 2. günde direnerek devam etti. Soruşturmalara geri çekilene kadar süresiz açlık grevine yattığını belirten öğrenciler, devrimci dayanışmanın da somut örneklerinden birisini göstermiş oldular. Grevin 2. gününde Rektör Yardımcısı ve 2 akademisyenden oluşan heyet uzlaşmadan yana olduklarını ve soruşturmaları tekrardan gözden geçireceklerini ve geri çekeceklerini bildirdiler.

Direne direne kazanacağız

Devrimci ve demokrat öğrenciler 2. günün akşamı saat 19.30'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında şu ifadelerle yer verildi; "Üniversitemizde son 2 aydır meydana gelen faşist saldırılarda 8 devrimci-demokrat arkadaşımız yaralanmıştır. Söзде barış kenti olan Çanakkale'de hiçbir öğrencinin can güvenliği yoktur. Yaptığımız basın açıklamasında 16 arkadaşımız soruşturma terörüne maruz kalmıştır. Soruşturmaları geri çekmek için 2 gündür grevdedik. Okul yönetiminin ve kolluk kuvvetlerinin tehditlerine rağmen yılmadık geri adım atmadık. Rektör Yardımcısı Varol Tok soruşturmaları geri çekeceği sözünü vermiştir. Eğer okul yönetimi sözünü tutmazsa tekrardan süresiz açlık grevine yatacağımızı tüm Çanakkale halkına duyuruyoruz." Basın açıklaması sloganlarla bitiren öğrenciler devrimci iradeyi sürdürmekte kararlı.

(Çanakkale YDG)

İnönü Üniversitesi'nde alternatif şenlik

20-21-22 Mayıs tarihleri arasında üniversitemizde düzenlenen bahar şenliklerine karşı biz devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler olarak alternatif şenlik düzenledik. Üniversite tarafından organize edilen fakat hiçbir şekilde bizlerin düşüncesi alınmadan yapılan bu şenliklere bir kez daha katılmayı reddettik. Bizlere dayatılan yoz kültürün hiçbir şekilde bizi yansıtmadığını ve yanıtılamayacağını bir kez daha okul yönetimine gösterdik.

İlk gün ses sistemini kurarak halaylarla, türkülerle, skeçlerimizle şenliğimize başladık. Şenliğin başlamasıyla ÖGB ve jandarmalar da şenliğimize yoğun bir ilgi gösterdi. İkinci gün alanda tekrar bu luşan kitle jandarma tarafından engellenmeye çalışıldı. Bunun üzerine rektörlüğe giden arkadaşlarımız rektörün "eğer ses sistemini kurarsanız jandarmamızın dipçini

kafanıza yersiniz" cevabıyla karşılaştı. Tüm tehditlere rağmen kararından vazgeçmeyen kitle ses sistemini kurmaya başladı. Bunun üzerine jandarma tarafından çembere alınan bir grup öğrenci gözaltına alınmaya çalışıldı. Çember dışında gelişen muhalefete ve arkadaşlarımızın bizleri sahiplemesine çok sinirlenen jandarma komutanı ve robokoplar çevredeki kitleye saldırdı. Bunun üzerine çember içindeki kitle çembere yararak dışarıya çıktı. Bu arada jandarma, ÖGB ve sivil faşistlere darp edilen birçok arkadaşımız oldu. Jandarma bu olaylar sırasında 5 kişiyi döverek gözaltına aldı. Kitlenin sahiplemesi ve sloganlarla karşılaşan jandarma arkadaşlarımızın kimlik bilgilerini alıp arkadaşlarımızı serbest bıraktı. Gözaltıları serbest bırakıldıktan sonra tekrar şenlik alanımıza gidip kaldığımız yerden etkinliğimize devam et-

tik. Bizlere uygulanan bu şiddet birçok insanın dikkatini çekti ve hep bir ağızdan atılan sloganlarla, söylenen türkülerle ikinci gün de sona erdi. 3. gün bizlere yapılan saldırılara beraber tepki göstermek amacıyla yurtsever arkadaşlar da bizleri desteklemek için alana geldiler. Yine hep beraber davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla, kitleye çekilen ajitasyonlarla etkinliğimizi devam ettirdik. Bu sırada kitleyi kameralara kaydeden bir jitem elemanının elinden yaptığı kayıt alındı ve yok edildi.

Bu sene yapmış olduğumuz alternatif şenlikler geçen senelere oranla hem katılım açısından hem kitle açısından daha iyiydi. Bizler geçmiş deneyimlerimizden öğrenerek adım adım üniversitemizin çehresini değiştireceğimize inanıyoruz.

Üniversitemizde gerçekleşen bu saldırılara kınamak için şenlikten sonraki gün İHD'de bir basın toplantısı gerçekleştirdik. Alternatif şenlikleri düzenleyen kurumlar; Malatya YDG, DGH, GENÇLİK DERNEĞİ, GENÇSEN. (Malatya YDG)

"Bana bir şey olursa beni yoldaşlarımın yanına götürün"

Kardeşim,

Merhaba! Mezarının başına geldim yine. Seninle dertleşmek istiyorum. Sen çocukluğunda da atık ve yürekliydin. Hep büyük bir insan olmak istediğini söylüyordun. Büyük hayallerin vardı. Ve sonuçta da büyük bir insan oldun. Seninle gu-

rur duyuyorum. Senin bir sözün vardı: "Ben bu yola inandım. Bedel vermek gerekirse veririm." Ve sözünü tuttu.

Seni hep düşünüyorum, hep yüreğimsin. Ama içim öyle bir dolu ki, biraz dertleşmek istiyorum seninle.

Biliyorsun ben hep gurbete gidip çalışıp gelen bir insanım. Ve gördüğüm, yaşadığım şeyler beni çok üzüyor. İçimdeki öfke bunları gördükçe daha da büyüyor. Oradakileri izledim, yaşam tarzlarına baktım. Genel olarak değilse de beni çok üzdü/üzüyor. Eğer bana "Abi, seni ne üzdü?" diye sorarsan sana, şu şekilde anlatayım. Türkiye'deyken "devrimciyim" diyen insanlar-

dan kimisi oralara gidince kendilerini kaybediyorlar. Türkiye'de de tanıdığım kimi insanların oraya gidince düşüncelerinde vazgeçtiğini gördüm. Tabi Türkiye'de çay varsa orada kahve var. Onlar bu kahveden vazgeçemiyorlar.

Kimi insanlar biraz rahata kavuşunca inançlarından, devrim mücadelesinden vazgeçiyorlar. Bunu bütün insanlara söylemiyorum elbette. Çok değerli insanlar var. Onlara her zaman saygı duyuyorum.

Hani senin söylediğin "inanmak" vardı. "Ben yoldaşlarımı bırakmam" diyordun ve dediğini yapıyordun. Sen yorgunluk diye bir şey bilmiyordun. Aile içinde çok sevilen bir insandın. Bazı konuları birlikte

tartışırdık. İşte şimdi birlikte olsaydık, içimdeki duyguları sana anlatırdım.

İnan ki çok üzülürdüm. İnsan nasıl çektiği acıları unutabilir! Sen cezaevinden çıktığında yoldaşlarını anlatırdın. Ali'den, Kemal'den, Mesut'tan bahsederdin. "Yoldaşlarımı nasıl bırakayım?" derdin.

Gittiğin zaman bir vasiyetin vardı. "Bana birşey olursa beni yoldaşlarımın yanına götürün" demiştin. Ve bu vasiyetini yerine getirdim. Rahat ol, yoldaşlarının yanındasın.

Her insan bu işi kaldıramaz, bu ağır bedelleri ödemeyi göze alamaz. Ama bunu yapamayan kimi insanlar da tutup suçlamalar yapmaya kalkıştırsa bu yanlış olur. Ve bunu

da birçok insanın yaptığını gördüm. Bu insanların içinde bir inanç yok. Bunların amacı kendilerine çevre yaratmak. İnsanları devrimcilikten soğutmak. Kardeşim anlatmak istediğim çok şey var. Sana gördüğüm ve yaşadığım şeyleri anlatmak istedim.

Bunu okuyan bütün dostlara, yoldaşlara, gençliğe seslenmek istiyorum:

Bu işe inanan, bu işi bırakan insanlara inanmayın! Bedel veren ve inarak yürüyen insanları dinleyin. Ben bu mektubu kardeşime yazdım. Sizlerle de paylaşmak istedim.

(Bülent Ertürk'ün abisi- Mayıs 2009)

gömerek onlara layık bir baba olmaya çalıştın, oldun da.

Her hapishaneye çocuklarının ziyareti dönüşünde rahatlamış olarak gelirdin ve onlardan gururla bahsedirdin. Seni ayakta tutan da onlara duyduğun sevgi ve saygıydı. Büyük acıların içindeyken bile esprili, şakacı yanın bizlere o kadar büyük güç veriyordu ki. Yaşanan o kadar olumsuzluk içinde bize gülümsememizi unutturmadın ve sevgini üzerimizden hiç eksik ettirmedin.

Bizler de seni seviyor ve saygı

duyuyoruz, içimizde hep yaşayacak sını babaçığım. Seni asla unutmayacak olan torunların, kızların ve oğulların adına seni çok seven kızın...

(Sultan Çakıroğlu)

(M. Ali ve Halil Çakıroğlu yoldaşlarımızın babası Haydar Çakıroğlu'nun anısına)

Gidenlerin arkasından yazmak çok zor geliyor babacığım ve o an seni bir daha görememenin acısını yüreğimin derinliklerinde hissettim, yüreğimde bir parça daha koptu, tıpkı Mehmet Ali, Halil ve ismini saymadığım niceleri gibi. Babacığım, her toprağa düşen canlarımızı Mehmet Ali'nin, Halil'in yoldaşları olarak değil de kendi çocuklarını yitirmiş gibi üzüldürdün, o da senin kendi çocuklarına duyduğun saygındandı. Babacı-

ğım seninle çok anılarımız oldu elbette ama içimde kalan ve her gözlerim dolduğunda aklıma gelen o an;

"İyi yürekli insana"

hane Mehmet Ali'mizi yitirmiştik ve adeta dünyamız yıkılmıştı, arkasından da Halil'im... Ben kendimi tamamıyla bırakmıştım, onlarla birlikte ben de gitmek istiyordum bu dünyadan ve sen bütün acını içine göme-

rek beni teselli etmeye çalışıyordun "bak kızım ben 65 yaşındayım, geriye dönüp baktığımda boş bir hayat başka bir şey görmiyorum. Oysa senin kardeşlerin kendi düşünceleri uğruna istedikleri gibi, erken gideceklerini bile bile bu yolu seçtiler. Acımı içimize gömerek ayakta durmak zorundayız" diyordun. Evet babacığım, acımı içine

Bültenimizin 3. sayısı çıktı

Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri'nin sesi olma çabasındaki bültenimiz şimdilik önemli gördüğümüz günleri kendisine referans olarak çıkmaktadır. 18 Mayıs anma çalışmalarında Şehit ve Tutsak Aileleri de İbrahim Kaypakkaya ile ilgili bir özel sayı çıkararak Mayıs ayı şehitlerine atfetmiştir. Bültenimiz ailelerimizin mücadelesinin ortaya çıkardığı birikim ve deneyimi aktarmada, mücadele etmeleri gereken sorunlara karşı aldıkları tavır geniş kitlelere açıklamakta önemli bir işleve sahiptir. Bültenimizin 3. sayısının ilgiyle okuyacağını umarak, katkılarıyla bizi onurlandıran devrimci tutsaklara ve emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

(Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Adres: Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543 453 89 84
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Cep: 0 537 461 79 64
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarıy Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8 Cep: 0 545 685 25 27
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Altınşehir, Bayramtepe ve Şahintepe yıkım saldırısına uğrayan veya ileride uğrayacak olan semtlerden sadece birkaçı. Köylerinde geçinemeyip ya da köyleri boşaltılarak zorla göç ettirilen insanlarla dolu bu mahalleler.

Geçtiğimiz günlerde Bayramtepe özgülünde gelişen yeni yıkım saldırısına karşı son yıllarda gerçekleştirilen en büyük yıkım karşıtı direniş içinde yer aldık. Aslında Bayramtepe'de daha önceden de yaşamıştık benzer saldırıları. Kimi saldırılarda direniş örgütlenebilse de genelde bireysel tepkilerden öteye gidememişti. Bundan önce yıkımlara karşı en örgütlü tepki 2005 yılında gecekondu-ları yıkıma gelen yıkım ekiplerinin ve 2000 kişilik çevik kuvvet ekibinin barikat başında karşılamamızla gerçekleşmişti. Daha sonra küçük yıkımlar gerçekleşse de yıkım ekipleri bölgeye girmeye cüret edemediler. Çünkü bizim yıllardır var olan tek birikimimiz evlerimizdi ve evlerimizi korumak için her şeyi göze almaya hazırdık. AKP'li belediye de bunun farkındaydı ve yerel seçimlerden önce oy kaygısı ile yıkımları gündemleştirmediler. Çünkü bölge oy bakımından önemli bir yerde duruyor. Bütün düzen partileri bunu fırsat bilerek yıkımlar üzerinden propaganda yaptılar. **Düzen partilerinin peşinden sürüklenenler de vardı, fakat son yıkım girişimi gösterdi ki halkın yıkımlara karşı tek dostu devrimciler ve tek gücü örgütlülüğüdür. Ne Kılıçdaroğlu vardı yanlarında ne de bir başkası. Sabahın 4.00'ünde yıkım ekipleri büyük bir polis gücüyle geldiklerinde sadece kendileri, komşuları, halk ve devrimciler vardı.**

Yerel seçimlerden önce yapılmasına

izin verilen evler yıkılmak istendi. İki bina yıkılıncaya kadar toplandık. Kolkola girerek polisi ve yıkım ekiplerini mahalenin dışına kovalamaya başladık, bunun üzerine polis bize biber gazları ve panzerlerle saldırdı. Böylece çatışma başlamış oldu. Barikatlar kuruldu, yoldan geçen bir belediye otobüsü de barikat olarak kullanıldı. Polis bizi püskürtemeyince destek gücü istedi, ardından azgınca saldırmaya başladı. Bunu gören esnaf kepenklerini kapattı, inşaat işçileri, öğrenciler, tekstil işçileri vs. herkes bizimle beraber çatışmaya başladı. Çatışmalar öğleye kadar bu şekilde sürdü. Öğlen saatlerinde polis iki kez uzlaşma istedi, fakat biz yıkımlarla uzlaşmadık, uzlaşmazdık ve polislin ve yıkım ekiplerinin mahalleyi terk etmesini istedik. Bu

tavri beklemeyen polis daha da saldırganlaştı. Çatışmalar daha da boyutlandı.

Uzlaşma görüşmeleri sırasında polis destek ekip ve panzer istedi, 4 çevik ve 2 Özel Harekât panzeriyle insanlara saldırmaya başladı. Aynı saatlerde bize okullara ve bir eve gaz bombası atıldığı haberi geldi ve bunun üzerine halk daha da öf-

kelendi. Daha sonradan öğrendiğimiz göre, okullardan öğrenciler çatışmalara katılmaya başlamışlar ve annelerine, babalarına, ağabeylerine destek olmaya koşmuşlardı. Bunu hazmedemeyen polis de okullara gaz bombası atmıştı. Fakat bu, öğrencilerin katılımını engellemedi.

Kürt ve Türk halkı omuz omuzaya direnişe devam etti. Öğleden sonra mahalleye diğer semtlerden destek olmak için birçok siyasetten arkadaşlar geldi. Birçoğuyla uyum sağlansa da bazı siyasetlerin küçük-burjuva, çıkarıcı hareketleri ve flâmlarını açıp, fotoğraf çekilmek istemeleri halkın tepkisini çekti. "Gelin çatışacaksınız çatışın, yoksa gidin" gibi tepkiler gelişti. Elbette her siyasetin propaganda hakkı vardır. Ancak halk evine sahip çıkmak için çatışırken başka işlerle uğraşmanın da anlamı yoktur. Çatışmalar akşam saatlerine kadar devam etti. Çatışmaları bitiremeyen polis, camiden anons yaptırarak mahalleden gidecekleri sözünü verdi ve küçük çatışmalar yaşansa da mahalle sakinleşti.

Çatışmalar halkın direnişi ve zaferiyle

sonuçlandı, polis yıkım ekiplerini de alarak mahalleden çekilmek zorunda kaldı.

Çatışmalar sırasında en dramatik olan Viyan Bebek'in ve Tepe İlköğretim Okulu öğrencilerinin küçük yaşta biber ve sinir gazı bombalarıyla tanışmaları oldu. Ertesi gün bu yaşananları protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında polislin tavri teşhir edildi.

(Altınşehir, Bayramtepe ve Şahintepe'den İK okurları)

"Her an evimizi bizden alacaklar korkusuyla yaşıyor olduk"

Yıkımlardan sonra Filistin (Bayramtepe) Mahallesin'de yaşayan genç okullarımızın bir kaçının görüşlerini de aldık.

- Arkadaşlarla yıkım olaylarını konuşuyorduk daha önce de. Geldiklerinde ne yaparız, ne ederiz diye. Ama beklemediğimiz bir anda geldiler ve insanların evlerini yıkmak istediler. Ancak Bayramtepe halkı birlikte bunun üstesinden geldi. Polislin evlerimizi yıkmaya çalışması Bayramtepe halkını birlikte harekete geçirdi. Halk elinden geleni yaptı. Bayramtepe halkının evini korumak istemesi onları polis saldırısıyla karşı karşıya bıraktı. Bu her zamanki alışık olduğumuz durumdu. İnsanların başlarına sayısız gaz bombası yağdırıldı. Okulda zil sesini beklerlerken bir anda gaz bombasıyla karşılaşan öğrencilerin ve halkın üzerine gaz bombasının yağmasının tek nedeni "evlerini korumak" istemeleriydi. Belki evlerimizi yıkabilir-

Halk, evine sahip çıktı! Yıkım ekipleri yıkıldı!

Sulukule harabeye çevriliyor

13 Mayıs Çarşamba sabah erken saatlerde Sulukule'ye gelen yıkım ekipleri halka 8 saat içinde evlerini boşaltmalarını söyledi ve bu zaman dilimi içinde evini boşaltmayan evlerle birlikte 10 evi harabeye çevirdi. Yıkımların ardından Sulukule platform sözcüsü Neşe Ozan, evleri yıkılan ailelerin bölgenin en yoksul ailelerinden olduğunu belirtti. (H. Merkezi)

lerdi, ama bizim için önemli olan evlerimiz için beraber mücadele etmemizdir.

İnsanlar gaz bombalarından çok etkilenmişti. Çocuklar böyle bir olayla ilk defa karşılaştıkları için hem şaşırmış hem de korkmuşlardı. Olumlu olan birbiriyle kavgalı olan kişilerin bile o durumda aynı safta olmasıydı. Birlikte mücadele ettiler. Biz yıllardır evlerimizin bir gün yıkılacağı korkusuyla yaşıyoruz, geleceğe dair bütün planlarımızda evlerimizin yıkılacağı ihtimalini göz önünde bulunduruyoruz. Kimileri polise karşılık vererek suçlu duruma düştüğümüze inanıyor. Polislin vatandaşı dövmesini göz önünde bulundurmuyorlar. Kimse bize evlerimizin barınma hakkını vermiyor. Biz evlerimiz için canımızı ortaya koyuyoruz, dayak yiyoruz, üzerimize gaz bombaları yaşıyor.

"Gaz bombalarını bedava ve taş atar gibi atıyordu polis"

- Merhabalar ben Rıdvan, 16 yıldır İstanbul Başakşehir/Güvercintepe (Bayramtepe) Mahallesi'nde yaşamaktayım. Bir sabah okula gitmek için uyandığımda şiddetli sesler duydum. O sırada bir arkadaşım "Yukarıya polisler gelmiş olaylar olmuş, bir binanın 3 katını yıkmışlar" dedi. Ardından hemen yukarı çıktık arkadaşla.

Hemen caddeye çıktık. Birde ne görelim; Her yerde polis, yukarıdan helikopter sürekli bölgeyi izlemekte, her gün

gezip dolaştığımız yolları kapatmışlardı. Birden gözlerimin yandığını hissettim. Her tarafta gaz bombası vardı. Taş atar gibi durmadan gaz bombası atıyorlardı. Yukarı doğru yani olayın olduğu yöne doğru gittik. Polisler duvar örmüş, oyun oynamış gibi plastik mermileri insanlara acımaksızın sıkmaktaydılar. Polislin bu yaptıkları resmen rezillik. Vali kendini savunmaktan başka bir şey yapmadı. Binlerce insanın burada neler yaşadığını nereden bilecek tabi.

(Bayramtepe'den bir İK okuru)

"Asıl provokatör polis!"

- Merhabalar ben Ogün, yaklaşık 12 senedir burada yaşıyorum. Olayın olduğu gün her zamanki gibi okula gittim ve hiç hoş olmayan bir durumla karşılaştık. Çevik Kuvvet evleri yıkmaya gelmişti. Ve bazı olaylar çıktı. Biz gazlardan etkilenmiş, gözümüzün önünde bir sürü arkadaşım bayıldı. Biz olaylara tepki göstermek için polise "neden bunu yapıyorsunuz?" dedik. Onlar bize gülerken; "Dahası gelecek" dediler. Polislin halkı hiç düşünmediği bundan bile anlaşılıyor. Valilik ise sakin olunması gerektiğini söylüyor. Neden olaylar yaşanırken hiçbir açıklama yoktu, yine zor durumda kalan biz olduk. Haberlerde bu olaylar hep "provokatörlerin" üstüne atılmakta ama polislerin yaptıkları görmezden geliniyor asıl provokatör onlar.

(Altınşehir'den bir İK okuru)

Ümraniye/Hekimbaşı halkına "şafak operasyonu"

Yerel seçimlerin ardından hız verilen yıkım saldırılarının adreslerinden biri de Ümraniye-Hekimbaşı oldu.

Hekimbaşı Kocatepe Mahallesi halkı, 12 Mayıs sabahına yıkımla uyandı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı ekiplerin, çok sayıda çevik kuvvet polisi ile birlikte yaptığı bu "şafak operasyonu"na halkın tepkisi ise gecikmedi.

Evlerinin başlarına yıkılmasını engellemeye çalışan halk, taşlarla polise karşı koydu, çıkan çatışmalarda çok sayıda mahalle sakini gözaltına alındı.

Mahallede onlarca evi yıkmaya çalışan yıkım ekiplerine direnen ev sahiplerinden biri ise, barınma hakkına dönük saldırı karşısında yaşadığı çaresizlik içinde, vinç operatörüne ateş açtı. Yarası ağır olmayan operatör, tedavi altına alınırken, egemen medya da halka dönük her saldırıda olduğu gibi, halkın içinde bulunduğu zulme, baskıya ve saldırılara yer vermek yerine, yıkımla ilgili haberlerde halkı haksız göstermek için elinden geleni yaptı.

Mahalleye dönük yıkım saldırısı hemen tüm haber programlarında, vinç operatörüne dönük ateş açma eylemi ve yıkımı haklı gösteren söylemler eşliğinde yer aldı. Bu söylem, mahalle çocuklarının, Belediye tarafından gerçekleştirilen yıkımı protesto için, belediye otobüsünü taşlamasına dair görüntüler eşliğinde daha da pekiştirildi. Egemen medya bir kez daha suçlu buldu: Suçlu yine yoksulluk, açlık, işsizlik ve sefaletle "terbiye edilmek" istenen, "bu kadar yetmez" denerek, "şafak operasyonları" ile evi başına yıkılmaya çalışılan, halktı!

(Kartal)

